

ДЖОС СТЪРЛИНГ МИСТИ

Част 4 от „Саванти“

Превод от английски: Силвия Желева, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— По скалата на Мисти за злощастията, от едно до десет, къде е мястото на това? — попита ме Самър.

Взирах се ужасено в двете си най-добри приятелки, сбутали се една до друга пред екрана на лаптопа. Самър изглеждаше изпълнена със съчувствие, а Ейнджъл като че ли се забавляваше.

— Това бих оценила с единайсет — признах.

— Сигурна ли си? — Самър усука около пръста си кичур тъмна коса и разсеяно докосна бузата си, докато преглеждаше отново написаното от мен. — Мисти, не може да е толкова зле, както когато каза на Джени Уотсън, че е лъжлива крава и е привлекателна колкото бучка краве масло.

— И Мисти имаше основание да го направи — Ейнджъл беше категорична. — Джени те бе разделила с Том, Самър, така че трябваше да си на нейна страна. — Макар и да създаваше впечатлението, че е като излязло от приказките бездомно дете, Ейнджъл имаше изненадващо дрезгав глас. Това ме шокира, когато преди три години се срещнахме на първия ни летен лагер, но, за щастие, тя ми бе простила, че бях отбелязала този факт преди всички други, и ми бе станала предана приятелка.

Самър се придържаше към плана си да омаловажи последната ми злощастна проява. Тъй като бе мила по природа, искаше всички да се чувстват добре, което ме бе ядосало още повече, когато Джени се бе захванала с нея.

— Добре, съгласна съм, че Джени е лоша и краде гаджетата на другите, но повечето от нас не казват това в Деня на речта^[1], и то пред публика, която включва много влиятелния ѝ баща, председателя на училищното настоятелство. Оказа се по-лошо: Мисти трябваше да се прехвърли в друго училище.

— Онова и бездруго не ми харесваше — измърморих. — Трябваше да преценят по-добре и да не ми дават микрофон. — Джени

и приятелите ѝ ми се бяха присмивали безмилостно след инцидента и бях повече от щастлива да си тръгна.

— И така, какво би могло да е по-лошо от момента на Мисти с Джени Уотсън?

Време беше да си призная.

— Помните ли, казах ви, че според мен Шон от единайсети клас е толкова секси?

Ейнджъл се наведе по-близо към екрана.

— Видяхме снимките от бала и сме съгласни. Но ти каза, че няма да направиш нищо по въпроса. Няма дарба като теб, така че не може да бъде ТОЙ. — Направи кавички във въздуха. — Каза още, че при всички случаи той не е от твоята класа.

Подпрях чело на палеца и показалеца си, лакътят ми бе облегал на тоалетната масичка.

— Знам, знам. Онези, които харесвам, никога не са от моята класа.

— Не се подценявай, Мисти. Те ще са щастливи да бъдат твои гаджета.

Обичам приятелките си.

— Благодаря, Ейнджъл.

— И така, какво стана? — попита Самър.

Въздъгнах. Трябваше да се заставя да произнеса думите на глас.

— Вчера отидох при него, за да му пожелая страхотно лято, нали знаете... от този сорт неща.

— Аха.

— И то просто излезе.

— Какво излезе? — Очите на Ейнджъл проблясваха дръзко, а погледът ѝ се спря на тениската ми.

— Не, нищо такова. Не че някоя част от дрехите ми се разтвори неприлично. Господи, напомни ми отново защо съм твоя приятелка?

— Защото мислиш, че съм страхотна.

Самър я сръга с лакът, за да ме остави да довърша.

— Продължавай. Трябва да ни кажеш, за да можеш да го преодолееш.

— Добре, добре. Имах намерение да кажа хладнокръвно: „Здравей, Шон, желая ти приятна ваканция“, но от устата ми излезе: „Имах най-страхотния задник“.

Самър допря длани до бузите си.

— Не си изрекла това!

— Страхувам се, че точно това казах.

— А той какво отговори? — попита Ейнджъл.

— Той каза: „Благодаря, че го сподели с мен“, засмя се и отиде да съобщи на приятелите си.

— Какъв негодник! — Ейнджъл се опитваше да не се хили глупаво. Наистина не разбираше какво е да живееш с дарба като моята.

— През останалата част от деня при мен непрекъснато идваха момчета, за да ме питат дали и техните задници са привлекателни.

Ейнджъл изчезна от екрана. Вероятно се търкаляше на пода, заливайки се от смях.

— Бедната — каза Самър. Поне едната от приятелките ми знаеше как да реагира подобаващо на публичната ми смърт.

— Не мога да ги видя отново. Ще трябва да сменя училището.

Самър въздъхна.

— Не можеш да го направиш, Мисти. Смени три училища през последните пет години, тъй като те тормозят, защото си различна. Ще трябва да издържиш заради последните две години, през които се готвим за изпитите. И само помисли: ще имат цяло лято, за да забравят. Няма да помнят нищо през септември.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. — Каза го с леко колебание, като че ли не беше съвсем убедена, но аз оставих нещата така. — Шон ще е напуснал училище, защото ще е взел изпитите си, така че няма да се наложи да го виждаш, както и по-голямата част от приятелите му.

При тази мисъл се развеселих малко.

— Права си. Изпадам в паника за нищо.

— Ще бъдеш в Южна Африка цял месец, така че ти също ще имаш време да забравиш. Ще поговорим повече, когато се върнеш за лагера.

— Благодаря, Самър! А сега можеш да кажеш на Ейнджъл да престане да се смее.

Ейнджъл отново погледна в екрана.

— Не се смеех.

Извърнах очи към тавана.

— Не можеш да се измъкнеш с лъжа.

— Съжалявам. Усещам болката ти.

— Да, точно така.

— И Шон наистина има страхотен задник.

Засмях се и сложих край на разговора.

— Нима това не е самата истина, момичета.

Полетът до Кейптаун вече беше най-отгоре на таблото. Изписаха и изхода. Преди няколко минути вече се бях сбогувала с родителите си и с петимата си братя и сестри — на малките им беше трудно да стоят мирни и да чакат, докато минавах през проверките. Леля ми Кристал остана с мен, за да се увери, че ще се кача на самолета.

— По-добре е да тръгваш. — Кристал се наведе и ме целуна по бузата, а къдравата ѝ тъмноруса коса ме погъделичка по лицето и ме обгърна. — Предай любовта ми на Опал, Мило и малките.

— Непременно.

Кристал стисна ръката ми.

— Така ти завиждам, Мисти. Ще бъдеш там и ще можеш да видиш как Уриел ще намери съпругата си.

Стиснах ръката ѝ в отговор.

— Ще бъде истинска епопея. — Нямах търпение да тръгна и да оставя зад гърба си онези последни няколко дни в училище, в които бях изпаднала в неудобно положение. Погледнахме към двамата братя — Уриел Бенедикт, който щеше да пътува с мен, и по-младия му брат, Ксав, годеника на Кристал. Стояха близо един до друг, Ксав не се заяждаше както обикновено, а шепнеше окуражителни думи. И двамата бяха умопомрачаващо обаятелни и привличаха възхитените погледи на момичетата, стоящи по опашките пред различните гишета за проверка. Вероятно за моята удивителна леля бе истинско облекчение, че бе също толкова привлекателна като Ксав, висока като модел и с необикновени черти, тъмни вежди и устни като на Филмова звезда.

Кристал поклати глава и в очите ѝ заиграха весели пламъчета.

— Защо и двамата се държат така, сякаш Уриел заминава на война?

Беше права: Уриел нервно прокарваше длани през златистокестенявата си коса — нещо, което не го бях виждала да прави преди, тъй като винаги беше спокоен и сдържан. Благословен с класическо телосложение, той ми напомняше за свети архангел

Михаил, ангела воин, какъвто го изобразяваха по витражите, които бях виждала в Италия, способен и атлетичен, разпръскващ драконите с една ръка и раздаващ справедливост с другата. Не беше висок колкото Ксав, но все пак се приближаваше до ръста му и двамата се извисяваха с глава над тълпата, бутайки колички около оживено разговарящите братя в залата на пети терминал.

— Не мога да не призная, че и двамата са тип мачо, но изглежда, че Уриел е уплашен, а Ксав се тревожи за него.

Кристал се засмя.

— Права си. Бедните уплашени големи момчета.

— Трябва да кажа, че не е малка работа да тръгнеш на среща с бъдещата си партньорка. Обясни ли му достатъчно, за да отиде до дома ѝ?

Кристал ме прегърна през раменете и ме поведе към гишето за проверка.

— Толкова, колкото можах, без да го държа за ръката до първата им среща. Дарбата ми ми казва, че тя е в Кейптаун. Не мога да бъда съвсем точна от такова разстояние, но виждам бели сгради и тълпи от хора. Опал е съвсем сигурна, че това означава една от болниците, и дори има ясна представа коя от тях в тази част на града може да отговаря на описанието. Ще им уреди среща.

Не знаех, че приготовленията бяха толкова напреднали.

— Ще намекне ли с нещо за целта си?

— Не и в случай че подхранва надежди, които по-късно ще се окажат неоснователни. Ако греши, ще летя дотам следващия месец, за да видя дали ще мога да намеря момичето на Ури.

Разбира се, Кристал щеше да се притече на помощ, ако бе необходимо. Тя би направила всичко за семейството, а сега и шестимата братя на Ксав бяха част от него. Кристал беше само с няколко години по-голяма от мен, което я правеше повече моя сестра, отколкото леля, но приемаше отговорностите си сериозно. Майка ми, най-голямата сестра на Кристал, винаги казваше, че на най-малката в семейството е отредено най-тежкото бреме заради дарбата ѝ.

Докоснах ръката ѝ.

— Не можеш да летиш заради всяка сродна душа, която откриваш, или ще разориш банката. — Това също беше нещо, което майка ми казваше. Кристал беше заета, откакто дарбата ѝ бе открита

през есента, помагаше на семейството и приятелите си да намерят сродните си души. Процесът не беше прост: тя можеше да даде посоката и да усети мястото, но хората имаха дразнещия навик да се крият в големите градове, които бяха пълни с потенциални подходящи кандидати за женитба, или пък се местеха, следвайки модел, който за тях, без съмнение, имаше съвършен смисъл, но вбесяваше търсач на сродни души като Кристал.

— Говориш точно като Топаз. — Кристал смръщи леко вежди, замислила се дълбоко. — Искане ми се да можех да си го позволя, но не вярвам, че този път ще бъде необходимо. Посоката, която усетих, непрекъснато сочи Южна Африка. Ури щеше да замине по-рано, ако работата не го беше задържала, но, за щастие, тя остана там.

Зачудих се какво би могло да бъде по-важно за Уриел от срещата със сродната му душа, но тъй като между него и мен зееше пропаст от дванайсет години, не ми изглеждаше правилно да задавам въпроси. Бях все още в училище, а той вече имаше докторат от университета Денвър в Съединените щати.

— Истинско нещастие е — призна Кристал, — че не мога да отида с Ксав сега, а следващата седмица трябва да бъда в Съединените щати, за да можем да потърсим място в Ню Йорк, където да живеем. Скоро ще трябва да започне да учи в университета. — Направи гримаса. — А и спестяваме, за да помогнем на Виктор и Уил. Имам чувството, че търсенето на Уил ще бъде наистина скъпо. — За миг, докато изреждаше всички задачи, с които трябваше да се справи преди началото на учебната година в университета, придоби леко обезпокоен вид. После лицето ѝ се проясни. — Така че ти ще трябва да се грижиш за бъдещия ми девер, Мисти.

Бях очарована, че ме смята способна за това. Тя беше една от малкото в моето семейство, която не се отнасяше с мен като с човек, който винаги обърква всичко. Мама и татко бяха прекарвали голяма част от последните десет години да оправят кашите, които забърквах у дома и в училище заради безцеремонните си приказки; да ми имат доверие, това си бе приятна промяна.

— Да не се притеснявам тогава.

Тя ме прегърна.

— Не се притеснявай. Наслаждавай се на ваканцията си.

— Ще бъде интересна. Това вече го знам. — Опитвах се да подобра настроението й. — И не мога да променя нежеланието ти да ми кажеш къде е моята сродна душа?

Поставила ръце на хълбоци, тя вдигна очи към тавана, чувайки добре познатата молба.

— Не можеш и знаеш, че не лъжа, така че не си прави труда да спориш. Никаква сродна душа, преди да си навършила осемнайсет. Кажи същото на по-малките си братя и сестри. Гейл вече ме тормози. Всички вие трябва да имате нормален живот, докато не се присъедините към нас в тези неща.

— Ау, ти си човек, който разваля удоволствието на другите! — Нацупих престорено устни, но знаех, че говори сериозно.

Беше ни обяснила, че дарбата да намира сродни души си има цена. Животът можеше да бъде жесток и не всички бракове можеха да бъдат успешни. Тя твърдо вярваше, че хората, които свързва, трябва да са достатъчно зрели, за да се справят с разочарованието или катастрофата. Всички ние, които имаме дарби, като мен самата, Самър и Ейнджъл, сме родени със специални психични сили, но трябва да приемем и негативната страна на дарбата, както и облагите от нея. Погледнете ме: аз съм пример за недостатъците. Имам проблем с истината. Благодарение на дарбата си не мога да избягам от нея. Близка моя приятелка с лош вкус застава пред мен в нови дрехи и ме пита за мнението ми. Обикаля в кръг с доволна усмивка, очаквайки да повдигна самочувствието й. Каня се да изрека очевидна лъжа: „Хей, не изглеждаш ли страхотно!“, но... о, какъв ужас, от устата ми излиза: „Съжалявам, но изглеждаш дебела в това!“. Като че ли имам Гугъл преводач в мозъка си: напишете лъжа в него и тя се превръща в чистата истина. И по-лошо, ако изгубя контрол, това може да бъде заразително; хората около мен започват да изричат истината дори когато нямат намерение да го сторят.

Приятелите ми трябва да притежават невероятно разбиране.

Дарбите се появяват във всякакви форми и размери. Почти всички ние сме телепати и можем да преместваме неща с мисълта си. На всичкото отгоре някои притежават наистина страхотни дарби. Уриел може да усети какво се е случило в миналото на дадено място, с даден предмет или човек. Майка ми може да вижда през твърди предмети, когато се концентрира. Особено трудно е да си тийнейджър

в нейната къща, повярвайте ми. Брат й, вуйчо ми Питър, може да променя времето. Дори баба може да те накара да заспиш, което означава, че е много търсена като бавачка.

Но най-добра от всички ни е Кристал, тъй като способностите й позволяват да открие нашата сродна душа, която също има дарба, и така тя може да реши основния проблем в живота ни. Виждате ли, когато някой от нас, притежаващите дарба, бива заченат, то тогава някъде по света започва живот и онзи, който ще бъде другата ни половинка в истинския смисъл на думата. Те притежават половината от дарбата ни и заедно можем да сме дори повече, отколкото поотделно. И така — грубо казано — девет месеца по-късно се раждат двама души, обречени да бъдат привлечени един от друг. Но виждали ли сте колко голям е светът? Говорим за игла в купа сено! Затова Кристал е така специална: тя може да те изпрати точно на прага на съдбата ти. Онова, което не може да гарантира, е как ще те приемат. Твоята сродна душа може да се влюби веднага и сляпо в теб, но също така е възможно чувствата й да са силно противоположни, в зависимост от това как е била оформена от житейския си опит. Хората с дарби имат способността да усещат сродната си душа, но Кристал не може да контролира дали сродните души ще бъдат изпълнени с любов, или с омраза. Когато бях малка, се концентрирах повече във възможността да откроя своя принц и сродна душа, опирайки се на разказаните от баба ми вълшебни приказки, но сега осъзнавам, че в онези приказки е имало също толкова тролове и вещици, и затова, въпреки че изпитвам търпението на Кристал, не бързам да срещна другата си половина.

Уриел провери за стотен път дали бордната карта и самолетният му билет са в ръчния му багаж. Знаеше, че не е сигурно какво го очаква в другия край на пътуването. На двайсет и осем, той беше повече от готов да се срещне със сродната си душа. Без съмнение, молеше се бракът му да има успех като този на родителите му и на четиримата му братя, които бяха намерили момичетата си. От семейство Бенедикт необвързани бяха останали само Уриел, Уил и Виктор.

Виждах как Кристал хапе долната си устна, докато наблюдава Уриел. Прегърнах я, което беше по-трудно, отколкото звучи, тъй като е

висока почти метър и осемдесет и шест, а аз притежавам обикновения ръст от сто и шейсет сантиметра.

— Вината няма да е твоя, ако нещо се обърка — прошепнах, след като я дръпнах надолу така, че ухото ѝ се оказа на една височина с устните ми, — но можеш да си припишеш заслугите, ако всичко завърши добре.

Тя се засмя, както се и надявах.

— Добра философия. — Изправи се и подсвирна впечатляващо. — Хей, сладкишче, остави брат си да тръгне, защото ще изпусне самолета!

Ксав погледна към нас, очите му бяха оживени от смях. Застанал до русокосия Уриел, приличащ на свети Михаил, Ксав беше повече като тъмнокос Луцифер или, ако сменим митологиите, като Локи^[2], но с дяволито пламъче в очите.

— Добре, красавице, съобщението е прието и разбрано.

Уриел взе ръчния си багаж и изправи рамене, за да посрещне онова, което предстоеше.

— Всичко у теб ли е, Мисти? Паспортът? Бордната карта?

Отворих уста да се пошегувам, но Кристал ме смушка с лакът, преди да съм успяла да възроптая срещу майчинското му поведение.

— За него е добре да се тревожи за някого другиго. Отвлича ума му.

Усмихнах се сладко на Уриел.

— Да. Всичко е тук и е в ред.

Ксав ме прегърна (сърцето ми заби тежко, тъй като той беше толкова привлекателен, че чак да загубиш съзнание) и поставил братска ръка на рамото ми, ме поведе към бариерата. Какво им имаше на тези момчета от семейство Бенедикт, че искаха да ни командват? Извърнах поглед нагоре към Кристал, но тя само се усмихна. Предположих, че е започнала да харесва тази черта у своя мъж.

Тъкмо бях помахала за последен път на Кристал и Ксав, и първият момент от пътуването на Мисти започна.

— Госпожице, страхувам се, че в ръчния си багаж не може да носите повече от сто милилитра течности.

Вдигнах ръка към служителя, разтворил чантата ми. Там, най-отгоре, бяха всички шишенца, които имах намерение да прехвърля в

куфара си, но на сутринта във вълнението си бях забравила да го направя.

— О, съжалявам. Толкова съм разсеяна.

Усещах, че Уриел до мен е смръщил вежди. Сигурно бе помислил, че съм същинско бебе, което не знае за ограниченията.

— Ще трябва да ги оставите тук. — Служителят ги извади едно по едно.

Гледах тъжно как лосионът ми за укротяване на къдрици, любимият ми шампоан и балсам бяха пратени в контейнера за отпадъци. Служителят разгледа внимателно лосиона за тен, преди да реши, че той също е нарушение на правилата, и да го изхвърли в контейнера.

— Ето. Готова сте за полета. — Подаде ми далеч по-леката ми чанта.

Уриел погледна часовника си.

— Страхувам се, че ще трябва да тичаме, Мисти. Няма време да си купуваш нови неща от магазина.

— Всичко е наред. Вината е моя.

— Да, така е. — Уриел изглеждаше смутен. Имаше намерение да каже нещо мило, което да ме утеши, но вместо това изтърси истината. Контролът върху дарбата ми трябва да ми се бе изплъзнал. Отново.

— Това бях аз — измърморих, а бузите ми горяха. — Контролът ми е малко несигурен.

Той се засмя, но смехът му звучеше странно.

— Да, Ксав ме предупреди за това. Ще трябва да внимавам около теб, нали?

Чувах как една жена зад нас признаваше, че, за своя огромна изненада, се е опитвала да пренесе наркотици през охраната. Полицаяте вече слизаха. Уриел повдигна вежда. Кимнах.

— Може би трябва да те оставя тук. Няма да имат нужда от скенер. — Уриел взе чантата ми заедно със своята. Високоговорителите обявиха, че можем да се качваме на борда. Той ми подаде билетите. — Хайде. Не искам да закъснея за бъдещето си.

По време на полета гледах долнокачествени филми, а Уриел тихо работеше нещо на лаптопа си. Обслужваха ни отлично благодарение на привлекателността му; стюардесите просто правеха и невъзможното за

него, а аз бях щастлива да се възползвам от остатъка от добрата им воля.

Побутнах го с лакът, когато отново напълниха чашите ни.

— Не е справедливо, знаеш ли.

Той вдигна поглед от екрана.

— Какво не е справедливо?

— Вие, привлекателните хора. Не осъзнавате какво е да сте като нас останалите.

Той отвори уста, после застина, опитвайки се да усети дали дарбата ми е под контрол, или е свободна.

— Всичко е наред. Можеш да излъжеш, ако искаш. Тя е тук. — Потупах главата си.

— Нямахте точно да излъжа.

— Но...?

— Щях да кажа, че не съм забелязал, но съм. И е глупаво. — Издиша малко по-силно и дъхът му раздвижи златистокестенявия му бретон. — Аз не се виждам така. Значение има онова, което е в нас.

— Да, но ние, нощните пеперуди, сме привлечени от пламъците, а ти и братята ти сте като свещи.

Той се усмихна.

— Това да не беше пример за неспособността ти да лъжеш?

— Предполагам, да. Говоря по-директно от повечето хора, тъй като не мога по друг начин. Казвам каквото мисля.

— Позволи ми тогава да кажа, че никой от твоето семейство не е точно обикновен.

— Обикновен? Тази ли е американската дума за „грозен“?

Очите му проблясваха.

— „Незабележителен“ щеше да бъде по-добър превод. Кристал е изумителна.

— Да.

— Даймънд е красива. — Даймънд, предпоследната сестра в семейството, се беше омъжила за най-големия от братята Бенедикт, Трейс. Тя беше олицетворение на елегантността, блестяща и винаги облечена в тон.

— Знам.

— Ти също си много хубава. — Намигна ми той.

Проверих детектора, но нищо, казано от него, не ме постави нащрек, липсваше обичайният признак за лъжа. Уриел ме смяташе за хубава? Ау! Аз искрено мислех за себе си като за момиче с малко неугледен външен вид. Бях наследила буйната къдрава коса на Кристал, но моята бе няколко нюанса по-светла. Без лосиона за коса щях да се разхождам из Кейптаун като алпака^[3], която има нужда от подстригване на руното. Имах светла кожа и лунички, странни дълги руси мигли и очи с незабележителен сив цвят. Не трябваше да го притискам за още комплименти, защото искреността му щеше да се изчерпи.

— Върху какво работиш? — попитах, сменяйки темата не така незабелязано.

Като му напомних за задачата, усмивката му се стопи.

— Моля те, не чети онова, което е на екрана.

— Съжалявам.

Тонът ми му подсказваше, че се чувствам пренебрегната.

— Няма нищо общо с пътуването и не че не искам да ти кажа... по-скоро не мога.

— Не разбирам.

Той въздъхна.

— Знаеш, че работя в областта на съдебната медицина?

— Да, Кристал спомена. Продължаваш с изследванията си след завършването на докторската степен.

— Провеждам разследване заедно с американските власти на престъпления срещу хората с дарби. Виктор се обръща към мен, когато има нужда.

Виктор, най-малкият брат на Уриел, работеше за ФБР.

— О, разбирам. Нещо като държавна тайна?

— По-скоро е прекалено отблъскващо. Резултатите от аутопсиите не са точно ваканционно четиво.

Затвори документа и извади на екрана географска карта. Виждаха се червени точки, съсредоточени в Северна Америка, Австралия, Нова Зеландия и няколко страни в Европа.

— Мога да ти кажа обаче, че разследвам няколко свързани смъртни случая. — Наклони екрана под ъгъл, така че да мога да видя. — Засега са ни известни дванайсет — сериен убиец, чиито жертви са хора с дарби. Търсим начин да предотвратим следващото убийство.

Моята задача е да стегна примката около убиеца. — Потърка лицето си с длани. — Малко съм обсебен от това... не мога да оставя работата по случая след първото убийство от миналата година.

Дарбата ми вероятно го окуражаваше да признае повече, отколкото би сторил обикновено, или просто имаше нужда да се разтовари, но придобих представа какви са били за него последните няколко месеца.

— Дванайсет — това е ужасно! — Изведнъж ми се прииска да не съм толкова далеч от обичаните от мен хора.

Щеше да се наложи да им изпратя съобщение да полагат специални грижи за себе си, когато пристигнех.

Изражението на Уриел бе наистина мрачно.

— Всяка от жертвите е неизразима загуба за семейството си. Не мога да понеса идеята за повече жертви.

— И това ти попречи да отлетиш по-рано за Южна Африка?

Той се засмя кухо.

— Да. Искях да реша случая, за да не помрачава този момент. Накрая Виктор ми каза, че е време да си взема почивка. Мисли, че ще виждам нещата по-ясно, когато приключа работата с намирането на сродната си душа.

Повдигнах вежда.

— Работа?

Той поклати глава заради собственото си тромаво изразяване.

— Надявам се, че не. Удоволствие: надявам се да бъде стопроцентово удоволствие.

— Не се тревожи, ще бъда там, за да ти помогна. — Кръстосах пръсти, надявайки се да не е чул прекалено много за моите моменти, защото щеше да се разтревожи още повече.

Той затвори лаптопа.

— Благодаря ти. Напомни ми, че не става въпрос за работа. Когато пристигна, не трябва да мисля за убийства, а за нещо друго, съгласна ли си?

Кимнах.

— Игра или карти? — Извади тесте от джоба си. — На какво искаш да играем?

— На риболов?

Усмивката му беше горчива.

— Колко подходящо.

Леля ми Опал ни чакаше в залата за пристигащи пътници с тримата ми братовчеди, Уилоу Хейзъл и прохождащия Бранд. Уилоу и Хейзъл бяха изрисували знаме за нас, удивителна рисунка на лъв, който ни посреща за добре дошли с рев. И двамата бяха наследили дарбата да улавят образи от всякакъв вид и във всякакви форми — за Уилоу това беше рисуването, за Хейзъл извайването на скулптури от всякакъв материал — хартия, глина, картон, дърво. Можеха да пресъздадат видяното с удивителна точност и артистичен усет. Съмнявах се, че някой в залата подозира, че лесно възбудимите деца на пет и седем години са изработили знамето без помощ. За последен път ги бях видяла на сватбата на Даймънд и Трейс във Венеция през декември, където бяха тичали на воля с най-малките ми сестри Гейл, Пийс и Фелисити и спряха само за час, в който се преструваха на шаферки ангелчета. Не че успяха да заблудят някого от семейството.

— Мисти! Мисти! — извика Уилоу, като че ли не можех да ги видя.

Махнах с ръка, но само колкото да се стресна от лъвския рев, който дойде от... не, разбира се, че не... от Бранд? Силният рев, излязъл от гърлото на толкова малко момче, изненада мнозина. Видях тълпата таксиметрови шофьори да се оглежда нервно да не би в залата да се разхожда див звяр. Леля ми се зае да отвлече вниманието му и му даде да пие, за да предотврати повторението на рева.

— Съжалявам. Дарбата му започна да се проявява — каза тя, целуна ме и после прегърна Уриел.

— Що за дарба е това? — попитах и изгледах подозрително извиващото се тяло на чернокосото детенце. — Превръща се в лъв или какво?

— Не е чак толкова лошо. — Опал забута количката към паркинга, очаквайки всички да я последваме. Винаги се държеше като квачка, независимо от това на каква възраст бяха „пиленцата“ й. — Естествен имитатор е. Може дори да е дарба, свързана с езика на животните, още не сме сигурни.

Усетих, че има още нещо.

— Но?

— Изглежда, че дълго разговаря с нашето куче. — Сбърчи чело. — Всъщност не съм сигурна дали Бранд не се мисли за кученце, тъй като обича с часове да играе на „донеси ми пръчката“.

— Хубаво е, че обича да играе с кучето — каза любезно Уриел и хвана шишето, което момченцето беше изтървало, докато подскачаше на седалката.

— Не, исках да кажа, че Бранд иска да хвърляме пръчката за него; кучето дори не я поглежда. И гризе разни неща, предимно крачоли на панталони.

Засмях се, тъй като Уилоу и Хейзъл се изкикотиха. Уриел му подаде обратно шишето и Бранд излая весело, което предполагаше, че разбира какво се говори повече, отколкото обикновено може да се очаква от двегодишно дете. И веднага го изтърва отново.

Уриел го хвана, преди да е паднало на земята.

— Мисля, че започва да се забавлява с мен. Играе на „донеси ми шишето“.

— Добре дошъл в моето семейство — казах на Уриел. — Всичките сме за освидетелстване.

Той подаде ръце на момичетата, за да пресекат шосето.

— Чувствам се съвсем като у дома си.

---

[1] Събитие, което се провежда веднъж годишно в училищата, изнасят се речи и се раздават награди. — Б.пр. ↑

[2] Локи — скандинавски бог на злото и огъня. — Б.пр. ↑

[3] Домашно чифтокопитно животно, което се отглежда в Андите, отличава се с дълго руно. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

След като взехме душ и разопаковахме багажа си, се събрахме в кухнята за военен съвет. Домът ми във Великобритания беше в китно лондонско предградие; къщата на Опал беше в подобен комплекс в Кейптаун: „Зуансуик“, благоденстващ квартал с невероятни къщи и градини, намиращ се южно от центъра. Климатът в Кейптаун е един от най-добрите, ето защо всичко изглежда свежо и зелено, с изключение на скалистите склонове на планината Тейбъл, които се издигаха над пейзажа. Върхът тънеше в облаци, образували се при срещата на влажния морски въздух с Африка. Съпругът на Опал и нейна сродна душа — Мило Кар, беше зъболекар хирург; тя беше адвокат, но в момента не работеше, за да може да бъде с децата си. Къщата им беше прекрасно място, в което да прекарам ваканцията: дълга ниска сграда с простиращи се тревни площи и кръгъл басейн, макар че през студения и по-влажни зимни дни само най-смелите плувци можеха да се потопят в него. Сред тях бях аз. Идвайки от Англия, щях да се възползвам и от най-малкия лъч слънчева светлина и бях извадила банския си, в случай че по-късно станеше по-топло.

Но едно по едно: великият момент на Уриел.

Опал постави на кухненската маса пред нас чашки с кафе, после донесе и чиния с домашни бисквити. През панорамния прозорец зад нея виждах момичетата да играят на люлката, която висеше от сребристия дъб в далечния край на моравата; Бранд седеше в кошарка и разговаряше оживено с Нати, шоколадовия лабрадор на семейството. Картините и моделите на момичетата украсяваха всеки свободен сантиметър от кухненските шкафове: произволна колекция от еднорози, лица от семейството, пеперуди и животни от Африка. На всеки свободен перваз и издатина бяха поставени растения в саксии, които бяха щастливо разцъфтели. Помислих си, че къщата е гостоприемна, макар и малко разхвърляна, което вероятно бе успокояващото въздействие на Мило върху леля ми, тъй като тя беше

известна сред братята и сестрите си като маниачка на реда, добър нагледен пример за уравнивяването на дарбите на две сродни души.

Взех бисквита и отхапах.

— Хмм-хмм — шоколадови! Ти ли ги направи?

Опал най-после седна. Носеше голяма папка със себе си, която разпръсна трохите, когато я постави пред Уриел. Кафето в чашата му образува вълнички, които се разпространяваха от средата към краищата ѝ.

— Едва ли, Мисти. Нямам време да готвя. Бях прекалено заета с това. Уилоу и баща ѝ ги направиха снощи.

— Complimenti на готвачите — каза Уриел. — Какво е това?

— Проучването ми. — Опал отпи от кафето си. — Върху потенциалната ти сродна душа — включени са онези, които са на подходяща възраст и отговарят на доловеното от Кристал. Това са само онези, които са известни на Мрежата хора с дарби, но трябваше да започна отнякъде. За да ти спестя време, съм стеснила кръга до една, която е начело. — Погледна материала и смръщи леко вежди. — Разбира се, не можем да изключим възможността там някъде да има кандидатка, която не знае за нас.

— Много си старателна.

— Адвокатска подготовка. — Опал сви рамене като че ли това бе достатъчно обяснение. Тя също имаше дарба. Нейната бе да реставрира, да възвръща на нещата първоначалното им състояние, която се съчетаваше добре с натрапчивия ѝ импулс да се грижи за всяка подробност. Щеше да бъде истинска сензация като реставратор на картини, но беше изненадала семейството, като бе избрала закона. Беше обяснила, че предпочита да връща справедливостта в живота на хората, а не да полага петънца боя в произведенията на старите майстори. — Любимата ми е най-отгоре, няма друга толкова подходяща като нея. Ще видиш, че съм събрала много информация за нея, образование и професионални квалификации. Работи в детското отделение на болницата „Гроут Скур“. Поопознах я малко, докато лекуваше Бранд от лошо гръдно възпаление.

— Ръката на Уриел, който обикновено бе така спокоен, трепереше леко, докато отваряше папката на първата снимка.

— Франси Кътси. — Изучаваше снимката ѝ, пръстът му проследи очертанията ѝ, после той я остави с озадачено изражение. —

Странно, очаквах нещо, не знам какво, нещо *повече*, когато я видя.

Опал му се усмихна с разбиране.

— Невинаги е като светкавица, Уриел. Двамата с Мило не бяхме сигурни, докато не сме свързахме телепатично.

— И тогава? — запитах, любопитна да чуя тази част от историята.

Тя се усмихна широко.

— Електрически шок! — Тя се изчерви, а ние се засмяхме.

— Браво, чичо Мило!

— Да, но... — Опал прочисти гърлото си, ала прекалено късно, за да скрие смущението си, че е казала това. — Запитах Франси дали можем да се срещнем в кафенето на болницата след смяната ѝ. Споменах, че ще доведе гости с дарби, които посещават Кейптаун за първи път.

— Какво очаква тя от нас? — попита Уриел.

— Казах ѝ, че двамата с Мило сме много скучни домакини, тъй като децата ограничават забавленията ни, и се питам дали тя не може да ви запознае с някои от по-младите местни. Утре вечер ще събере група. Достатъчно скоро ли е за теб?

Той преглътна.

— Да.

Опал го потупа по ръката.

— Прегледай папката. Тя е прекрасно момиче, много надарена в работата си.

Уриел кимна, но виждах, че е разочарован. Вероятно това бе само ефектът на часовата разлика и му го казах.

— Права си. Трябва да поспя. — Взе папката. — Имаш ли нещо против да я занеса в стаята си?

— Абсолютно не. Ще ви кажа кога е време за обяд. — Опал нервно прибра трохите в шепата си.

Изчакахме го да излезе от стаята и едва тогава погледите ни се срещнаха.

— О, боже! — каза Опал. — Мислиш ли, че трябва да се обадя на Кристал?

— Да не изпадаме в паника, лельо. Това е само първата кандидатка.

— Мисля, че успях да убедя сама себе си, че съм свършила добра работа и съм намерила подходящата жена, но сега не съм сигурна.

Бранд започна да хленчи, защото Нати го бе оставил и бе отишъл при момичетата. Опал използва телекинетичните си способности, за да накара плюшеното му мече да танцува жига^[1] пред него. Той започна да се смее гърлено.

— Прекрасен е — казах. — Толкова е сладък. Всички момиченца от детската градина ще се влюбят в него.

— А всички момчета с психични способности ще се влюбят в теб. Само се надявам Франси да е достатъчно издръжлива да понесе утрешния ден. Трябва да е заподозряла, че съм намислила нещо.

— Защо?

— Дарбата ѝ е да чете мисли. Затова е толкова добра в работата си: може да долови мислите дори на най-объркания малък човек, който не разбира какво го кара да се чувства зле. Страхувам се, че ще очаква да се случи нещо много важно.

Почувствах се като в момент на дежавю. Нима не бях водила подобен разговор с Кристал? Изглежда, всички жени от моето семейство се чувстваха отговорни за всичко.

— Вината не е твоя, лелю. Ти стори всичко, на което си способна. Както и да е, ще бъда там и ще помогна и на двама ви да разберете истината.

Уриел беше направил всичко за успешната си първа среща с потенциалната си съпруга; излезе от спалнята си избръснат, спретнат и облечен във внимателно подбрана зелена тениска с дърво отпред и избелели дънки, които подчертаваха прекрасната му златиста кожа и мускулестото му стройно тяло на колоездач. Аз се появих от стаята си с вид на човек, имал близка среща с ножица за подрязване на храсти. Бях направила грешката да си измия косата, преди да си легна, забравила, че лосионът ми за укротяване на къдрици е в контейнера за отпадъци на летище „Хийтроу“.

Вдигнах ръка, когато Уриел и Опал ме видяха.

— Недейте! Знам.

Хейзъл влезе в кухнята с акробатично премятане встрани.

— Хей, Мисти, какво е станало с косата ти? Изглеждаш смешно.

Точно тогава изпитах силно негодувание от спретнатите черни плитки на Хейзъл. Опал беше избегнала проклятието на ситно

къдравата коса, която бе наследена от някои членове на семейството ни, и така и децата ѝ бяха освободени от това нещастие.

— Не изглеждам смешно, Хейзъл. Просто настройвам на честота алпаката вътре в мен.

Бранд издаде звук, подобен на пронизителен магарешки рев.

— Какво беше това? — попитах.

— Мисля, че имитира разтревожения вик на алпаката — каза Уриел и се наведе към момченцето. — Това е страотно. Откъде го научи?

Бранд нададе вой като вълк.

— „Дискавъри Ченъл“ — каза Опал. — Кара Нати да му носи дистанционното, когато съм с гръб. Обича предаванията за природата. И се чудиш защо още не съм се върнала на работа? Помисли какво може да направи в яслата. — Засмя се и поклати глава. — Мило, тръгваме!

Чичо Мило влезе откъм градината, носейки Уилоу на гръб. Нисък, закръглен мъж с високо чело, сродната душа на Опал имаше телосложение, което служеше по-скоро за опора, отколкото за постигане на бързина. Имаше дарбата да кара нещата да растат и цъфтят, така че около него обикновено беше много спокойно. Но не и днес. Вместо да ни успокои с мъдри думи, той изглеждаше разтревожен.

— Надявам се да мине добре, Уриел. Желая ти успех. — Той протегна ръка и стисна тази на американския си гостенин. Ето още един, който се държеше така, сякаш ни предстоеше важна битка.

— Добре, да тръгваме тогава. — Поех към вратата, преди Уриел да се е уплашил прекалено.

За щастие, пътуването до болницата не продължи много. Опал паркира на паркинга за посетители и стъпихме на влажния асфалт. Вечерта щеше да бъде слънчева след по-рано изсипалия се дъжд; пред нас се простираха дългите ни сенки и ни придаваха вид на извънземни. Бутнах Уриел с лакът, поставих пръсти до ушите си и ги помръднах като антени с надеждата да го разсмея.

— Какво правиш, за бога? — попита Опал, заключвайки колата с натискане на бутона на дистанционното.

Обикновените хора биха измислили някаква лъжа, нещо като това, че масажират слепоочията си, но аз не мога.

— Правя марсианец? — изречението излезе с въпросителен знак накрая, тъй като разбрах колко глупаво звучи.

— Ако не можеш да приемеш това сериозно, Мисти, може би щеше да е по-добре да останеш в колата. — Тонът ѝ издаваше неодобрение и раздражение от моите глупости, тя също бе нервна.

Уриел ми се усмихна.

— Всичко е наред, Опал. Тя ме кара да се отпускам. Чувствам се малко като риба на сухо. Знаеш ли, Мисти, напомняш ми за Ксав, но в добрия смисъл. — Прегърна ме през раменете и двамата поехме към срещата със съдбата му. — Той е клоунът на нашето семейство.

Настанихме се с питиетата си около маса с мозаечна шарка до вратата на кафенето. Ароматът на кафе се бореше с антисептичната миризма на фойето на болницата — ароматът на кафе побеждаваше. Разбърках малиновото си фрапучино, наслаждавайки се на мраморния ефект през чистото стъкло. Опал поглеждаше часовника си на всяка минута.

— Тя закъснява.

— Предполагам, че с нейната работа не може просто да си тръгне в края на работното време — каза Уриел тихо. Кракът му под масата танцуваше нервно. Трябваше да направя нещо, за да го накарам да се успокои, или това щеше да бъде един неловък първи ден от остатъка от живота им.

— Добре, Уриел, ако можеш да си някакво животно, кое щеше да избереш? — Умът ми все още разсъждаваше над онази работа с алпаката, затова този бе първият въпрос, който ми хрумна. Обожавах разговорите, които започваха с „ако“, но само при условие че не включваха лъжи и нищо в тях не ме караше да заставам нащрек.

— Мисти! — Опал дотолкова звучеше като майка ми, че беше обезпокоително.

— Не, всичко е наред. Опита се да ме разсее, докато чакаме. — Поне Уриел ме разбираше.

Леля ми издаде смешно тихо изсумтяване. Оприличих я на цирково пони, което отмята недоволно гривата си.

— Ще започна аз. Винаги съм мислела, че бих искала да бъда делфин — признах. — Страхотна способност за плуване, съчетана с огромна усмивка: какво да не харесаш?

Зад Уриел се приближи жена със стетоскоп в джоба. Франси, трябваше да е тя. Дребна, с късо подстригана тъмна коса, оброчила малкото ѝ лице. Стори ми се прекалено млада за лекарската престилка, напомняше ми за Пийс и Фелисити, когато ги заловях да се клатушкат наоколо, обули обувките с високи токчета на мама. Лицето на Опал грейна, но Уриел още не я беше забелязал. Франси спря, защото не искаше да прекъсва Уриел, който вече бе започнал да говори.

— Ако бях животно, щях да бъда... — Потърка гърдите си, после, когато му хрумна идея, се наведе напред. — Да, щях да бъда кондор. Представи си да летиш над Андите. Удивително. — Разпери ръце.

— Да, това би било удивително — каза Франси.

Уриел скочи и се изправи, а краката на масата застъргаха по пода, издавайки ужасен звук. Ако той беше кондор, щеше да изкряска изненадано и да се раздели с няколко от перата си.

— Здравейте. Аз съм Франси Кътси. — Стисна спокойно ръката на Уриел. — Предполагам, че ти трябва да си Уриел. Радвам се да те видя отново, Опал. А това трябва да е племенницата ти; Мисти^[2], нали? — Засмя се. — Звучи странно в слънчев ден.

— Да, често го чувам.

— Съжалявам, предполагам, че е така. Добре дошли в Кейптаун. — Съблече бялата си престилка и я преметна през гърба на стола. — Мога ли да ви донеса нещо?

— Добре сме, благодарим. — Уриел посочи почти недокоснатите ни питиета.

— Ще се върна след секунда. — Тя отиде до бара, за да си поръча кафе.

Заради Уриел се опитвах да не бъда нервна, но не можех повече да сдържам вълнението си.

— Е?

Погледът на Уриел проследи Франси, която си бърбеше с барманката.

— Не знам. Не съм сигурен какво се предполага, че трябва да изпитвам.

Опал не изглеждаше щастлива, наистина мислеше, че е решила случая.

— Моля те, дай й шанс. Тя ти подхожда съвършено по възраст, Уриел.

— Не че не съм благодарен за цялата ти работа, Опал. Тя е хубава и талантива, но явно, че за мен не изпъква сред тълпата... а братята ми казаха, че това е първото, което са забелязали у партньорките си.

— Изчакай да се върне и пробвай с телепатия. — Размърдах се на мястото си, неспокойна заради напрежението и разочарованието на Уриел. Не си бях представяла момента така: бях очаквала между тях да премине електричество, а не се беше получило така. Щеше ли все пак да се наложи да включим и Кристал? Бях й обещала, че ще се погрижа. Разочаровах я.

Срещу нас седеше мъж, който тихо и мирно поделеше сандвича си с жена в напреднала бременност. Изведнъж той скочи и удари с юмрук по масата. Бъдещата майка го погледна шокирано.

— Какво искаш да кажеш с това, че бебето не е мое?

— Това ли казах?

— Да!

— Щях да ти кажа... рано или късно.

Мъжът захвърли ключовете за колата на масата и излезе.

— Ще взема автобус до вкъщи.

— Мейсън, Мейсън! — Тя взе ключовете и забърза след него. — Съжалявам!

— Не знам как можеш да кажеш това! — възкликна сестрата, която минаваше с две приятелки. — Винаги си твърдяла, че харесваш Бенджамин. Той не е от онези противни типове.

Имаше пробив в бариерата, която бях образувала около дарбата си.

Опал зарови глава в ръцете си, защото знаеше какво става. Аз бях ужасена. Много по-лесно е да изгубиш контрол, отколкото да го възстановиш, след като стигнеш до определена точка. Представете си игра с пръчици от дърво или слонова кост: лесно е да ги изпуснеш, но е почти невъзможно да ги събереш, без да разклатиш другите.

— Направи нещо — помоли ме тя.

— Правя, правя — опитах се да събера всички онези пръчици на казването на истината, които ми бяха избягали. Сърцето ми биеше

тежко. Трябваше да свърша, преди Франси да се е върнала, но тя вече вървеше към масата ни.

— Мразя работата си — изръмжа сервитьорът срещу изненаданата жена, която го бе помолила да избърше масата. Той носеше значка, на която пишеше: „Радвам се да помогна“.

— Защо работите тук тогава, след като ви е толкова трудно да угодите на клиент?

Той отвори уста, твърдо решен да се извини за липсата си на маниери, но отвърна:

— Клиентите като вас винаги се оплакват. Не мога да ви понасям вас, хленчещите.

Франси се върна с чаша лате с богат каймак.

— Ето какво: заслужавам това след цял ден с тези досадни консултанти. — Тя смръщи вежди. — Нима току-що казах това на глас?

— Страхувам се, че да. — Сега Уриел имаше доста весел вид.

Франси насочи вниманието си към мен. Ако можеше да чете мисли, щеше да знае, че в момента крещя: „Помощ!“ и „Извинявайте всички!“.

— Тя има дарба за истината?

— Проклятие — измърморих.

— И е изгубила контрол, защото... — погледът на Франси се премести върху Уриел — ... се е тревожела, че все пак е възможно да не си моята сродна душа? Опал, какво си планирала зад гърба ми?

Опал не можеше да се измъкне с лъжа, както би съумяла при нормални обстоятелства.

— Искях Уриел да се срещне с теб, защото мислим, че бракът е възможен. Датите ви на раждане са близки, а търсачът на сродни души спомена бяла сграда в Кейптаун. Веднага си помислих за болница.

Франси се обърна отново към Уриел.

— Съжалявам. Не че не си великолепен мъжки екземпляр, но няма шанс дори с подсказванията от страна на търсача на сродни души.

При това категорично отхвърляне Уриел премигна.

— Защо? Не трябва ли поне да проверим чрез телепатия?

Тя го потупа по ръката.

— Повярвай ми, знам.

— Откъде знаеш? Откри ли сродната си душа?

— Не.

— Тогава защо?

Тя отпи от кафето си, а очите ѝ искряха над ръба на високата чаша.

— Сродната ми душа, когато я срещна, никак не е вероятно да изглежда като модел от модно списание.

О, изглежда, че в папката на Опал липсваха някои основни факти за Франси.

Никога преди не бях виждала Уриел да се изчервява толкова силно.

— Неловко — прошепнах.

— Извинявам се, че ти изгубих времето — каза той сковано.

— Не се тревожи. И не мисля, че си изгубил и секунда от времето ми. Благодаря, че си помислил за мен. Поласкана съм. — Отпи от кафето си, а погледът ѝ замислено обхождаше Уриел. — Може и да не си моят партньор, но мисля, че ще е добре да те запозная с близначката си.

— Близначка? — Уриел изглеждаше така, сякаш му бяха нанесли силен втори удар. Добре че беше седнал.

— Да, тя се казва Тарин. Мога да те уверя, че за нея няма да си губене на време.

Не можех да се сдържа и започнах да се кикотя. Контролът, който бях успяла да си възвърна, отново отиде по дяволите. Опал щеше да бъде толкова смутена, че е поставила Уриел в тази ситуация.

— Имаш близначка? — Опал изглеждаше ужасена. — Как съм могла да пропусна това?

— Защото тя не иска да бие на очи и не участва в Мрежата. Намира дарбата си за... неприятна и се опитва да не я излага на показ. — Франси ме побутна. — Колкото и да ми харесва да те чуя да се смееш, може ли да направиш услуга на всички ни, Мисти, и да се стегнеш, преди да си станала причина за уволняването на няколко от служителите тук?

— Мисля, че е по-добре да си тръгна. Ще се види... — Хлъцнах. — Ще се видим в колата.

Когато Уриел, Опал и Франси се приближиха до волвото, вече бях възвърнала контрола си.

— Всичко наред ли е? — попитах.

— Странно, веднага щом ти си тръгна, нещата се нормализираха — каза Франси сухо.

— Съжалявам.

— Все още ли си готов да дойдеш да се срещнеш със сестра ми? Когато Опал ме помоли да ви запозная с по-млади хора, планирах да ви заведа на барбекюто, което Тарин организира тази вечер за някои от нейните ученици. Те са на твоята възраст, Мисти, затова помислих, че ще е по-забавно за теб, отколкото да си в компанията на моите приятели лекари.

Усещах, че Франси има съмнения дали да ме заведе на организираното от сестра ѝ барбекю, особено като се имаше предвид, че Тарин можеше да се окаже ТЯ (втори опит). Реших, че Уриел трябва да отиде.

— Искаш ли да бъда там? — „Не се чувствай наранена, ако те изпрати у дома“, казах си. Щях да бъда, разбира се, но щях наистина да се опитам да не го покажа.

Той не отговори веднага, търсейки най-дипломатичния отговор, защото знаеше, че ще усетя, ако излъже.

— Готов съм да поема риска. Но мислиш ли, че ще успееш да контролираш дарбата си, Мисти?

Реших да се придържам към истината.

— Обещавам. Ще направя всичко, което мога.

— Уредено е тогава. Колата ми е ей там. — Франси махна на Опал. — Ще ги доведе по-късно. Поздрави Бранд от мен.

Виждах, че леля ми иска да остане и за следващия етап на лова, но беше обещала да се върне, за да сложи децата да си легнат.

— Късмет! — извика Опал и се качи в колата.

— Тарин ни очаква. — Франси ни поведе към бялото беемве със сгъваем покрив. — Повечето от хората на партито нямат нищо общо с нас, хората с дарби, така че, ако се случи — хвърли кос поглед на Уриел, — ще намерите ли някое местенце, където да бъдете насаме? Не съм я предупредила.

— Нямам проблем с това — каза Уриел и устните му се извиха в усмивка, която предполагаше, че се сеца за много начини, по които да оползотвори уединението с току-що откритата си сродна душа.

Възстановяваше се бързо след удара върху увереността му, който срещата с Франси вероятно му бе нанесла.

— Имаш ли добро усещане? — запитах тихо.

— Странно, но да, макар че човек би помислил, че бих могъл да си извлека поука от току-що случилото се и да не очаквам много. Тарин. Името вече ми харесва.

Потупах го по рамото.

— Страхотно.

Тарин живееше в къща в предградието „Рондебош“, недалеч от болницата. Разположена на територията на училището, в което Тарин работеше, къщата всъщност бе сладко малко бунгало със закрыта веранда по цялата дължина на сградата, заобиколена от градина, която нямаше нужда от грижите на чичо Мило, за да разцъфти. Зеленината продължаваше и зад оградата, където имаше игрище, обхващащо декари земя с издигащи се бели колчета, пърпорещи мрежи на футболни врати и павилион за крикет. Всичко в това училище излъчваше атмосфера на привилегии и богатство.

Докато минавахме през портата, видях, че партито е вече в разгара си. Гостите бяха като че ли предимно момчета, облечени в бели ризи и сини дълги или къси панталони. Забелязах белите сгради на училището по-нагоре по алеята. Може би Кристал все пак бе доловила ясно тази подробност?

— Нека позная: това е частно училище за момчета — казах и неспокойствието ми нарасна. Когато Франси бе споменала „хора на моята възраст“, бях помислила за момичета. Никога не се справях добре с момчетата. Никога. Сред хората навън бях грациозна колкото жираф върху ледена пързалка.

— Да, разбира се. Те са прекрасни момчета. Толкова зрели за възрастта си.

А аз бях момиче, което правеше антени на марсианец и имаше ужасно къдрава коса. Трябваше да си отида у дома с Опал, докато все още можех, Франси ми се усмихна в предното огледало така, сякаш бе чула мислите ми.

— Виждаш ли я? — Разбира се, мислите на Уриел следваха съвсем различна посока от моите.

Напомних си, че съм тук заради него. Не ставаше въпрос за мен.

Франси паркира пред бунгалото, слезе и махна на жената, която се въртеше около барбекюто. По-възрастен мъж с шапка на главен готвач държеше щипка и обръщаше бургерите.

— Страхотно, успяхте! — Сестрата на Франси се отдели от грила, за да ни посрещне подобаващо.

— О, мили боже! — тихо възкликна Уриел.

Тарин със сигурност заслужаваше подобно благоговение: беше толкова красива. Дълги загорели крака, добре очертани от сините къси панталони, стойка на балерина, водопад от тъмна коса: чудех се как изобщо което и да било момче от класа ѝ би могло да се концентрира. Може би обаче най-удивителното в нея бяха очите ѝ: огромни и кафяви, с дълги тъмни мигли. Нещо в мен откликна — а предполагам, че Уриел изпитваше същото, но стотици пъти по-силно. Усещах, че и на двамата ще им е добре заедно и това ще се дължи на нещо повече от добрия им външен вид. За мен беше като чувството, което имам, когато чуя някой да говори истината и само истината.

Стъпките на Тарин станаха колебливи.

— Какво става, Франси?

Сестра ѝ изглеждаше развеселена.

— Защо ти не ми кажеш? — Скръсти ръце и отстъпи назад, така че следващият ход да е техен.

— Тарин Кътси, аз съм Уриел Бенедикт, твоята сродна душа. — Той протегна ръка, но виждах блесналите в очите му сълзи.

— Да! — Свих ръка в юмрук и замахнах във въздуха.

Тарин подаде ръка и му позволи да хване дланта ѝ. Бедната жена изглеждаше като че ли бе ударена по главата с тъп инструмент, толкова силен бе шокът ѝ. Той я придърпа към себе си, за да може да я прегърне и да ѝ предложи утеха, докато тя успее да възвърне равновесието си. Сега те разговаряха чрез телепатия. Бяха така свършени, прегърнали се през кръста, телата им леко раздалечени, главите им допрени една до друга, така че силуетите им естествено описваха формата на сърце.

— Хайде, Мисти. По-добре да ги оставим сами. Нека те представя на някои от другите хора тук — Франси ме хвана за лакътя.

— Ти знаеше, нали?

— Нека просто да кажем, че имах много добро чувство за него още щом го видях. Двете с близначката ми не сме идентични, но

понякога мога да долавям чувствата ѝ и по отношение на него стана нещо такова.

Погледнах назад. Уриел водеше Тарин по-навътре в градината, където храстите щяха да ги скрият от останалите гости.

— Бързо напредва — измърморих.

— Но не си истински изненадана — Франси отново бе доловила мислите ми.

— Трябва да видиш останалите му братя. Предава се в семейството. — Просто исках и за мен да има някой като братята Бенедикт, когато дойде времето да срещна сродната си душа.

---

[1] Бърз бароков танц, произхождащ от шотландския jig. — Б.пр.

↑

[2] mist (англ.) — мъгла — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Оставихме Уриел и Тарин да се опознаят по-добре и Франси ме представи на мъжа до барбекюто.

— Джоунас, това е Мисти. Дошла е на гости от Англия.

— Радвам се да се запозная с теб, Мисти. — Джоунас постави кюфте в хлебче и ми го подаде. Беше съвсем леко изгорено и ухаеше прекрасно.

— Джоунас преподава история заедно с Тарин в училището.

— Благодаря. — Усмихнах се и взех бургера. Беше прекрасно, че половинката на Уриел бе учителка по история с дарба да вижда миналото. После си спомних по-ранната забележка на Франси, че сестра ѝ не харесва дадената ѝ психична сила. Запитах се каква ли може да е „неприятната“ дарба на Тарин; можех да съчувствам на човек, който намира дарбата си по-скоро за проклятие, отколкото за благословия.

— Защо не отидеш да се срещнеш с някои от учениците? — Франси посочи тълпата непознати като че ли очакваше да се гмурна сред тях без никакви притеснения, че съм съвсем непозната за всички. Нима бе забравила какво е да си на шестнайсет? — Празнуваме това, че отборът на горните класове спечели състезанието по дебати на училищата от Южна Африка.

О, боже! Вече можех да ѝ кажа, че това няма да свърши добре. Аз съм обратното на добър в споровете човек, защото не мога да защитавам твърдение, в което не вярвам. Учителката ми по Философия и етика отдавна се оказа от мен що се отнасяше до дискусиите в клас. Винаги ми поверяваше отброяването на времето, тъй като това бе единственото, което не обърквах. Никак не беше вероятно отборът по дебати и аз да намерим общи теми за разговор.

— О, ъ-ъ, браво на тях, че са спечелили...

Джоунас очевидно имаше повече опит от лекарката в справянето със ситуации, в които участват тийнейджъри.

— Франси, ако поемеш това тук, ще представя Мисти на някои от тях. — Джоунас, усетил нежеланието ми, постави топлатата си длан върху гърба ми. — Не се тревожи, не хапят. Мили момчета са.

Заведе ме до група, стояща в далечния край на верандата. Каква съвършена картина бяха, сякаш някой фотограф преднамерено ги бе наредил да застанат така, окъпани в късната слънчева светлина, докато планината Тейбъл разпръскваше розово зарево над тях. В самия център бе най-удивителното момче, което някога бях виждала: тъмнокестенява коса, къса от двете страни, но с онова, което небрежно наричам „гребенче“ на върха, което просто те моли да прокараш пръсти през него. Надолу ставаше дори още по-добре: черни вежди, пронизващи светлосини очи, оброчени от тъмни мигли, които им придаваха допълнителна сила, леки бръчици по брадичката, подчертаващи усмивката му, силен загорял врат над отворената яка, мускули на олимпийски шампион по гребане и височина, която бих определила като малко под метър и осемдесет и пет.

„Престани да гледаш момчето влюбено“, предупредих сама себе си. „Ако не искаш да се поставиш в неловко положение, дръж се като обикновен човек, а не като шокохолик в «Кедбърис Уърлд»^[1]. И при никакви обстоятелства не споменавай задници.“

— Момчета, бих искал да ви представя Мисти. — Джоунас посочи последователно с ръка всяко момче от отбора по дебати, като започна от „Мистър-аз-съм-прекалено-секси-за-моята-тениска“. — Алекс дю Плеси, капитан на отбора.

Кимнах, защото нямах доверие на онова, което щеше да излезе от устата ми, ако се опитам да кажа нещо. Бях подчинила дарбата си, бях я затворила в обточен с олово ковчег и я бях заровила на два метра под земята, така че нищо да не изтече.

— Здравей! — Алекс ме погледна, очите му се спряха за миг на косата ми, после извърна глава. Усмивката си ли криеше?

— Майкъл Стейн, Хюго Смит и Фил Кроние.

Кимнах отново и ги определих като русокосата филмова звезда, африканския принц и здравеняка с червеникавокестенявата коса, но кралят на джунглата, без съмнение, беше Алекс.

— Здравей, Мисти. Страхотно име! — каза Майкъл, онзи русокосият. Имаше мили светлосини очи.

Можех да се справя, ако се придържах към фактите.

— Благодаря. Родителите ми харесват необичайните имена.

— Странно — измърмори Алекс, а после смръщи вежди.

Познавах това изражение: означаваше, че не е имал намерение да каже това. Проверих дарбата си. Този път вината не беше моя; контролирах я.

— Може би звучи малко странно на непознат — признах, — но имената в семейството ми са такива. Кръстени сме по двойки. Помалката ми сестра е Гейл, после идват близначките Пийс и Фелисити, малките ми братя са Съни и Темпест, макар че наричам най-малкия Пест^[2], защото е само на три и непрекъснато ме дразни. — Наистина трябваше вече да престана да говоря.

— Не е много мило от твоя страна. — Въпреки че го използваше, за да ме критикува, трябваше да призная, че Алекс имаше глас, сладък като десертна заливка с бренди, който вероятно му бе спечелил половината дебати само заради самия тон. Той се изливаше върху всичко безвкусно и го караше да губи формата си.

Все пак бях принудена да се защитя.

— Предполагам, че може би изглежда така, но използвам този прякор с любов. Всъщност той му харесва, нали разбираш... това си е нещо между брат и сестра?

— Не, не разбирам, защото нямам братя и сестри.

В това имаше смисъл, защото имаше вид на единствен наследник, какъвто, както бях открила, често имаха децата, които бяха основният фокус на родителското внимание.

— В такъв случай вероятно би могъл да се опиташ да си представиш?

— Наистина бих предпочел да не го правя.

Фил, здравенякът с червеникавокестенявата коса, се намеси, за да облекчи нажежената атмосфера, която неочаквано се бе възцарила между нас.

— Наричам малката си сестра и с по-лоши имена, така че напълно разбирам. Харесва ли ти Кейптаун, Мисти?

— Още не съм го разгледала както трябва, тъй като пристигнахме едва вчера.

— Ние?

— Дойдох с роднина по сребрена линия. — Дарбата ми ме кара да бъда дразнещо буквална. — Той е ей там с вашата учителка по

история.

Момчетата погледнаха нататък и видяха Тарин да се връща през моравата с Уриел, който я бе прегърнал през раменете.

— Той познава мис Кътси? — попита Алекс.

Уриел се наведе и я целуна.

— Вече да.

— Мислехме, че чака някой специален. Винаги ни казваше така — отвърна русокосият Майкъл.

— Той е *някой* специален.

— Уха! Важна новина!

— Ще има много разбити сърца в учителската стая — каза Хюго с лъчезарната усмивка.

— Мисля, че и моето сърце е малко разбито — каза Алекс, после стисна челюст и едно мускулче заигра, с което показва, че е ядосан сам на себе си.

Разбира се, приятелите му нямаше да му позволят да се измъкне така.

— Сериозно? Влюбен си в мис Кътси? — запита Майкъл.

— А нима не сме всички? — отговори раздражено Алекс.

Фил потърка гърдите си там, където бе сърцето му.

— Да, но ти никога не призна, докато ние всички рискувахме да изгубим репутацията си.

Майкъл започна да си тананика старата класическа песен за раздяла „All by myself“

— Майк, толкова си забавен. Ще намеря някой с половин мозък, с когото да разговарям. — Алекс се отдалечи с широки крачки.

Хюго ми намигна.

— Мрази да му се присмиват.

— Разбрах.

— Не е себе си тази вечер, забелязали, брато? — обърна се Хюго към Фил, заинтригуван от това развитие.

— Да, беше груб с Мисти преди малко. Отразява му се добре да бъде изваден от зоната си на комфорт: толкова рядко се случва.

Майкъл въздъхна с престорена тъга.

— Мис Кътси е въвн от играта на срещи, а аз се надявах, че чака мен.

— В мечтите ти, партньоре.

— Точно така — усмихна се Майкъл.

Това тук се превръщаше в момчешка територия, затова реших, че е време да се смеся с останалите гости.

— Радвам се, че се запознах с вас и... ъ-ъ... поздравления за спечелването на състезанието.

— Благодаря, Мисти. Ще те видим наоколо може би? — Хюго бе единственият, който ми обръщаше внимание, защото останалите двама гледаха Уриел и Тарин. Двойката се движеше сред гостите. Оттук това изглеждаше така, сякаш бяха кралски особи, тъй като Тарин представяше принца си на близките си приятели; няколко от тях вероятно бяха хора с дарби, ако се съдеше по ентузиазираното им посрещане. Поне две жени избърсаха сълзите си на радост, преди спиралата за мигли да ги издаде.

— Да, ще се видим. — Отидох до най-близките храсти, за да подсиля духа си за следващия си опит в общуването. Не беше минало чак толкова лошо. Онова момче Алекс бе малко по-грубо, отколкото учтиво, но не бях виновна аз, защото дарбата ми бе под контрол. Бях твърдо решена да не разваля специалната нощ на Уриел, като „освободя“ прекалено много истина по време на партито. Самър и Ейнджъл щяха да се гордеят с мен.

После Джоунас почука по чашата си, за да привлече вниманието на всички, давайки сигнал, че е време за речите. Врявата заглъхна и остана само шумоленето на листата от вятъра и далечният тътен на уличното движение.

— Дами и господа, благодаря на всички, че дойдохте тази вечер, за да празнувате с нас. Помолих Алекс да каже няколко думи от името на отбора.

Алекс застана до него на върха на стъпалата, които водеха към градината. Наистина беше великолепен, дори от такова разстояние. Забелязах, че стойката му вече не е така скована както когато разговаряхме, беше се отпуснал. Това беше Алекс, който бе спечелил всички дебати. Не беше първият, който се справяше по-добре, когато бе далеч от мен.

— Благодаря, мистър Бърнс. — Разроши косата си със сладък жест, който сякаш казваше: „Само да събера мислите си“. — Съотборниците ми и аз искаме да благодарим на всички, които ни подкрепиха в нашето пътуване към финала. Нямахме да стигнем

толкова далеч без вашето великодушие през седмиците, прекарани с нас в подготовката.

Затворих очи, просто се наслаждавах на гласа му.

— Трябва да благодарим и на приятелите и семействата си заради това, че спонсорираха пътуванията ни и се примиряваха с часовете, които прекарвахме в упражняване на гласа си под душа. — Тълпата се засмя. Слушаха го в захлас, а той бе казал само няколко изречения. Що се отнасяше до мен, бях заета с опити да не мисля за това как Алекс репетира, а топлата вода се излива върху голото му тяло. Допрях леденостудената си чаша до бузата си. — Бихме искали да дадем подарък на двама много специални души, за да изразим благодарността си. — Отворих очи в мига, в който Алекс се обръщаше към Джоунас. — Мистър Бърнс, знаем, че имате вкус към най-хубавото малцово уиски, което идва от земята на вашите прадеди, затова бихме искали да ви подарим бутилка от най-доброто шотландско уиски.

Аплодисменти от гостите. Джоунас вдигна бутилката така, сякаш бе спечелил Гран при, и я разтърси ентузиастично.

— Внимателно! Прекалено е добро, за да се хаби за първата редица — пошегува се Алекс. Сега гласът му бе дори още по-дълбок и секси. — И, мис Кътси, нямаме думи да кажем колко много ни помогнахте, отделяйки такава голяма част от свободното си време, за да пътувате с нас из страната. Беше удоволствие да бъдем в компанията на дама като вас, грациозна при всякакви обстоятелства.

Грациозна? Ето това беше: Тарин беше моята противоположност като жена.

— Посвещаваме тази победа на вас, мис Кътси, и сме приготвили нещо специално, за да ви кажем благодаря. — Усетих как от Алекс се излъчва сила, нещо, което само друг човек с дарба би доловил. Току-що се беше издал: Алекс бе един от нас. Разпространяваше дарбата си сред публиката, както рибарят хвърля мрежата. Съотборниците му излязоха от тълпата и застанаха до рамото му. Публиката като че ли очакваше нещо, не можех да се сетя какво, ала после Майкъл подхвана ритъм, Хюго затананика мелодията и започнаха да пеят без акомпанимент. Беше от онези сцени, които се получават в телевизионните шоупрограми, но не мисля, че бях виждала подобно нещо в реалния живот. Познах песента: „Lucky Strike“^[3], бърза и енергична, която случайно имах в списъка си с песни

за разходка навън: „Тя толкова добре умее да мотивира... Една на милион, тя е моят сполучлив удар.“ Би могло да бъде смущаващо, би могло да бъде неубедително, но те бяха удивителни. Тълпата им припяваше, другите момчета от училището бяха свикнали с тези песни без предварителна подготовка.

Защо се получаваше? Затворих очи, за да станат по-силни специалните ми възприятия, и осъзнах, че изпълнението ще се превърне в сигурен успех, защото силата на дарбата на Алекс ни убеждава да го харесаме. Под нейно влияние момчетата непременно щяха да имат успех. Беше ли това измама? Може би, но бе страхотно забавно. Реших просто да се наслаждавам.

Проверих как ги приема високопоставената публика и видях, че Тарин и Уриел се засмяха, когато групата направи няколко сериозни танцови движения; няхах нужда от дарбата на Франси за четене на мисли, за да знам, че Тарин е подвластна на магията. Помислих, че дори с помощта, на дарба трябва да си суперуверен, за да успееш в това, което Алекс и приятелите му правеха. Аз бях от хората, които трябва да положат усилие, за да се включат в „Честит рожден ден“, защото се страхувах, че звуча глупаво.

Краят на изпълнението бе удостоен с подсвирквания и одобрителни викове. Алекс извади букет иззад гърба си така, както магьосникът вади гълъб от ръкава си. Подаде ѝ го с поклон. Тя пусна ръката на Уриел и целуна Алекс по бузата, после прегърна момчетата едно по едно.

— Не заслужавах това — каза, когато аплодисментите заглъхнаха. — Момчетата сами създадоха успеха си, сигурна съм, че сте го разбрали. Тази е най-удивителната нощ в живота ми и вашата песен наистина допринесе за това. — Подаде отново ръка на Уриел. Той я стисна окуражително. — За онези от вас, които все още не са имали възможност да се запознаят с него, това е Уриел Бенедикт. Моят Уриел. — Побутна го напред. — Ще го виждате често, затова елате и го поздравете преди края на партито. А засега се наслаждавайте на барбекюто и си прекарвайте страхотно.

Публиката се разпръсна, когато официалната част на вечерта свърши. Квартетът първи последва поканата да се запознае с Уриел, а той бързо ги накара да се отпуснат. Те го предизвикаха на игра тенис на маса и не беше трудно да гледаш такива спортисти, увлечени в

състезание на живот и смърт. Предполагам, че проверявах дали е достоен за любимата им учителка.

Бях така заета да шпионирам от храстите, затова не забелязах, че Тарин ме е открила.

— Ето те и теб, Мисти. Уриел ме изпрати да проверя как се чувстваш. Не се запознахме както трябва, но се надявам, че се забавляваш?

Смутих се, че ме намериха да се крия, когато трябваше да се смеся с тълпата.

— Хм, да, беше много интересно. Толкова се радвам за теб и Уриел.

— Значи, ти също имаш дарба? — Хвана ме за ръката и леко ме поведе към останалите гости.

— Дарба за истината. А ти?

Тя направи гримаса.

— Виждам съдбата на човека.

— Искаш да кажеш бъдещето? Майката и най-малкият брат на Уриел също могат да го видят.

Тя поклати глава. Направи ми впечатление, че под жизнерадостната ѝ външност се крие дълбока тъга, очите ѝ бяха видели прекалено много, макар да бе само в края на двайсетте си години.

— Искан ми се да беше така. Виждам смъртта им, а наистина бих предпочела да не знам.

Нищо чудно, че не разгласяваше дарбата си. Беше много по-лошо от моя проблем.

— Съжалявам, че си натоварена с това. Знаеш ли, може би с Уриел ще откриеш нови страни на дарбата си? Така стана с други двойки сродни души, които познавам.

Тя наведе глава към мен в опит да разбере дали казвам истината, както си беше, разбира се.

— Сладка си.

— Наистина го мислех.

— В такъв случай... надявам се да си права. За мен винаги е било трудно да съм около други хора с дарба като на сестра ми, защото се чувствам като мрачния призрак на угощението. — Тя смръщи вежди, учудена от признанието си пред непозната.

— Съжалявам, аз съм виновна. Карам хората да казват истината, без да искат.

— Ще трябва да го запомня.

Искаше ми се да не се налага. Трябваше да направя нещо за контрола си, ставаше все по-лошо. Сега дори не усещах кога го губя.

— Чувствам, че съм права, като казвам, че ще откриеш добри неща в дарбата си. Аз съм по-голяма късметлийка от повечето хора с дарба, заобиколена съм от двойки сродни души у дома и съм видяла някои удивителни неща.

— Родителите ти? — Тя ме заведе до масите със салати и хляб.

— Не, не те. Те са изключението. Мама не се е омъжила за човек с дарба, решила, че по обикновените стандарти татко е човекът за нея. Щастливи са заедно. Не искам татко да бъде различен, той е най-добрият човек, когото познавам. И най-здравомислещият, поне сравнен с нас, хората с дарби. — Тя се засмя. — Понякога се питам дали не е по-добре да си извън обществото на хората с дарби, отколкото да си част от него.

— Мога да си представя.

— Мама каза на Кристал — това е леля, търсачката на сродни души, която изпрати Уриел тук, — че не иска да знае коя е сродната й душа.

— Разумна жена. По същия начин възприемам знанието си кога ще умре някой: по-добре е да не знам. Мразя хората да ме молят да им кажа. Това може да промени нещата, да затвори пътищата за бягство от съдбата.

Не можех да си представя как е възможно да помоля да ми кажат такава мъчителна истина. Това можеше радикално да промени начина, по който ще изживееш остатъка от живота си, нали?

— Тук има ли и други хора с дарби? — исках да разбера дали предположението ми за Алекс е точно.

— Искаш ли плодова салатата? — Тарин ми подаде чаша с екзотични плодове. Приличаха на малки бижута, поставени в подправена с мед вода. — Някои от по-възрастните хора са от общността, но аз не се смесвам с тази тълпа, те са повече приятели на Франси, отколкото мои. От по-младите единственият, когото съм разпознала в училище, е Алекс.

Значи, била съм права.

— В кой клас е той? — Едно момиче е длъжно да провери това все пак. За всеки случай.

— Беше в единайсети клас, но току-що премина в дванайсети, толкова е добър.

Значи, бил е една година преди мен, а сега кара последната. О, добре!

— Каква е дарбата му?

Тарин ме потупа по ръката.

— Чар. Трябва да си забелязала. Може да убеди и леопарда да промени окраската на кожата си, да придума рибата да излезе от водата и да накара всяко момиче да се влюби в него.

— Забелязах. — Не че бе така очарователен за мен, ако трябваше да кажа истината. А около мен винаги се говореше истината.

— Не използва дарбата си в дебатите — това би било нечестно, подобно на участието на Супермен в състезание по канадска борба, но мисля, че у него все пак има някакъв остатъчен чар, който му помага да приковава вниманието.

Смръщих вежди при вида на гърба на момчето, което сега се състезаваше на масата за пинг-понг с Уриел.

— Искаш да кажеш, че чарът му си има свой радиоактивен полуживот?

— Такъв е Алекс: радиоактивен. — Тя се засмя... богат, разкошен звук.

— Предполагам, че е или най-досадното момче в училище, или пък е най-популярното: кое от двете?

Тя повдигна вежда.

— Най-популярното, разбира се.

Нещо не ми харесваше в Алекс, на когото животът поднасяше всичко на тепсия. А аз точно обратното — бях пример за човек, който вечно се препъва и тепсията му се изплъзва.

— Мисля да отида да го предизвикам на една игра.

— Радвам се да видя, че си достатъчно смела, за да се завърнеш в атмосферата на партито. — Това бе закачка от нейна страна. — Може би ще можеш да изпратиш Уриел обратно при мен, когато отидеш при тях?

— Не мисля, че бих могла да го държа далеч от теб. — Оставих празната чаша от плодовата салата и отидох до масата за пинг-понг с

нов ентузиазъм. Смушках Уриел в ребрата.

— Здравей. Тарин те търси.

Той ми подаде хилката, без да спори.

— Ще се върна веднага.

— Не бързай заради мен. Аз ще поема нещата тук. — Обърнах се и помахих с хилката на Алекс и приятелите му. — Здравейте отново. Какъв е резултатът?

— Искаш да играеш? — попита Алекс.

— Затова съм тук. Добре пяхте, между другото. За момент си помислих, че ще бъде така смуцаващо, както когато играх ангела Габриел в пиесата в началното училище, облечена с роба, запасана в кюлотите... — Наистина ли трябваше да казвам това? — Но не, вие наистина се представихте отлично.

— Отлично? — Майкъл се усмихна на другите двама. — Казах ви, че изборът на песента бе правилен.

Алекс все още ме гледеше с нещо като подозрение. Може би похвалата ми бе прекалено възторжена.

— Мислиш, че не казвам истината? Аз никога не лъжа.

— Ето това вече трябва да е лъжа — каза той, хвърли топчето и то стигна до мен над мрежата, лесен удар, като за начинаещ. — Всички лъжат.

Ударих силно топчето и то мина покрай него. Белият снаряд изчезна в един храст.

— Не, наистина не лъжа. — Усмихнах се невинно.

— Уха, Алекс, изглежда, че шампионската ти титла е застрашена — каза провлечено Хюго, докато Алекс търсеше топчето в тръните. — Нова игра, Мисти? — Ръката на Хюго кръжеше над плочата, на която пишеха резултата. — Уриел изоставаше с две точки, затова няма да е честно да те оставя да наследиш лошия резултат.

— Добре. Ако Алекс е съгласен.

— Ти си на ред. Сигурна ли си, че не искаш няколко точки преднина? Момчетата ще ти кажат, че съм доста добър, а не искам да бъда груб с гост. Играя, за да спечеля. — Присмиваше ми се, уверен в способностите си.

— Няма нужда да ми даваш преднина, шампионе. — Имах едно полезно умение в репертоара си и това бе координацията ръка-око. Ако

постигнех искания от мен резултат, рекордът на Алекс щеше да бъде надминат. — Ти сервираш.

Той хвърли топчето от разтворена длан и го запрати така, че то се удари веднъж в масата от неговата страна и после мина над мрежата. Поех го и го върнах със завъртане. Той успя да го удари, но то полетя под странен ъгъл и пропусна моята част от масата.

— Нула на едно — докладва весело Хюго.

— Играла ли си преди? — Алекс търкаляше топчето между пръстите си.

— Малко. — Косата влизаше в очите ми. Той сервира, докато я отмятах. Не можах да нанеса удар навреме.

— Не е честно! — предизвика го Фил, нашият съдия с червеникавокестенява коса.

— Не беше ли готова? Трябваше да ми кажеш — каза Алекс сухо.

Майкъл ми донесе топчето. Забелязах, че има училищна бейзболна шапка, затъкната в колана на панталоните.

— Мога ли да взема назаем това?

— Разбира се.

Поставих топчето на масата под хилката и прибрах косата си в шапката, като свободната част от нея остана да се спуска по гърба ми. Не бях особено привлекателна, но това тук бе война.

— Сега съм готова — казах нарочно прекалено мило, за да го накарам да скърца със зъби. — А ти?

— Винаги.

Подхвърлих топчето и го прекарах над мрежата. Той го цапардоса обратно. Аз му го върнах. Ударите ни все повече ни отдалечаваха от масата, защото влагахме повече сила, обувките ни скърцаха по полирания дървен под. Малкото ни публика трябваше да се отдръпне, за да не ни пречи. И тогава видях шанса си: нанесох много внимателно преценен удар и топчето се удари в самия край на масата извън обсега му.

— Две на едно — Хюго дръпна нова черта в моята половина от плочата.

Суперхладнокръвният Алекс започваше да се сгорещява под яката. Разбирах какво мисли: не приличах на голяма заплаха, но бях повела отрано. Изглежда ме кръвнишки над зелената маса.

— Добър удар — каза недоволно.

— Да, добър беше. — Не мога да бъда престорено скромна, което повечето пъти ме кара да изглеждам като самохвалка, но в този случай се чувствах напълно оправдана.

— Имаш ли още такива, в запас?

— Да — Аз сервирах. Топчето профуча покрай него. — О, съжалявам, не беше ли готов?

Готов за сериозно състезание, той грабна топчето и го удари. Нямахме отново да ме свари неподготвена. Отвърнах, принуждавайки го да отиде далеч вляво. Той реагира с висока топка, която се удари в покрива на верандата и падна под странен ъгъл. Боговете на пинг-понга този път бяха с него и топчето се удари до мрежата в моята половина, прекалено далеч, за да го достигна.

И така играта продължи. Бяхме почти еднакво добри, когато играехме на върха на възможностите си. Неверните му приятели бяха изцяло на моя страна, приветстваха с възгласи добрите ми удари и дюдюкаха, когато той се възползваше от слабостта ми — по-късото разстояние, на което можех да достигна заради по-късата си ръка — и изпращаше топчето извън обсега ми. При девет равни знаех, че ще трябва да направя най-добрата си игра, за да достигна първа единайсет точки. Поях си с тениската, за да разхладя малко сгорещената си кожа. Сервираше Алекс. Изпрати топчето така, че трябваше да използвам бекхенда си. Отвърнах. Ударът бе такъв, че топчето мина покрай мен, но аз скочих, извих тяло във въздуха и успях да го върна. Не виждах къде отива, но от задоволителното „туп“ разбрах, че е достигнало масата. Дали се бе ударило от правилната страна на мрежата, това бе друг въпрос. Обърнах се и видях Алекс на колене, неуспял да го върне навреме.

— От твоята страна ли падна? — попитах.

— Не съм сигурен. — Но беше. Лъжеше.

— Хайде, Алекс, топчето премина над мрежата — каза Фил.

— Да, добре, щом казваш — отстъпи той.

— Само една точка, за да спечелиш — каза Хюго весело. Усмихнах му се.

Към мен се понесе бял снаряд, докато стоях с отпуснати ръце. Не отново. Реагирах бързо и отвърнах с номера, при който нанасях удар, като изваждах хилката иззад гърба си. Часовете тренировки с татко на

тенис масата у дома си казаха думата и топчето се извиси леко над мрежата, удари се в ръба на масата и се изстреля към стомаха му. Той отстъпи назад, но не можа да го удари навреме и топчето отскочи от неговия... е, да кажем само, че беше добре, дете не играехме крикет...

— И тя печели! — извика Хюго.

— Със стил! — Фил ме вдигна и ме завъртя в кръг. Свали шапката и я хвърли във въздуха. — Поздравления, Мисти!

Майкъл разроши вече рошавата ми коса.

— Фантастично! Ти си новият шампион.

Алекс остави хилката си на масата и се приближи. Протегна ръка.

— Поздравления. — Изглеждаше толкова нетърпелив да поеме пръстите ми, колкото аз да бръкна в гнездо на оси. Стиснах набързо ръката му и усетих леко електричество при докосването.

— Благодаря. Винаги се радвам да срещна някого, с когото да направя добра игра.

— Не си онова, което очаквах. — Присви очи. — Отново, коя си ти?

„Толкова се радвам, че за първи път ти направих впечатление“, помислих си горчиво.

— Мисти Девън.

— Наблизо ли учиш?

— Не, дойдох от Англия за лятната си ваканция. Току-що взех GCSE^[4], изпит, който се полага в единайсети клас.

— Разбирам. — Изглеждаше доволен от отговора ми, готов да ме отпрати сега, когато бе разбрал, че ни дели година. — Добра игра. — Потърка тила си.

— Някой друг да иска игра? — Огледах с надежда останалите момчета.

— Няма начин, прекалено си добра. Ще се присъединя към играта на футбол. — Хюго прескочи оградата на верандата и стъпи на моравата. Джоунас сформираше два отбора от по пет души за бърза игра на футбол^[5].

— Добра идея — Фил го последва, а сетне и Майкъл.

Алекс понечи да се присъедини към тях, после спря.

— Играеш ли?

Скръстих ръце.

— Не много.

— Това е може би добро нещо. Не мисля, че егото ми би могло да понесе повече унижение днес. — Скочи на тревата и затича, за да се слее с някой от отборите.

Удряйки топчето с хилката, наблюдавах началото на футболната игра. Единствено женската половина на партито не се беше присъединила. Нямахте други момичета на моята възраст, затова бях оставена сама. Може би трябваше да кажа, че играя понякога с малките си братя? После видях Фил да поваля Алекс в образувалото се меле. О! А може би не. Оставих хилката с въздишка и започнах да се разхождам из градината. Дори и в дома на Тарин, това тук ми се струваше мъжки свят. Тъй като училището бе само за момчета, очевидно не бяха свикнали да включват момичета в забавленията си, особено такива, които ги побеждават. У мен разцъфна усмивка и ме изпълни като глътка гореща напитка в студен ден. Този бе един от най-хубавите ми моменти. Трябваше да разкажа на Самър и Ейнджъл всяка подробност от мача.

---

[1] Британска фабрика за шоколадови изделия. — Б.р. ↑

[2] Имената имат значения: Гейл (от англ. gale) — вихър, силен вятър; Пийс (от англ. peace) — мир, спокойствие; Фелисити (от англ. felicity) — щастие; Съни (от англ. sunny) — слънчев; Темпест (от англ. tempest) — силна буря; и Пест (от англ. pest) — напаст. — Б.пр. ↑

[3] Песен на американската поп рок група Maroon 5. — Б.р. ↑

[4] Квалификацията GCSE отговаря на диплома за завършено средно образование. — Б.пр. ↑

[5] Футболът с под петима играчи в отбор има по-малка продължителност на полувремето и се играе на по-малко игрище и с по-малки врати. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Странно е как една хубава вечер може бързо да се влоши и вината дори не беше моя. Не и наистина. Колоната с плюсовете беше изумителна: Уриел беше намерил сродната си душа, а аз бях излязла победител в оспорвана игра на тенис на маса срещу момче, което така силно се нуждаеше да загуби. Колоната с минусите бе сравнително къса: тъй като не бях момиче, което притежава голямо количество увереност, не можех да събера смелост да се смеси с останалите и се чувствах изолирана от този момчешки клуб, каквато бе атмосферата на училището. И двата недостатъка бяха дребни, но в резултат се придвижвах от едно тихо местенце към по-скришно, като се преструвах, че се забавлявам. Бях ветеран в раздаването на онази неясна усмивка, която казва „добре съм“, в непрекъснатото намиране на занимания, чинии за носене и напитки, които да се украсят, във всичко, което би ми помогнало да не разговарям с непознат. Нямах начин да помоля Франси да ме заведе у дома, тъй като развитието в живота на Уриел бе много по-важно от неловкостта, която преживявах. Бях свикнала да бъда изолирана заради дарбата си, така че за мен не беше нещо ново да съм встрани от сърцето на партито. Намерих местенце на верандата близо до тенис масата, откъдето имах добра гледка към моравата, но бях скрита от останалите гости от храстите, засадени в лехата долу. Почти всички други бяха на тревата, седнали на градинските столове под слънчевата светлина на късната привечер.

Футболният мач свърши. Тениските бяха съблечени, за да се охладят разгорещените тела; напитките бяха нападнати; добронамерената критика на грешките се смесваше с похвалите. Позволих си миг на изпълнено с благоговение мълчание, докато се наслаждавах на изваяните тела на момчетата. Квартетът отново се отдели, но този път, за да се настани на плетените шезлонги точно под мен. Не ме виждаха благодарение на цъфналия храст камелия, но, хей, аз първа бях дошла тук. Ако не говореха тихо, то това си беше тяхна грижа. Отстраних с длан капчиците влага по чашата ми с лимонада и

се запитах за какво ли разговарят момчетата като тях, когато са сами. Наречете го безвредно проучване на пола.

— И така, какво мислите за мъжа на мис Кътси? — попита Хюго. Столът изскърца, когато го наклони назад, и отпи от напитката си.

— Страхотен е. Чухте ли го, когато спомена, че е учен по съдебна медицина? — Майкъл изглеждаше силно впечатлен. Повечето хора бяха впечатлени, когато обърнеха внимание на Уриел; той знаеше толкова много, но не навираше интелигентността си в лицето ти.

— Страхотно. Трябва да поговоря с него за това. — Тази забележка бе направена от Фил. Виждах само върха на оформената му като бодли на таралеж червеникавокестенява коса, подаваща се над храста, и малка част от лицето му през филиграна от листа.

— Все още ли мислиш да кандидатстваш медицина след завършването на гимназията? — В разговора се включи и Алекс, цигулката засвири соло след мелодията на въведението.

— Такъв е планът, но може би трябва да оставя възможностите си отворени. — Долових проблясък на цвят през камелиите, докато Фил изтриваше лицето си със синя хавлия. Както при много други хора с неговата кожа, тя се зачервяваше силно след физическо усилие и след края на мача той изглеждаше малко като „сварен омар“.

— Всички знаем колко много обичаш дисекциите в час по биология — каза Хюго. — Онова, което направи с онези очни ябълки миналата седмица, беше просто отвратително.

— Мислех, може би хирург, но...

— Но може би светът ще бъде по-безопасно място, ако се придържаш към разрязването на вече мъртвите.

Фил не се обиди.

— Може и да си прав. Бях несръчен. — Размаха дланите си с размери на чинии в жест на признание. Изглеждаха по-пригодни да размахват брадва, отколкото да държат скалпел. — Но не всички учени по съдебна медицина правят такива неща — аутопсии. Това е работа на патолога. А съдебната медицина е повече от това.

— Мисля, че ще бъдеш страхотен, в което и да било от тях: хирургия, съдебна медицина. — Алекс наклони везните в полза на Фил. — Не слушай Хюго, учи онова, което наистина те интересува. — Само слушайки как Алекс влага силата си да убеждава, и вече ми

идеше да се запиша в най-близкото медицинско училище, стига да имах и най-слабата амбиция да нося бяла престилка и стетоскоп.

— Благодаря, братко. Ще трябва да говоря с Уриел за възможностите. Не мисля, че ще трябва да избирам в следващите няколко години, ако се спра на правилния бакалавърски курс.

— Страхотно.

Последваха няколко секунди мълчание, докато пресушаваха напитките си.

Фил почука по празната си бутилка.

— А ти, Алекс? Как върви кандидатстването за стипендия?

— Още не знам. Мис Кътси мисли, че имам добър шанс да получа пълна стипендия, за да уча политика, философия и икономика в „Оксфорд“ или може би право в „Кеймбридж“ или „Йейл“. Мисли, че тази година ще бъда готов с оценките.

— Говориш за много пари. Става за някои хора. — Чу се изшумоляване, когато Хюго подхвърли чипс на Алекс. — Значи, следващата година ние ще останем в Южна Африка за последната година в училище, а ти ще започнеш международната си кариера на някое наистина вълнуващо място, където ще има съвсем нов кръг от американски и европейски момичета, с които да излизаш.

— Такъв е планът. — Усмивката на Алекс, която зърнах между клоните, създаде у мен впечатлението, че е готов да пробва с по-широк кръг момичета. Стиснах силно крехката пластмасова чаша и тя се счупи, а остатъкът от лимонадата ми се разля върху бедрото ми.

— Момичета като онова хубавко малко английско момиче? — продължи Хюго, сплетникът в групата — Как беше името й? Мисти Девън? — Сърцето ми прескочи удар. Не бях очаквала да бъда предмет на разговора. — Нали знаете, онази с... — Той посочи главата си, за да покаже, че има предвид къдриците ми. Долавях радостта във въпроса на Хюго. Искаше ми се да му кажа, че съм нещо повече от момиче със ситни къдрици, но така щях да издам местоположението си. Чудех се дали няма да мога да се оттегля, преди да са ме забелязали. Но ако станех, със сигурност щяха да разберат, че съм подслушвала, а щеше да изглежда... ами... доста странно, ако започнех да пълзя на ръце и колене. Някой можеше да излезе от къщата и да ме види. Зачаках отговора с тъжно предчувствие.

За мой вечен срам, настъпи мълчание, а после всички се изсмяха.

— Може би не — каза Алекс хладно.

— Тя ти скрита задника на тенис масата — отбеляза Фил.

— Но това не я прави онзи вид момиче, с което се виждам да излизам. Далеч е от това.

— Ау, не казвай, че таиш лоши чувства към нея? Мислех, че стилната ѝ победа над теб доказва, че на небето са ви предопределили един за друг. Имаш нужда от някого, който да допринесе за скромността ти.

— Може би, но хайде, момчета: Мисти?

— Видя ми се мила.

„Благодаря ти, Майкъл, поне за това.“

— Прекалено е малка за мен — и изглежда като... — Алекс се поколеба.

Изглежда като какво? — попита Майкъл. Взех си обратно благодарностите, докато той подтикваше приятеля си да каже нещо непростимо.

— Сякаш е излязла от центрофуга.

Избухнаха в смях.

— Това е грубо, Алекс. Не е характерно за теб. — Хюго се наслаждаваше на острия език на приятеля си. Аз не. Раните ми кървяха.

— Грубо, но истина. Не, ако излизам с момиче, бих искал да бъде някое, което няма да ме кара да се смущавам.

Посредствено извинение на надменен чаровник. Притиснах колене до гърдите си и ми се прииска да можех да изчезна.

— Мисти? Мисти? Време е да вървим! — Франси застана на прага на кухнята. — А, ето те.

Момчетата се смълчаха.

Франси ме виждаше съвсем ясно от мястото, където бе застанала, както и отборът по дебати от другата страна на храста. Не можех да сторя нищо: станах, крайниците ми бяха изтръпнали от неудобното положение.

— Готова ли си да тръгваме?

— Да. — За нищо на света не можех да погледна към Алекс. Усещах погледа му в гърба си подобно на слънчеви лъчи.

— Не те откъсвам прекалено скоро, нали? Смяната ми утре започва рано, а Уриел ще остане да помогне на Тарин да разчисти.

— Не. Искам да си тръгна. — Веднага. Бях забравила за дарбата на Франси да чете мисли. Погледът ѝ се стрелна към момчетата, после отново се спря на мен.

— О!

Да, о!

Поведе ме, прегръщайки ме успокояващо през раменете.

— Не им обръщай внимание. Това, което казват, не може да те нарани.

— Тази поговорка не е вярна. — Скръстих ръце на гърдите си, чувствах се така, сякаш бяха започнали да ми правят аутопсия тук и сега, а не просто бяха говорили за мен.

Тя ме поведе през гостите, без да протака сбогуванията, както може би щеше да направи при други обстоятелства.

— Не, не е. Но който подслушва...

— Да, знам. Трябваше да се отдалеча по-рано.

— Но не си го направила от чувство за срам.

За първи път зърнах смешното в ситуацията.

— Франси, толкова е лесно да се разговаря с теб. Знаеш какво ще кажа още преди да съм го изрекла.

— Да, така често имам дълги разговори със себе си. Хайде да те заведем у дома. Вземи вана за отпускане, поиграй с малките си братовчеди, забрави за онези момчета.

— Заповеди на лекаря?

— Точно така. Разсейване: най-доброто лекарство.

— Мисля, че ще имам достатъчно разсейване и за десет такива обиди, като кажа новината за Уриел. — Поне се надявах да е така. Страхувах се, че дочутият разговор си е проправил път под кожата ми като южноамериканска бълха, паразит, който прониква в краката в тропическия климат. Щеше да причини сериозни странични ефекти, преди да го изтръгна от паметта си.

ПЕТА ГЛАВА

Както предсказах, следващите два дни бяха посветени на празнуване. Уриел и Тарин говореха дълго по Скайп с неговото семейство, разговори, в които той гордо я представяше на членовете с фамилията Бенедикт. Сгушена на дивана със списание, аз се наслаждавах на разговора им с Кристал и Ксав, който те провеждаха на семейния компютър в дневната на Опал и Мило. Ксав избухна в смях, като чу за объркването на близначките.

— Моля те, убиваш ме, Ури.

— Вярно е. А после Мисти изпусна контрола над дарбата си. Хората около нас започнаха да правят признания.

Ксав се държеше за стомаха.

— Не мога повече.

Кристал го смушка с лакът.

— Прости на този идиот, сродната ми душа. Представям си, че не ви е било смешно през цялото това време.

Устните на Уриел се извиха в усмивка.

— Беше смешно, но дори тогава знаех, че ще се смея по-късно. Мисти се заточи в изгнание на паркинга, така че след това нещата се уталожиха. — Той целуна Тарин по ухото, а после доста смело гризна долната му месеста част. — А после стана много по-хубаво.

— И какви са плановете ви сега?

— Ще се опитаме да преплетем живота на единия с този на другия. Първо трябва да завърша разследването.

— Виктор каза, че напредвате бавно.

— Прекалено бавно. Вече уредих да работя с доктор Шуъркрос от този септември и няколко месеца след това, за да видим дали ще попаднем на нови следи за самоличността на убиеца. Чувал ли си за него, Ксав?

Сега, когато разговорът бе станал сериозен, Ксав бе престанал да се смее.

— Шуъркрос? Той преподава в университета в Кеймбридж, нали? Каква е дарбата му?

— Умозаклучение — връзки. Може и да намери смисъл в парчетата от мозайката, които се опитвам да сглобя. В момента всичко изглежда безсмислено.

— А ти, Тарин? — попита Кристал.

— Ще продължа да преподавам тук поне до края на академичната година през декември — каза Тарин. — Момчетата трябва да вземат изпитите си. А след това... — Погледна Уриел в очите и се усмихна. Обожавах това, че бяха погълнати един от друг. Разбира се, имаше няколко проблема, които трябваше да решат, и имаха нужда от време да се опознаят, но приземяването бе гладко след малката турбуленция по време на спускането. Не можех да не изпитвам известна завист заради това, че бяха така естествени в новата си връзка. И малко ревнувах, съзнавайки, че съм вън от любовта между двойките сродни души. Оставих списанието, станах от дивана и отидох да видя дали Опал няма нужда от помощ с вечерята.

— Ето те и теб! Как си, Мисти? — попита Кристал, щом ме видя да прекосявам задната част на къщата.

— Добре.

— Наистина ли?

И тогава разбрах, че Франси се е изпуснала пред сестра си за преживяното от мен на партито. Тарин сигурно бе споделила с Уриел, а той бе споменал нещо пред Кристал, така работи телеграфът в нашето семейство. Трябваше да се надявам, че не знаят подробности.

— Да, наистина. Познаваш ме: нося смущаващите моменти със себе си, както хипопотамът птицата от семейство *Vuphagidae*^[1]. — Сравнението бе по-вярно, отколкото може би мислех: птицата, полупаразит, почиства раните на хипопотама, но също така ги държи отворени, точно както моята се отваряше всеки път, когато забележката на Алекс изплуваше в ума ми. — Няма да се чувствам както обикновено, ако нещо около мен не се обърка.

Кристал се усмихна тъжно.

— Имаш най-необикновената привързаност към странни образи от естествения свят. Двамата с Бранд сигурно споделяте един и същи семеен ген в това отношение.

Обичах животните, чувствах се удобно около тях, защото не можеха да лъжат. Мисълта за малкия ми братовчед ме развесели.

— Той е най-страхотното двегодишно дете, Кристал. Ще трябва скоро да дойдете тук. Ще ти хареса да го чуеш как имитира лъв. Нямам търпение да видя какво ще имитира от пингвините.

— Пингвините?

— Днес следобед ще отидем да ги видим.

— Не е ли рисковано да водите магнит за животни в зоологическата градина? От онова, което съм чувала, той е доктор Дулитъл, който не може да бъде контролиран.

— Няма да гледаме пингвини в зоологическата градина, Ксав. А диви. Областта е известна с тях.

— Пингвини в Африка — това е като във филма „Мадагаскар“^[2].

— Ксав се облегна назад, поставил глезена на единия си крак върху коляното на другия. — Обожавам този филм.

— Но тези са тукашни и не говорят, нито пък танцуват.

— Може и да го направят, ако Бранд е там — засмя се Кристал.

Тъй като не можахме да се съберем всички във волвото, Уриел и Тарин потеглиха с нейната кола към Симънстаун, дома на колонията от пингвини. Морски курорт, намиращ се Южно от Кейптаун, Симънстаун не беше толкова далеч, но Уилоу се настани на предната седалка с извинението, че ѝ прилошава при пътуване. Така за мен остана място на задната. Нямах нищо против, защото се забавлявах с репертоара с животински звуци на Бранд. Точно когато това започна да става досадно, той заспа така внезапно, както само децата на неговата възраст могат.

— Да не би да си взела батериите му? — попита Опал.

— От колата е. Най-добрата помощ при заспиване.

Уилоу се грижеше за музиката, избираше песни от моя телефон. Случайно пусна „Lucky Strike“ и така ме върна в нощта в къщата на Тарин. „Изхвърли тези мисли от главата си“, казах си. „Няма да видиш вече нито едно от момчетата от отбора по дебати. Те живеят в Южна Африка, а ти живееш в Англия, така че все едно че нищо не се е случило.“

Самър щеше да се гордее с мен, че сама съм се сетила за това.

Влязохме в Симънстаун и поехме по шосе, което вървеше паралелно на железопътна линия. Зад нея, само на хвърлей, беше

морето. Вятърът беше силен и вълните се пенеха. Повърхността на водата беше на ивици: зелена като стъкло в плитката част, когато върху нея падаха слънчевите лъчи, и тъмна като смарагд, когато минаваха облаци, тъмносиня над скалите и натрупванията на водорасли.

Щом наближихме центъра, реших, че никак не е вероятно в града да има пингвини. Магазините, къщите и ресторантите бяха редица от богато украсени бели дървени фасади, елегантни балкони и покрити веранди. Яхтклубът гъмжеше от плавателни съдове за развлечение, а зад него се издигаха далеч по-сериозните и по-малко заострени силуети на военните кораби, принадлежащи на южноафриканските военноморски сили. В града цареше онази весела, но напрегната ваканционна атмосфера, от която повечето крайбрежни селища не могат да се отърсят дори през зимата — прекалено много знамена и неспазени обещания за забавления.

— Къде са пингвините? — попитах.

Опал видя свободно място на паркинга, нещо, което бе рядкост, и се понесе към него.

— До морето, разбира се. В естествен резерват.

— Искаш да кажеш, за да са защитени от туристите?

— Всъщност твърде е възможно да е обратното. Може и да изглеждат сладки, но хапят.

— Кълват — поправи я Уилоу с целия авторитет на човек, който наскоро е правил училищен проект по темата. — Нямам зъби.

— Страхотно.

Нетърпелива да видя злобните птици на Симънстаун, слязох от колата и приготвих количката, докато Опал изнесе спящия Бранд от колата. Уилоу донесе чантата с нещата му, а Хейзъл шишето му с вода, с което счупихме рекорда си за бързо приготвяне, който лесно би могъл да се сравни със смяната на гума във Формула 1 по време на състезание за Гран при.

Бутах количката, а в главата ми се въртяха мисли за любимите ми състезатели. Бранд спа по време на шумното возене, а Опал държеше дъщерите си за ръце, докато вървахме по крайбрежния булевард към павилиона. Имаше прекалено много изкушения, за да могат момичетата да се движат в права линия. Витрините изобилстваха от добре подбрани сувенири на тема пингвини, от чорапи, шапки,

стикери, както и от моя първи избор — табели „Пази се от пингвините“. Трябваше да взема една за малкия си брат Съни.

Най-после стигнахме там, накъдето бяхме тръгнали, и видяхме Уриел да ни чака пред резервата.

— Вече купих билети — каза той, щом наближихме.

— О, не трябваше — възрази Опал.

— За мен е удоволствие след всичко, което направи за мен. — Посочи през рамо. — Тарин и Алекс са в магазина.

Тарин и Алекс.

— Какво прави той тук? — изтърсих.

Уриел ме предупреди с поглед.

— Тарин го покани, Мисти. Той живее в пансиона и тя реши, че ще е щастлив да прекара следобедна вълна от училището.

И така, тя го бе поканила, с което бе развалила деня ми.

— Защо е решила, че идеята е добра? Той да не би да е ентузиаст по въпроса за пингвините или какво? — Не можех да си представя господин Великолепен-и-Изискан да се наслаждава на детско забавление.

Уриел ме задържа, а другите влязоха. Той погледна към сградата, за да се увери, че никой няма да чуе разговора ни.

— Бъди мила с него, моля те.

Исках да кажа нещо детинско като: „Ще се държа мило, ако и той се държи така“, но вместо това се спрях на много по-зрялото:

— Нямам намерение да бъда нещо друго.

Уриел не изглеждаше убеден.

— Чух, че не сте се сприятелили на барбекюто.

— Бях свършено учтива с него. — Кръстосах ръце. Беше повече от достатъчно, че трябваше да се защитавам, след като бях пострадалата страна.

— Победила си го на тенис на маса. — Значи, Франси не бе споменала онова, което бе дочула, това бе облекчение.

— Какво трябваше да направя? Да го оставя да победи? — изсумтях.

— Не, но не знаеш какви са момчетата, оттогава сигурно непрекъснато му се подиграват.

— Ще му се отрази добре.

Уриел се бореше да запази търпение.

— Дръж се добре с него, става ли? Заради мен?

— Заради теб, да. — Но заради Алекс бе малко вероятно.

Влязохме в павилиона, който водеше към естествения резерват. Алекс стоеше малко встрани от семейството ми.

— Здравей! — казах прекалено весело, като се имаше предвид, че за последен път се бяхме видели мигове след забележката за центрофугата. „Виждаш ли, Уриел, — искаше ми се да кажа — аз също мога да бъда мила.“ Надявах се, че пише точки в моя полза, можеше да ми потрѣбват по-късно, доколкото се познавах.

— Здравей! — Очите на Алекс бяха изпълнени с подозрение при моя прекалено приятелски тон.

— Алекс, помниш ли Мисти? — попита Тарин в опит да успокои атмосферата.

— Да. — Погледът му сега бе прикован в косата ми, която бе претърпяла обикновената процедура за опитомяване и на мен ми изглеждаше съвсем нормална, падаше по-скоро на вълни, отколкото на безумно ситни къдрици. — Направила си нещо с нея.

Това ми подежда като кофа студена вода и сложи край на краткото ми обръщане към моята трезвомислеща страна. И се предполагаше, че трябва да е чаровен? Когато бе около мен, изглежда, ми бе равен по безцеремонност.

— Да. — Не исках толкова рано да подлагам на прекалено изпитание отношението си „бъди мила с Алекс“; беше по-лесно да проявя съчувствие на теория, отколкото на практика. Той ме ядосваше дори само с дишането си и ако исках да бъда справедлива към него, това бе по-скоро мой проблем, а не негов.

Той обаче не знаеше кога да спре.

— Косата ти изглежда... много по-добре. Хубава е.

Е, не беше ли това думата на деня?

— Ами, благодаря, любезни господине. — Усещах как раздражението ми расте. Кой беше той, че да съди косата ми? Обърнах се към единствения мъж, когото можех да понеса в момента. — Да отидем да видим пингвините, Бранд. — Беше се събудил толкова бързо, колкото и бе заспал, и сега очите му блестяха от вълнение. — Закопчай колана, партньоре! — Посочих напред и избутах количката през вратата като атакуващ кавалерист, с което изведох всички на дъсчената пешеходна пътека по крайбрежието.

Бранд изкряска.

Придружени от трополенето на колелата на количката и рева на вятъра, двамата с Бранд слязохме до морето, без да погледнем назад, за да видим дали другите ни следват. Чувах далечни викове, които приличаха по-скоро на такива, издавани от малки магаренца, отколкото от която и да е птица, която бях чувала. Бранд се размърда в пълна наслада.

— Стой мирно, сладкият ми. Там отиваме.

После ги видяхме сред сивите скали: стотици черно-бели смешни и прекрасни пингвини. Някои лежаха по корем, други стояха изправени и вирнали човки, сякаш предлагаха доброволно да се включат в график на нощни дежурства. Групичка от три пингвина излезе от морето и зашляпа в синхрон. Нямаше начин някой да ги погледне и да не се засмее.

Бранд запляска с ръце и започна да подражава на странните звуци, които издаваха. Само за част от секундата пингвините се преобразиха от отпуснати същества в отдадени на мисията си командоси.

Опал забърза към нас, когато пингвините започнаха да се събират.

— По-добре аз да поема. Свикнала съм с това.

Завъртя количката така, че Бранд да може да ги наблюдава, без да бъде нападат. Малките благородни птици бяха абсолютно очаровани от новия пингвин с формата на момченце. Единият край на плажа се изпразни, тъй като те образуваха публика под количката му така, сякаш бяха верни енориаши, слушащи папата на Великден. Той подскачаше в количката и издаваше остри неприятни звуци, надявах се, че предлага някакво ободряващо съобщение, а не просто: „Елате насам и ухапете хората!“. Нямаше начин останалите от нас да успеят да видят нормалното поведение на пингвините, без да се отдалечат от сферата на влияние на Бранд. Уриел и Тарин се отстраниха, хванати за ръце. Съмнявах се, че обръщат особено внимание на птиците. Уилоу и Хейзъл седнаха с кръстосани крака на пътеката и започнаха да скицират тълпата. Така двамата с Алекс останахме сами. Голяма въздишка, но бях обещала, че ще опитам.

— Страхотни са, нали?

„Виждаш ли, Уриел, мога да водя учтив разговор.“

— Да. — Разговорът вървеше толкова гладко, колкото да буташ пазарска количка с повратливо колело.

— И така, ъ-ъ, идвал ли си тук и преди? — В главата си чух ехо от веселото: „Идваш ли често тук?“ и се изчервих. Честно казано, трудно щях да водя непринуден разговор с това момче.

— От училище. Когато бях много по-малък. — Пъхна ръце в джобовете си. — Виж, Мисти, за партито...

Закрачих и извадих фотоапарата си.

— Да не се впускаме в това.

— Но аз искам да кажа нещо. Не исках забележката ми да прозвучи така. — Вървеше редом с мен.

Това бе прекалено сладко, толкова сладко, че чак да те заболят зъбите.

— Не прави това, моля те.

— Какво?

— Не ме лъжи. — Имах предвид буквално, но той го прие в по-обикновения смисъл на наранени чувства.

— Аз само...

Тогаваш сторих нещо, което много малко хора се осмеляваха да направят с красноречивия Алекс: прекъснах го.

— Не искаш да говориш за това повече от мен, така че нека да преминем бързо на... — Посочих с ръка към морето. — Туризм.

— Ммм...

— Ммм-то е за женските кози или за стрелбата с лък. — „Не казвай това, което е на върха на езика ти, Мисти, недей!“ — Или... хм... за пушачите. — „Пфу! Успях да избегна критичния момент със стрелбата и козите.“ — Нека просто се насладим на пингвините, става ли? — Опитах се да измисля предложение за мир, защото той като че ли искаше да продължи откровения разговор за партито. — Можеш ли да ме снимаш? Искам да покажа на семейството си как съм прекарала днешния ден.

— Разбира се. — Облекчен, че му е дадена задача, той взе фотоапарата и пръстите ни се докоснаха за кратко. Отново, както и на партито, почувствах електричеството. Какво казваше физиката за това? Той бе положително, а аз отрицателно зареденият обект. Това трябва да е. Бяхме различни като два полюса и така изглеждахме и за останалите: аз, вечно оплескващата всичко, а той — момчето чудо.

— Усмихни се — каза Алекс и вдигна фотоапарата.

Искаше ми се гласът му да не кара стомаха ми да тръпне като на актриса по време на премиера. Вероятно дори не използваше дарбата си, но нещо в тона му извикваше тази реакция у мен. Не че някога бях играла главната роля в училищна пиеса. Не можех да произнасям слова, в които не вярвах. Тъй като бях неспособна да избягам от истината, това често ме спираше. Кристал все се шегуваше, че съм като в онази стара шега за далеците^[3], изправени пред стълбище, а плановете им за доминиране над целия свят са напълно разстроени. Точно като тези персонажи от „Доктор Кой“ не можех да правя обикновени неща, които другите хора намираха за толкова прости.

— Мисти? Слушаш ли ме? — Алекс започваше да става раздразнителен.

— Хм... — Не.

— Можеш ли да го направиш в такъв случай?

Какво ме бе помолил? О, да — да се усмихна. Вложих всичко от себе си, макар усмивката ми да ми се струваше фалшива, само зъби и никакво настроение. Той провери образа на малкия екран, заслонявайки го от слънцето.

— Още една. Тази не е добра. — Вдигна отново фотоапарата.

— Ще останем тук цял ден, ако чакаш да получиш хубава моя снимка.

Той помисли, че се шегувам.

— Тази е много по-добра. Семейството ти ще я хареса. — Подаде ми фотоапарата обратно.

— Нека те снимам веднъж, за да покажа снимката на семейството си у дома.

— Те няма да се интересуват от мен.

— Искаш ли да се обзаложим?

Алекс сви рамене и огледа пътеката в търсене на добър фон.

— Това ще свърши ли работа? — Избра пролука между скалите, през която се виждаше морето и топлещите се на слънчевите лъчи птици. — Тук човек придобива усещането за това колко близо е до океана.

— Съвършено. — И той беше такъв. Отново. Природата го обичаше. Ако не знаех, че дарбата му е да убеждава, щях да кажа, че притежава способността да подрежда света така, че да демонстрира

добрите си страни. Развяваща се на вятъра тъмнокестенява коса, проблясваща в махагоново там, където светлината докосваше по-светлите кичури, хипнотизиращи очи, прилепнала, подчертаваща мускулите тениска (бях го видяла да съблича фланелката си след мача и споменът се бе издълбал в зрителната ми мозъчна кора завинаги). Може и да демонстрираше превъзходството на момче, което по рождение е предопределено да се присъедини към световния елит, може и да беше създаден от материала на лидерите, но не можех да не реагирам на него по този начин, да не изпитвам желание да притисна лице до гърдите му и просто да въздъхна: *наслаждавай се*.

Щрак! Трябваше да се върна в реалността. Той бе един клас по-горе от мен и така недостъпен за мен, че ако бяхме планети, той щеше да бъде Марс или Юпитер, а аз Плутон, наскоро сведен от астрономите до статуса на планета джудже. Такава бе естествената йерархия на нещата.

Но дори смирената планета джудже може да има своите моменти около слънцето. Ако поставех това на страницата си във фейсбук, гарантирано щях да увелича коментарите на своите приятелки, което щеше да бъде показателно. Направих още две снимки.

Той бе станал подозрителен, защото прекалено много се бавех и гледах през обектива, преди да направя снимката.

— Достатъчно ли е вече?

„Никога.“

— Хм, благодаря.

Той се приближи и смръщи вежди.

— Какво?

Той посочи носа ми.

— Изгаряш. Трябва да внимаваш със светла кожа като твоята: слънцето е наистина жестоко край морето. Не е онова, с което си свикнала в Англия.

Разбира се, че ще изгоря. Той изглеждаше така, сякаш слънцето просто го целуваше и милваше, преди да придаде на кожата му златистокафяв тен.

— О, страхотно! — Протегнах ръка към слънцезащитния крем, после се сетих, че остана на „Хийтроу“. — Трябва да настигна леля си. Трябва да има в себе си крем петдесети фактор за децата.

Бях изненадана, че Алекс не се възползва от възможността да се отърве от мен, когато му обърнах гръб. Закрачи редом с мен, вървеше свободно и спокойно, ръцете му се люлееха небрежно край тялото, почти достатъчно близо, за да хванат моята.

„Престани да го гледаш, Мисти.“

— Завиждам ти — каза Алекс, после смръщи вежди. — Нима току-що го изрекох на глас?

— Да. — Може би отново бях оставила лъчите на истината да изтекат? Нямах да призная, че е възможно да е моя вината, задето той казва такива нетактични неща в мое присъствие. Сблъсъците между нас бяха достатъчно и без да добавяме това към сместа.

Той пъкна ръце дълбоко в джобовете си.

— Не исках да го казвам, но е вярно.

— За какво въобще би могъл да ми завиждаш? — Глупаво... част от мен се надяваше на комплимент, който да компенсира казаното на партито, нещо за способностите ми да водя разговор или за привлекателното ми чувство за хумор може би?

— За семейството ти. За братята и сестрите ти със странните имена. Лели и чичовци — много са, доколкото чух. Доста голямо семейство имаш.

Разбира се, завиждаше за онова, което беше около мен, а не за някоя черта на характера ми. Но все пак спечели точки за това, че се опитваше да бъде дружелюбен.

— Знам. Голяма късметлийка съм. Значи, ти нямаш много роднини?

— Нямам. — Размърда рамене, за да облекчи напрежението във врата си. — Не мисля, че знам много за семействата.

— Различни са. Всъщност никой не разбира какво става в живота на другите.

— Вероятно си права.

Завихме зад ъгъла и видяхме, че папата на пингвините Бранд все още държи приковано вниманието на вярната си публика. Директорката на туристическия център беше излязла да провери дали не храним птиците, че се държат така. Като не намери нищо, от което да се оплаче, тя застана до Опал и започнаха да обсъждат странния феномен. Чувах Опал да обяснява, че Бранд е хапнал сандвичи с рибен пастет, преди да тръгнем, както и че пингвините трябва да са

привлечени от миризмата. Не мисля, че директорката беше убедена, но този бе единственият разумен отговор на странната ситуация, така че трябваше да го приеме.

— Виждаш ли, предизвиквам те да разбереш семейството ми. Човек като теб не би разбрал, но това е нормално за нас. — Усмихнах се заговорнически на Алекс, забравила за малко, че не го харесвам.

Но вместо развеселени сини очи погледът ми срещна каменно изражение. Той изглеждаше едва ли не ядосан.

— Не, няма да мога да разбера, нали?

Какво се бе случило току-що? В един миг беше с мен, а сега бе на километри отдалечен.

Завъртя се на пети.

— Ще настигна мис Кътси.

— Добре, направи го тогава. — Озадачена го гледах как се отдалечава бързо обратно по пътя, откъдето бе дошъл току-що.

— Алекс добре ли е? — извика Опал.

Премислих разговора ни и реших, че не мога да бъда обвинявана за това, че бе приел нещата по този начин.

— Така мисля. Имаш ли слънцезащитен крем?

Тя затърси в чантата с резервните дрехи за Бранд и ми подаде шишенцето.

— Прави ми впечатление на много... — Опал затърси вярната дума — ... самотен. Не си ли съгласна?

Понякога преценката на леля ми за хората бе съкрушително точна.

Гледах как изправената му фигура крачи бързо покрай огромен камък, беше като полубог, син на Посейдон, връщаш се в морето.

— Да, мисля, че е.

---

[1] Птица от разред врабчови, която обитава саваната на Южна Африка. — Б.р. ↑

[2] Анимационен филм, чиято първа част излиза на екран през 2005 г. — Б.р. ↑

[3] Измислени персонажи от филма „Доктор Кой“. Представени са като едни от най-големите врагове на доктора. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

В продължение на няколко седмици след това не видях Алекс отново, макар че Самър и Ейнджъл, както можеше да се предположи, гледаха похотливо снимката, която бях качила в интернет. Очите му бяха с цвета на морето зад него и успяваше да изглежда като холивудски идол пред камерата, и то без дори да се опитва. Контрастно на това — моята снимка разкриваше в пълна степен изгорелия ми нос. Ако можех да лъжа, щях да се изкуша да представя Алекс като романтичната си връзка през ваканцията и така щях да повиша рейтинга си сред приятелите си, но тогава, ако тръгнах по този път, щях да бъда принудена да кажа истината, която беше, че той бе моят ваканционен личностен конфликт. Ето: изобретих нова категория връзка. Браво на мен!

Макар да бях заета да се наслаждавам на ваканцията си, която включваше абсолютно страхотно сафари в националния парк „Крюгер“, не можех да се отърся от спомена как Алекс се отдалечава с широки крачки... сам. Започвах да подлагам на съмнение преценката си за него: златното момче в училище, но това не го предпазваше от това да се чувства малко изгубен като останалите от нас.

През последния ден преди завръщането ми у дома Опал и Мило уредиха да ме заведат с лифта до върха на планината Тейбъл. Планът беше да хапнем в ресторанта, от който се разкриваше удивителна гледка към града. Уриел и Тарин също бяха поканени.

Тъй като щях да напусна страната, се чувствах великодушна и докато се приготвяхме за нашия ден навън, написах съобщение на Тарин: *Искаш ли да поканиш Алекс?*

Почти се надявах да откаже, но тя отговори почти веднага: *Страхотна идея. Ще видя дали е свободен. Изпитите му за завършване на гимназията са скоро, затова ще му се отрази добре да си почине малко от ученето.*

Сплетох косата си пред огледалото и мислено се потупах по гърба за вежливостта си. Някой трябваше да оцени светостта ми, тъй

като не можех да убедя семейството си да ме види в тази светлина. За тях аз съм бавно разгръщаща се катастрофа, с която трябва да се справят.

Като стигнахме в подножието на планината, открих, че Тарин бе поканила не само Алекс, но и партньорите му в престъплението: червенокосия Фил, русокосата филмова звезда Майкъл и принца Хюго. Ореолът ми помръкна. Бях се подготвила мислено да прекарам известно време с Алекс, колкото и неловко да се окажеше това, но цялата банда бе малко в повече за онова, което се предполагаше, че трябва да е моето поглъзване. Стегнах се, за да понеса още шеги за моя сметка. Те стояха заедно и търпеливо чакаха да утихне врявата, причинена от пристигането на семейството ми. Тарин ги представи на Мило и Опал. Тя излъчваше гордост по един приятен начин.

— Е, това са моите момчета, отборът по дебати. Помислих си, че заслужават награда, всички те работиха така упорито този срок.

— Здравейте, момчета. — Мило им стисна ръцете. — А това е моят отбор: съпругата ми Опал и нашите деца Уилоу, Хейзъл и Бранд. И нашата племенница Мисти.

Бранд изджавка и се оживи, видял четирима нови другари в играта. Ако имаше опашка, щеше да я размаха.

— Не му обръщайте внимание — побърза да каже Опал. — Това е само стадий, през който преминава.

Хюго коленичи до количката и сериозно се здрависа с проходящото дете. Бранд плесна с ръчички.

— Какъв стадий е това? — попита Хюго.

— Бранд имитира животните. — Долавях, че Опал няма търпение някой да смени темата. Колкото по-малко внимание привличаше Бранд, толкова по-добре, в противен случай щеше да играе главна роля в YouTube със своите странности. Имайте предвид, че идеята не бе чак толкова лоша. Можех да направя състояние, ако пуснех видео с Бранд, което щеше да изпревари дори онова с кикотещото се бебе, дете се беше разпространило като зараза.

„Концентрирай се, Мисти. Помогни на леля си.“

— Здравейте, момчета — казах весело.

— Здравей, Мисти. Как си? — Майкъл ме прегърна. Не мислех, че сме стигнали този етап на приятелството, но те очевидно имаха други представи, тъй като Хюго и Фил също ме прегърнаха, като всеки

път ме повдигаха леко от земята. Може би това бе техният начин да се извинят?

— Наслади ли се на ваканцията си? — попита Майкъл, а очите му ми казваха, че флиртува малко.

— Прекарах наистина страхотно. Съжалявам, че краят ѝ приближава. Здравей, Алекс.

— Здравей, Мисти. — Алекс не пристъпи напред. Беше облечен като за климата в планината: шоколадовокафяво кожено яке върху индиговосиня тениска и дънки.

Майкъл повдигна вежди.

— Не ми казвай, че все още го боли, задето го победи на тенис на маса? Все пак подигравахме му се не повече от две седмици.

Усмихнах се.

— И така, ще тръгнеш ли на училище веднага след като се върнеш? — поде Хюго, докато чакахме наредилия се на опашката чичо Мило да купи билети.

„Уха: какво беше това? Седмицата, в която да бъдем мили с Мисти?“

— Не съвсем. Първо ще отида на лагер. Седмица в Корнуол този път. Ходя на лагер всяка година. — Сребристите ципове, които затваряха джобовете върху гърдите на Алекс, ме разсейваха. Искаше ми се да си поиграя с тях. „Устоявай на подтика, момиче, устоявай!“

Хюго не знаеше нищо за онова, което отвличаше мислите ми.

— Завиждам ти, че си все още във ваканция. А ние учим за изпитите в края на годината.

— Имате съчувствието ми. — Намалих силата на изказването си, усмихвайки се широко. Съжалявах ги, но открих, че ваканцията ми се услаждаше още повече, когато знаех, че други залягат над учението.

— Лагерът ти забавен ли е, или е като нашите скаутски лагери, които бяха нещо като уроци по оцеляване и сякаш ни учеха подплатното-изкопай-собствената-си-тоалетна?

Засмях се на нарисованата от него картина.

— Много е забавно. Обикновено отсядаме в сгради с вътрешни тоалетни, но обикновено не го знаем, докато не пристигнем, защото всяка година ходим на различно място. Най-добрите ми приятелки, Самър и Ейнджъл, също идват.

— Хубави имена.

Хюго започваше да ми харесва.

— Благодаря. Ще им кажа какво си казал. — Алекс не беше единственият чаровник сред квартета.

— Добре, отбор. Всички на борда! — Мило ни поведе през бариерата.

— Правил ли си това преди? — обърнах се към Хюго.

— Да, всички ние дойдохме на Коледа и се спуснахме надолу. — Посочи нещо, което приличаше на стръмна отвесна скала под върха. — Нашето виждане за забавление, нали, Алекс?

Щом се качихме в кабинката, бариерите принудиха Алекс да се приближи още малко.

— Да, беше страхотно.

Хюго смръщи вежди.

— Добре ли си, Алекс?

— Разбира се. Добре съм. — Алекс се разположи в далечния край на кабинката и подхвана разговор с Уриел.

Наруших обърканите мисли на Хюго.

— От нас не се очаква да се спуснем, нали?

Откъснат от мрачния си приятел и върнат към по-веселите мисли, Хюго ме потупа по гърба.

— Бих казал, Мисти, че е единственият път надолу, ако искаш да усетиш истинския Кейптаун.

— Какъв срам, че сме с прохождащо дете. — Въздъхнах раздразнено. — О, аз, както изглежда, ще трябва да пропусна спускането този път.

— Хей, Мисти, погледни! — Майкъл ми направи място до прозореца. Двамата с Фил седяха плътно един до друг, за да позволят на момичетата да виждат.

Лифтът не е за онези, които не обичат височината. Той започваше близо до основата на планината, изкачваше се стръмно и по някое време земята оставаше на стотици метри отдолу. Ако откъснеш поглед от бездната, в която можеш да намериш смъртта си, ще можеш да се възхитиш на зрелището, което представляват морето, планината, градският пейзаж и просторното небе. И аз реших да направя така.

— Не понасяш ли височините? — попита ме проникателният Хюго, тъй като се бях хванала толкова здраво, че кокалчетата ми бяха

побелели. Забелязах, че Алекс слуша разговора ни от другата половина на кабинката.

Усмихнах се на Хюго с най-смелата си усмивка.

— Нека просто кажем, че изкачването на Еверест не влиза в бъдещето ми.

— В абсолютна безопасност си, освен ако кабинката не се откъсне и обезопасителните вериги не са здрави. Но почти никога не се случват фатални инциденти, само в седмиците преди годишния основен ремонт... и няма ли да се зарадваш, когато ти кажа..., който започва утре. — Ухили ми се.

Преднамерено се опитваше да ме уплаши и нямаше нужда да съм голям гений, за да го разбере. Канех се да му кажа, че е непочтен, когато Алекс се намеси.

— Престани, Хюго. Няма нужда да влошаваш нещата, ако е уплашена. — Изглеждаше доста ядосан заради мен.

Хюго се засрами.

— Съжалявам, Мисти. Само се шегувах. Кабинката е напълно безопасна.

— Предполагах, но благодаря. — Рискувах да хвърля поглед към Алекс, но той отново се бе затворил в себе си. Не можех да го обвиня, че проявяваше загриженост, когато имах нужда.

Като слязохме от лифта, изпитах задоволство, че съм си взела суитшърт. В ясното студено време се откриваше страхотна гледка, макар и да бе с няколко градуса по-студено, отколкото очаквах, когато бях в долината. Тръгнахме към площадката, от която можехме да погледнем и която се показваше над града.

— Каква е тази подобна на пъпка планина? — попитах Майкъл, който стоеше до мен с развяваща се на вятъра руса коса. Струваше ми се, че виждам малка планина точно в центъра на Кейптаун, чийто връх бе оголена скала върху зелено възвишение.

Той притисна ръка към сърцето си, сякаш искаше да покаже, че ще получи инфаркт.

— Пъпка? Хайде, Мисти, къде е културната ти чувствителност?

— Оставих я у дома заедно с тактичността си — признах.

— Това е Лъвската глава. Не казвай на човек от Кейптаун, че си я нарекла пъпка, или може да не успееш да стигнеш жива и здрава до самолета.

— А може и да я понесат, хванали я за ръцете и краката, и да я качат на по-ранен самолет. — Това бе изречено от Алекс. Значи, беше решил да наруши самоналоженото си правило да ме избягва, нали така?

— Ще бъдеш доволен да ми видиш гърба, нали? — обърнах се към Алекс.

Той, изглежда, съжали, че е бил въввлечен в разговора.

— Не съм казал това.

Грешка! Правилният отговор беше: „Не, Мисти, харесваше ни да си тук с нас!“.

— И няма нужда. Разбрах, че не съм любимият ви гост. А ти съзнаваш, че се предполага това излизане да е прощалният ми подарък, нали?

Майкъл удари приятеля си в стомаха.

— Да, престани да разваляш последния ден на момичето.

Алекс вдигна ръце.

— Нищо не съм казал.

— Понякога значение има онова, което не казваш. — Обърнах се отново към гледката и загърбих дразнещото ме момче. — Не се тревожи, няма да се наложи да ме видиш отново след днешния ден.

Уриел и Тарин, уловени за ръце, дойдоха при нас, слънчевата светлина блестеше в косите им, златиста и кестенява. „Защо просто не носят огромна стрелка, на която да пише: Съвършената двойка“?, помислих си с горчивина. Някои хора получават всичко. Аз ли бях единствената, която природата не искаше да оформи и да направи по-привлекателна? Ако стоях като тях, вероятно някое птиче щеше да се изходи върху мен или пък вятърът щеше да повдигне полата ми.

— За какво става въпрос днес? — попита Уриел, доловил последните ми думи.

— Казах, че няма да ме видят, защото си отивам у дома. — Това бе истината, просто пропуснах останалото.

— Не бих заложил на това, Мисти. — Уриел погали с палец дланта на Тарин. Когато и да погледнех към него, той винаги я удостояваше с малки докосвания, които сякаш мило казваха: „Не мога

да повярвам на късмета си“. — Явно, че съдбата е благосклонна и тази година финалът на международните дебати е в Кеймбридж, Англия.

Тарин се усмихна горчиво.

— И предполагам, че това няма нищо общо с телефонните ти обаждания, в които предложи да избереш мястото? — Погледна към момчетата от отбора по дебати. — Миналата седмица Кайро оттегли кандидатурата си заради проблеми със сигурността.

Добродушните очи на Уриел блестяха весело.

— Може би щях да ги убедя да изберат Денвър, но... е, реших, че мога да си доставя удоволствие. Щом аз ще съм в Кеймбридж, защо да не заведа и теб там?

— Уредил си финалът на дебатите да бъде в моя град? — попитах. Това не можеше да се случва.

— Страхотно! — Хюго беше очарован. — Съжалявам, че няма да видя Кайро, но никога не съм бил в Англия. Какво трябва да си взема, Мисти?

— Кога ще дойдете? — Почти се надявах, че с това ще е свършено, преди да се върна на училище през септември.

— Към края на ноември — каза Тарин. — Тъй като ще бъде след изпитите ви, момчета, както и след този на Алекс, ще трябва да попитате родителите си дали можете да останете седмица или две. Можем да разширим пътуването и до други места. Ще бъде истински срам да отидем до Европа и да не разгледаме.

В ума ми се блъскаха различни мисли. Нямах да мога да избягам, тъй като щеше да бъде средата на срока.

— В такъв случай трябва да си вземете дъждобрани и топли дрехи.

— Ти ходиш на училище в Кеймбридж, нали, Мисти?

„Благодаря ти, че отбеляза това, Тарин.“

— Да. Но съществува вероятността да сте в другия край на града.

— О, не! — каза Уриел и ми намигна. — Ще бъдеш доволна да узнаеш, че ще бъдем на прага ти. Училището ти е едно от местата, където ще се проведат състезания, тъй като отборът му е шампионът на Англия. Изненадан съм, че не знаеш.

— Точно така. Трябва да съм пропуснала това. — Коего всъщност не бе изненадващо, тъй като аз и отборът по дебати се

движехме в съвсем различни кръгове и като към това се добави и фактът, че се криех през последните няколко дни заради инцидента с Шон... Значи, ето какво бе правил Уриел през последните няколко седмици, през които не го бях виждала. Бях предположила, че прекарва страхотно времето си с Тарин, но не. Беше се посветил на това да обърка есента ми.

— Можеш да ни разведеш из града. — Идеята за пътуването до Европа наистина се беше харесала на Хюго.

— Ще бъда... — Не можех да кажа „щастлива“. — Нямам нищо против.

— Страхотно! — Хюго разтвори ръце, за да обхване гледката пред нас. — Може ли Кеймбридж да победи това?

— Има своите красиви местенца — казах предано. Тъй като Кеймбридж е разположен в онази част на Англия, която е равна като палачинка, нищо там не можеше да се сравни с планината Тейбъл, но нямаше да го призная. — Колежите са истинско зрелище. Не можеш да помръднеш, без да попаднеш на известен мъртвец. Нютон, Дарвин, момчетата от изследванията на ДНК, Крик и Уотсън.

— Ако искаме да бъдем точни, не всички те са мъртви — каза Алекс сухо.

— Алекс, ти ще кандидатстваш в „Тринити“, нали? — попита Хюго.

— Да, в списъка ми е. — Не бях изненадана, Алекс не изглеждаше така доволен от новината за пътуването до Англия като останалите.

Тарин стисна ръката му.

— Помислих, че можем да уредим интервюто ти, докато сме там, Алекс. Датите са пресметнати добре.

— Планът изглежда добър. И така, време ли е да хапнем? — Алекс сложи край на разговора, тръгвайки към ресторанта.

Компанията ни бе настанена на дългата маса до панорамния прозорец, така че двамата с Алекс можахме да изберем столове в срещуположните краища. И двамата въздъгнахме от облекчение и се хранехме в мир. Аз си поръчах градинарски бургер — сочен, пълен с гъби, които минаваха за месо, но със също толкова превъзходен вкус. Бях напълно щастлива с компанията, от едната ми страна беше Уриел, а от другата — Майкъл. Хюго и Фил седяха срещу мен. Това направи

избора на Алекс да седне до момичета по-очебиен, но това бе неговият наблюдателен пост. Той демонстрираше, че се забавлява добре със скиците, които Уилоу и Хейзъл правеха с донесените им от сервитьорката пастели, така че може би наистина си прекарваше добре.

Хюго, Фил и Майкъл ме подложиха на кръстосан разпит за Кеймбридж. Не знаех много за града, защото живеях там само откакто бях сменила училищата. Бях на пансион, защото домът ми беше в другия край на Лондон. Училищата в моя район бяха свършили, затова родителите ми трябваше да потърсят по-далеч след последната ми среща с прекалено много истина. Директорът на училището „Фен“ беше човек с дарба и изпитваше съчувствие към мен. Като чу за тормоза в резултат на голямата ми уста, той ме накара да се запиша в единайсети клас, въпреки че не ми предричаха голям успех на изпитите за средно образование. Не можех да обясня всичко това на момчетата, затова оставих неясна причината за ученето си там. Обаче признах, че не съм специалист. Уриел компенсира пропуските в моите знания, тъй като често посещаваше университета.

Разговорът премина на крикета и аз замълчах. Уриел ме побутна.

— Мисти, може ли да те попитам нещо?

Изстисках кетчуп върху гъбите си и затворих отново шишето.

— Давай.

— Какво ви става на двамата с Алекс? Има ли нещо повече между вас от онова, което е известно на мен и Тарин? Неловкостта му в твоё присъствие изглежда малко крайна за загуба от мач на тенис на маса.

— Прав си. — Отхапах и се замислих как да оформя отговора си. — Мисля, че причината съм аз. Или по-скоро той плюс аз. Не му харесва в какъв човек се превръща в моята компания. — Не бях го осъзнала, докато не произнесох думите на глас, но сега мисля, че разбрах какво става.

— Дарбите ви се сблъскват? — Уриел веднага ме разбра.

— Замисли се: той винаги е очарователен, но в мое присъствие става груб и малко рязък. И това не му харесва. Мисля, че чувства, че не може да се контролира.

Уриел потърка брадичката си и издаде онзи тих звук, който могат да издадат само мъжките пръсти, когато се срещнат с остра набола

брада.

— Разбирам как може да го разтърси това. Ще кажа на Тарин. Тя се тревожи за него. Каза ми, че наистина бил без настроение през последните няколко седмици.

„Откакто ме срещна.“

— Тревожи се, че е направила грешен избор, като го е накарала да избърза с година, но той наистина е забележително интелигентен.

— Казал ли си на Алекс каква е дарбата ми?

Уриел сбърчи чело, спомняйки си.

— Не, не мисля, че въпросът е изниквал.

— Може да се почувства по-добре, ако му обясниш, че вината е моя. — Щом размислих, реших, че не ми харесва да се предложи като изкупителна жертва. — Но може би за него е хубаво да бъде изложен на моето влияние. Да му се напомня, че е склонен да греши като всички нас.

Уриел не споделяше радостта ми от мисълта Алекс да бъде принизен.

— Не мисля, че има нужда от някого, който да подронва увереността му. — Погледна към другия край на масата, където Алекс правеше за Уилоу корона от салфетки, очаровайки малките момиченца. Толкова мил. Нямах проблеми с това да харесам Алекс от разстояние, проблемът настъпваше, когато се доближавах до него.

Уриел бутна настрана празната си чиния и каза тихо:

— Може да ти е от помощ да разбереш, че той няма никого, който да се грижи за него, освен Тарин и персонала на училището.

Оставих увехналия си градински бургер.

— Какво искаш да кажеш? Сирак ли е?

Уриел поклати глава.

— Това може би дори е по-лесно. Бил е изоставен от родителите си, когато се проявила дарбата му. Те не са хора с дарби и имали наистина силни предразсъдъци срещу нас. Мислят, че е вещерство или черна магия. Синът им, който можел да жонглира с играчките си, като използвал само ума си, ги подлудявал. Опитали се да изтръгнат дарбата от него, а когато не успели, го изхвърлили.

— Но със сигурност не можеш просто да изриташ детето си, защото е различно? Трябва да има закони, които да предотвратяват това.

— Човек би помислил така, но останалата част от семейството напуснала страната, за последно чули, че са в Аржентина. Бягат. Казали на Алекс, който тогава бил на три, че бягат от демон. Имали предвид него.

— Господи! — Потърках гърдите си, усетила ехото на тази груба истина, докато думите на Уриел попиваха в съзнанието ми. — Само на три. Да, разбира се, сега, когато знам това, ще бъда по-мила с него.

— Благодаря. Може би не трябваше да ти казвам, но тъй като той ще дойде в Кеймбридж, помислих, че ще е по-добре да изясним някои неща. Тарин иска да засили увереността му, а не да я подкопава. Опитай се да не му показваш, че знаеш.

— Не мога да лъжа, Уриел.

— Точно така. Забравих. — Той прокара длан през косата си, раздразнен от недоглеждането си. — Просто не повдигай темата. Чувствителен е по този въпрос, както можеш да си представиш.

— Да, мога да си представя. — Алекс постави завършената корона на главата на Уилоу и започна да прави друга за Хейзъл. Твърдеше, че не знае нищо за семействата, и сега разбрах защо бе казал това, обаче въпреки това забавляваше много добре момичетата. Притежаваше повече умения, отколкото подозираше. И ако моментът ми се стореше подходящ, щях да му кажа.

Телефонът на Уриел изпиука.

— Извинявам се. Трябваше да го изключа. — Уриел провери съобщението.

Тарин, която седеше с Мило и Опал, вдигна поглед, нащрек за всичко, което безпокоеше сродната ѝ душа.

— Какво е станало, Ури?

Настроението на Уриел значително се помрачи.

— Лоши новини? — попитах и умът ми се насочи към всичките членове на семейството ми и приятелите ми.

— Да. — Уриел стана. — Но става въпрос за работа. — Докосна ме по рамото. — Не е нещо, за което трябва да се тревожиш. Наслаждавай се на преживяването. Ще изляза навън.

Уриел тръгна към площадката. Тарин се извини и забърза след него.

— Работа? — каза Хюго. — Мислех, че е учен.

— Учените също работят, братко — отвърна провлечено Фил, който хапваше последния пържен картоф.

— Уриел провежда съдебни разследвания за американските власти — обясних, спомнила си разговора в самолета за убийствата, които той разследваше за ФБР. Мислех, че поне толкова мога да кажа, без да наруша доверието.

— Това означава ли, че някой е умрял? — попита Фил, но изглеждаше по-скоро любопитен, отколкото разтревожен. С този жесток ентузиазъм от него щеше да излезе добър патолог.

— Вероятно, но не мисля, че му харесва да говори за това — предупредих.

— А сега кой иска десерт? — извика чичо Мило, с което промени настроението от мрачно към щастливо. Няколко от най-младите членове на нашата компания вдигнаха ръце.

— Страхотна идея. Какво имат? — Взех менюто от сервитьорката. Изборът ми беше очевиден. — Шоколадова изненада „Пингвин“, моля.

В другия край на масата Бранд нададе впечатляващия си пингвински зов, който звучеше като кола с изтощен акумулатор, която се опитва да запали.

— Упс! — измърморих. — Забележка към самата мен: „Не споменавай пингвините!“.

Алекс скочи и пъкна шише в устата на Бранд, за да спре звуците.

— Нещо заседна в гърлото му — излъга той набързо.

Веднага след това Бранд издаде звук като котка с топка от козина. Опал забърза да го удари по гърба, но блясъкът в очите на детето подсказваше, че това е просто друго изпълнение. Тя благодари тихо на Алекс, който ѝ се усмихна очарователно в отговор.

Писах му точка за доброто излизане от ситуацията, въпреки че от лъжата му ме заболя гърлото.

Нямаше съмнение: беше по-добре с Алекс да живеем на различни континенти.

Той като че ли дочу мислите ми и погледът му срещна моя през масата, очарователен син огън, който ме разтърси. Костите ми изтръпнаха вследствие на лъжата ми. Изглеждаше, че у мен има повече съмнения, отколкото ми се искаше да призная.

СЕДМА ГЛАВА

Корнуол, Англия

Слязох от минибуса пред хотела, носещ името „Залива на контрабандистите“, и открих, че Ейнджъл и Самър ме чакат. Хвърлих чантата си на земята и потънах в прегръдките им.

— Хей, момичета, страхотно е, че ви виждам! — Огледах ги, за да видя дали не са се променили от последната ни среща по Великден. — Самър, изглеждаш фантастично!

И наистина беше така. Бяха ли това прокрадващи се по-дълги пластове в черната ѝ коса? Сега предните кичури се къдреха върху гърдите ѝ, а не се спускаха по гърба ѝ с останалите.

Самър прокара опакото на ръката си по челото си с преувеличено облекчение.

— Пфу! Не бях сигурна какво ще кажеш. Понижи самоувереността ми до нулата последния път с онези бели дънки.

— А какво ще кажеш за мен? — попита Ейнджъл, като ме бодна в ребрата. — Не изглеждам ли и аз великолепно?

Усмихнах се.

— Ейнджъл, ти изглеждаш както винаги.

— О! Ще приема това като комплимент.

— Такъв е. — Винаги съм завиждала на Ейнджъл за правата ѝ коса с цвета на див мед, а тя от своя страна ми е казвала, че ми завижда за къдриците. И двете харчим по цяло състояние за продукти за коса, всяка от нас, опитвайки се да изглежда като другата. Единствените, които печелеха от това, бяха производителите на лосиони. Поуката от историята: трябва да престана да се тревожа за косата си и да инвестирам в козметичната индустрия.

— Земята вика Мисти? — Самър бе свикнала с разсеяността ми.

— О, съжалявам! Просто планирах как ще спечеля първия си милион. — Взех чантата си. Останалите хора с дарби, пристигнали заедно с мен, вече бяха влезли в сградата, където бе рецепцията. Местността при Залива на контрабандистите приличаше повече на

горска долчинка, отколкото на морски залив. Виждах хижите, разпръснати сред сребристите брези.

— Присъда?

— Не е лошо — каза Ейнджъл и ме въведе вътре. — В една хижа сме. Трябваше да има и четвърто момиче, но казаха, че няма да дойде.

— Това е жалко, но пък ще е забавно да сме само трите. — Оставих чантата си до бюрото и се регистрирах, — името ми — изписано с едри букви със заврънкулки в сравнение с четливите почерци над него.

— Ако имаше и четвърто момиче, това тук щеше да е повече като Известната петорка^[1] — каза Самър. — Според теб мислили ли са за това, като са избирали името?

Ейнджъл поклати глава.

— Не, заливчето наистина се казва така. Проверих на картата.

— Страхотно. Значи, сме близо до морето? — попитах.

— Не се вижда отгук, но не е далеч. Трябва само да се мине през горичката и после да се слезе по стръмна пътека.

Слънцето грееше, нямаше да имаме нищо преди четири часа, двете ми най-добри приятелки бяха с мен, а банският ми беше в чантата...

— Нека само хвърля нещата си в хижата, а после какво ще кажете да поплуваме?

— Има ли нужда от питане? — каза Ейнджъл.

Заливчето бе всичко, за което можеш да се надяваш на малък корнуолски плаж: полумесец от светъл пясък, много интересни скали, по които да се катериш или да скачаш от тях, ивица студена, но синя вода. Приливът прииждаше, затова трябваше да оставим хавлиите и обувките си доста по-нагоре. Хванахме се за ръце и се приготвихме за годишния си ритуал.

— На три. Без колебания. Без отклонения. Без да се обръщаме назад — каза Ейнджъл.

— Едно. Две. Три! — преброи Самър.

Викайки, затичахме надолу по плажа и влязохме право във водата, потрепващи от студ. Наказанието да не влезеш от първия път беше другите да те хвърлят, така че поощрението да не се уплашиш бе голямо.

— Не усещам краката си! — изпищя Ейнджъл.

— Късметлийка си. Аз ги чувствам и те ме молят да изляза. — Самър влезе още по-навътре. — А сега до кръста. Ооо-оу!

— Като се потопят и раменете, става по-добре! — извиках както винаги. Заплувах усилено, за да накарам кръвта си да циркулира. Приятелките ми бяха само на едно загребване зад мен. Плувахме около потопена наполовина скала. Когато се обърнахме отново с лице към брега, вече бяхме свикнали с температурата. Висях безтегловна и се наслаждавах на люлеенето на вълните.

— По-хубаво е от това да плуваш в басейн — въздъхна Ейнджъл.

— Със сигурност! — Усмихнах се, а Ейнджъл си играеше с капките, които се стичаха по пръстите ѝ, караше ги да се въртят на слънчевата светлина. — Не съм била в морето от миналата година.

— А аз мислех, че си ходила на плаж в Южна Африка. Видяхме снимките. — Изкикоти се тя.

— Не знам дали си забелязала, Ейнджъл, но в другия край на света е зима. Прекалено е студено. Но се къпах в басейна на леля и чичо, който се нагрива посредством слънчева енергия.

— А хубавецът на месеца къпа ли се с теб?

И двете ми приятелки много бързо бяха „харесали“ снимките на Алекс, които бях публикувала във фейсбук.

— Нещата между нас не стояха така. — Плувах по гръб и се наслаждавах на усещането как косата ми се носеше покрай мен. Алекс: сини очи, очарователна усмивка, облак кестенява коса, дълбок глас, който прониква в теб...

Удари ме вълна, предизвикана от момиче.

— И защо не? — попита Ейнджъл. — А аз се надявах да се върнеш с истории за романтична връзка, които да ни разказваш край лагерния огън.

Стъпих на дъното и изтръсках капките от лицето си.

— Ще ти го върна за това.

— Разбира се. — Ейнджъл не очакваше да ѝ остана длъжна. — Но първо ми кажи как въобще е възможно да откажеш на момче като това. Той те гледа, докато правиш снимката, с такъв... ооо, *гаад*. — Тя потръпна.

— Тъжно е, но той съумява да излъчи онзи сексапил, който сякаш казва на всички: „Съблечи ризата ми“. За него това е естествено като дишането. Дватамата с него не сме започнали нищо. Дарбите ни се

сблъскват. — Смръщих вежди. — Или по-точно моята унищожава неговата. Което не е добра комбинация.

— Наистина ли? — Това предизвика интереса на Самър. — Той има дарба? Провери ли рождената му дата?

Заплувах към брега. Предпочитах да имам пясък под краката си, ако щях да бъда разпитвана за неловката си връзка с Алекс.

— Защо? Да не би да искаш да кажеш, че сблъсъкът на дарбите е добър знак? Не мисля така. Освен това той е година по-напред, така че се предполага, че е прекалено голям за мен. Моят рожден ден е на трийсети декември. Той трябва да е доста извън двете седмици, които обикновено се разрешават за потенциалните удачни връзки.

Излязох от водата и се загърнах в хавлия. Пясъкът се полепи по краката ми като пантофи. Ейнджъл и Самър се присъединиха към мен на брега. Самър имаше памучен халат на пеперуди, който можеше да облече и да не мръзне като Ейнджъл и мен. Бива я в предварителното планиране.

Самър изстиска косата си.

— Казвам само, че не трябва да омаловажаваш случилото се. Както сама посочи, там е зима. Училищната им година започва и завършва по различно време от нашата. Може и да не е толкова голям, колкото мислиш.

О, мили боже!

— Права си. Понякога съм тъпа като тухла. — Изведнъж ми се стори от огромна важност да изпратя съобщение с въпроси на Тарин. — Да влезем ли вътре и да вземем душ? — Придърпах сандалите си по-наблизо с помощта на телекинезата.

— Разбира се. Който стигне първи до хижата, получава банята! — Ейнджъл вече тичаше, докато думите излизаха от устата ѝ.

Двете със Самър тръгнахме обратно, знаейки, че сме изгубили надбягването.

— А сега ми припомни: защо родителите ѝ са избрали това име за нея? — попита Самър.

— Не мисля, че някой от тях двамата е имал дарба да вижда бъдещето — отговорих.

Когато влязохме за организираната кратка среща в стаята за игри на хотела, открихме, че след обяд бяха пристигнали много от старите ни приятели. В младежкия лагер на англичаните с дарби имаше ядро от тийнейджъри на възраст от тринайсет до осемнайсет; повечето от нас бяха редовни, вече бяхме проверили рождените си дати и знаехме, освен ако към нас не се присъединеше нов човек, че всички сме предопределени да бъдем по-скоро приятели, отколкото сродни души. Резултатът бе, че всички можехме да се отпуснем в компанията един на друг. Беше страхотно да бъдеш с други на твоята възраст, които разбират изпитанието да се живее с дарба. Можехме да споделим триумфите и провалите си през годината и да очакваме съчувствие. Мен ме търсеха много, за да научат какво ми се е случило през последните дванайсет месеца, защото бях нещо като постоянен повод за шеги за повечето от тях. Нямах нищо против това, но под престорената си веселост не го намирах за забавно. Тревожех се, че не мога да контролирам дарбата си. Ако можеше да се съди по преживяването ми в Южна Африка, ставаше все по-зле, а не по-добре. Опитвах се да се утеша с мисълта, че поне, когато я усетих да се изплъзва, не предизвиках пожари като Ив Бенедикт, по-малкия брат на Ксав.

Огледах стаята, наслаждавайки се на знанието, че имам цяла седмица със старите си приятели. Изглеждаше, че липсват две момчета, а имаше няколко нови лица. Странна бе мисълта, че сестра ми Гейл щеше да се присъедини към нас следващата година; тази бе последната, в която щях да съм единствената Девън в лагера.

В стаята влезе Пол Хамптън, организатор на дейностите на младите хора с дарби в Англия.

— Здравейте отново! Страхотно е да ви видя за нова доза лагеруване. Освен обичайните забавления и игри, имам някои нови идеи, които ще изпробваме тази седмица, като следваме формулярите с отзиви от миналата година. — Пол седна на ръба на масата за снукър и изчака ние да се настаним на столовете, масите и на пода около него. Беше в края на двайсетте, не притежаваше класическа красота, но имаше онова пламъче в очите, което те караше да го погледнеш втори път. — Тази година с мен е Лара, за да ми помага с вас, затова не я затруднявайте много, нали става? — Махна с ръка към млада жена, в която разпознах ученичка от същия този лагер отпреди няколко години.

С ореол от черна като на всички афроамериканки коса, великолепна тъмна кожа и огромни кафяви очи, Лара бе истинска красавица. — Не искам да я уплашите, както направихте с последната ми помощничка.

Ние се засмяхме на предположението, че сме уплашили старата му помощничка. Елиз беше страховита датчанка, която държеше всички ни нащрек с неочакваните си посещения по стаите. За щастие, тя бе намерила сродната си душа в Индия и сега според Самър тероризираше децата от Гоа^[2], които ходеха на лагер.

Пол и Лара ни раздадоха брошури. Прелистих моята и разпознах повечето от дейностите на открито от миналата година. Отбелязах мислено да отида на бодибординг. Сутрешните часове обаче бяха до един заети с нещо, наречено „Личностно развитие“.

Фин от Манчестър зададе въпроса, който занимаваше всички.

— Хей, Пол, какво ще кажеш за сутрешните часове?

— Това е голямата промяна тази година. В края на миналогодишния лагер някои от вас изразиха интерес, свързан с вашите дарби. Традиционно ви оставяме да се справяте с това сами, но през последните месеци станаха няколко инцидента, които ни принудиха да преосмислим позицията си. Вярваме, че можете да се облагодетелствате от указанията на по-опитни от вас хора с дарби.

Усещах как по бузите ми плъзва червенина. Миналата година бях написала във формуляра си, че бих желала да получа помощ в контрола над дарбата си (чувствах се особено зле, след като бях принудена да сменя последното си училище заради подигравки). Трябва да съм предусетила, че напредъкът ми през следващата година ще бъде нулев. Но тъй като не исках да бъда обвинена, че съм развалила забавленията и съм наложила повече работа, си замълчах.

Фин сбърчи нос.

— Искаш да кажеш, че ще правим упражнения или нещо подобно? Това няма ли да е като училище?

Пол се усмихна.

— Ще бъде забавно, обещавам ви. Учителите ви знаят, че сте във ваканция, и бяха помолени да измислят начин на преподаване, който ще ви допадне.

— Ау, човече!

— Фин. — Усмивката на Пол се стопи. — Дайте шанс, моля ви. И сега, докато сме на по-сериозни теми, има нещо, което трябва да

знаете. Имаме двама специални гости за вечерта. Някои от вас вече са ги срещали, но причината да са тук е трагична, затова, моля ви, чуйте внимателно какво имат да кажат. Лара, ще ги поканиш ли?

Лара подаде глава през вратата, после влезе Уриел, последван от по-малкия си брат Виктор. Когато мина покрай мен, Уриел спря и ме прегърна набързо.

— Съжалявам, Мисти, не можех да ти напиша съобщение, че идвам. След миг ще разбереш защо. — И отиде отпред при брат си, докато Пол продължаваше да говори.

— Двамата ни гости са Уриел и Виктор Бенедикт. Вие всички познавате Мисти. — В стаята се понесе шепот на съгласие. — Е, две от лелите на Мисти са сродни души на техните братя, колко сте всъщност? — Каза Пол, опитвайки се да говори весело, макар да знаех, че щом в стаята е Виктор, агентът от ФБР, значи, сме се запътили към тъмни територии.

— Седем — каза Виктор. Чертите му бяха по-остри от тези на Уриел, той бе ястребът сред братята Бенедикт. Очите му правеха особено силно впечатление — сиви ириса, оградени от по-тъмни кръгове. Тъмнокестенявата му коса бе доста дълга, но бе прибрана назад от лицето му по начин, който подхождаше на впечатлението за безмилостен контрол, което той вдъхваше. Намирах го за очарователен, но наум отбелязах, че не трябва да се набивам в очите му по време на семейните събирания. Благодарение на съзнанието ми, което винаги бе готово да поеме вината, той ме караше да се чувствам така, сякаш се каня да извърша престъпление или вече съм го извършила и той ще ме арестува. Сигурна бях, че ако имаше моята дарба, той никога нямаше да ѝ позволи да се изплъзне дори минимално.

Той задържа вниманието на всички в стаята с пронизателния си поглед, усещах как дори най-големите бунтовници сред нас са готови да се държат възможно най-добре.

— Съжалявам, че прекъснах ваканцията ви. Тук сме, за да ви поговорим за безопасността.

Безопасността? Това бе нещо ново. Размених поглед с Ейнджъл и Самър. Те като че ли очакваха да знам нещо. „*Нямам представа*“, признах телепатично.

— Трябва вече да сте забелязали, че определен брой ваши приятели не са с нас тази седмица — каза Пол.

Мислено прегледах набързо списъка: нямаше го Джоуи Марстън; Ели Фишър липсваше; а Калъм Макдоналд не седеше както обикновено до Фин.

— Не дойдоха, защото обществото на хората с дарби е разтревожено за безопасността на по-младите си членове — обясни Пол. — Някои родители избраха да задържат децата си у дома.

В ума ми изникна образът на картата, която Уриел ми бе показал. Нито едно от убийствата не бе станало в Обединеното кралство и аз не се бях почувствала особено заплашена.

— Преди две седмици бе отвлечена Миа Гордън от Лондон, току-що открила дарбата си — каза Виктор, с което потвърди най-лошия ми страх. — Тя трябваше да слуша този наш разговор заедно с вас. Тя бе само на шестнайсет и щеше да отиде за първи път на лагер.

„Това е името на момичето, което трябваше да бъде с нас в нашата хижа“, каза Самър на Ейнджъл и мен.

— Дарбата ѝ беше да търси съкровища. — Виктор разпъна пръсти, единственият знак, че е разтревожен, тъй като лицето му оставаше безпристрастно.

„Беше? О, господи!“

— Откриха я мъртва, тялото ѝ било хвърлено в Темза миналата седмица. Заключение, че е последната жертва на убиец, който пътува по света и избира за жертви изключително млади хора с дарби. До този момент знаем за тринайсет жертви: една тук, пет в Америка, две в Австралия, две в Нова Зеландия, три в Европа — в Германия, Дания и Франция. Затова сме тук. Ще обиколя всички лагери по света, за да ви предупредя да бъдете нащрек. Този човек ще убие отново, освен ако преди това не го открием.

Думите му бяха последвани от ужасена тишина. Как трябваше да реагираме, когато момиче, което се очакваше да седи сега с нас, е било убито? Смъртта винаги ни бе изглеждала далечна, като проблем на бъдещето, но ето че сега смразяващо се бе прокраднала в стаята.

— Много съжаляваме да ви съобщим тази лоша новина, но това е още една причина да включим сутрешните занятия в програмата тази година — продължи Пол оттам, където Виктор бе спрял. — Искаме да сте в безопасност. Целта на убиеца са онези, които още не са овладели

дарбата си. Жената от ФБР, която съставя профила на убиеца, мисли, че това е така, защото те се подчиняват по-лесно, а той е страхливец. Ако можете да се съпротивлявате, той ще ви остави на мира.

Виктор вдигна ръка с изпънат показалец, за да подчертае думите си.

— С това не искаме да кажем, че жертвите са виновни за случилото се с тях. Целта ни е да намалим вероятността да се превърнете в негова цел. За нещастие, човек с такава природа винаги ще намери над кого да доминира. Има ли въпроси?

Милиарди. Вдигнах треперееща ръка.

— Мисти?

— Знаете ли нещо за убиеца, как изглежда?

— Той или тя — поправи ме Виктор. — Знаем много малко. Жената, която съставя профила му, го определя и смята по-вероятно за мъж във възрастовата граница от трийсет до петдесет, така че не е някой от тази стая.

Уриел се изправи, вече не се подпираше на масата за снукър.

— Някои от вас знаят, че специалността ми е съдебна медицина. Също така имам дарба да връщам хора и неща в миналото. Получава се най-добре с живи същества, но мога да извличам някои впечатления от телата. Най-странният аспект на тези убийства е, че няма и следа от убиеца, нито се знае как всъщност убива. Последната жертва е била мъртва, преди тялото ѝ да бъде хвърлено в Темза, но резултатите са такива, че сякаш спонтанно е престанала да живее.

— Значи, не знаете нищо? — попита Фин и думите му прозвучаха агресивно, защото той, като всички нас, беше уплашен.

— Не съм казал това. Липсата на доказателства е следа. Можем да заключим, че убиецът е един от нас, човек с дарба, която е да изтрива всички физически данни за присъствието си, както и тези, които един човек с дарба може да долови. Можем също така да заключим, че начинът, по който убива, също е част от дарбата — ако щете, тя е приключване на живота.

— Господи! — прошепна Ейнджъл и потърка ръце. — Това е наистина страшно.

— Така е — съгласи се Уриел. — Има екип, който работи по откриването на убиеца, и сме твърдо решени да предотвратим поредното убийство. В добавка към това как да се справяте с дарбата

си, ще научите някои основни мерки за сигурност и как да вдигнете тревога, ако сте в ситуация, в която имате причина да подозирате човек.

— Искам да подчертая — каза Виктор, — че нито една от жертвите не е могла да изпрати сигнал за бедствие, преди да бъде убита. Това означава, че или убиецът може да блокира телепатията, или жертвата е намерила смъртта си, без да подозира за убиеца.

Пол отново взе думата.

— Съжалявам, че трябваше да помрачим така началото на лагера, но вие разбирате, сигурен съм, че залогът не би могъл да бъде по-висок. Моля ви, научете колкото можете повече тази седмица и се погрижете да се упражнявате, когато се върнете към обичайното си всекидневие.

— Ще бъда тук през първите два дни, за да ви обучавам на малки групи как да се защитавате мисловно — каза Виктор. — Утре ще пристигнат други доброволци от Мрежата на хората с дарби, за да ви помогнат да се справите със своите.

Самър вдигна ръка.

— Да? — Лицето на Виктор изрази интерес, когато погледът му се спря на приятелката ми. — Самър, нали?

Тя се усмихна смутено.

— Откъде знаете?

— Дарбата ти е сходна с моята, затова ще работя с теб отделно.

— О, хм, страхотно. — Долавях, че Самър е разтревожена от тази новина. Искаше ми се да можех да ѝ кажа, че Виктор само лае и не хапе, но не можех да лъжа. Ако се съдеше по репутацията му, той по-скоро хапеше, без да лае. Имаше стотици престъпници зад решетките, които не го бяха видели да се приближава, докато не ги заловеше: помислете само за плувца във водата и акулата от филма „Челюсти“.

— Имаш въпрос?

— Да. — Съзела се, Самър възвърна част от обичайната си самоувереност. — Казахте, че убиецът е един от нас.

— Правилно.

— Как в такъв случай можем да имаме доверие на хората, които ще ни обучават тази седмица?

Виктор се усмихна одобрително.

— Добър въпрос. Не можете да им имате абсолютно доверие. — Виктор не беше от хората, които предлагат фалшиви успокоения. — Обадох се на хора, на които знам, че мога да имам доверие, така че, ако можете да гласувате доверие на мен, аз гарантирам за тях.

— Сигурен ли сте? — настоя Самър.

— Бих заложил живота си, защото половината от тях са ми роднини. Седмицата с вас ще прекарат четирима от братята ми и три от техните сродни души. Мисти също ги познава, ако имате въпроси относно тях. Току-що приключиха работата си в летен лагер в Калифорния, така че ще пристигнат утре сутринта.

— О, уоу легендарните братя Бенедикт ще дойдат тук — прошепна ми Ейнджъл и потупа сърцето си. Бях ѝ казала за новите връзки на лелите ми и ѝ бях показала сватбените снимки от Венеция.

— Кой ще дойде? — попитах.

Думата взе Уриел.

— Леля ти Даймънд и Трейс са водачите на екипа. — Обърна се към всички в стаята. — Лелята на Мисти е експерт в решаването на конфликти, най-големият ми брат, Трейс, е полицай, но също така и следотърсач. С тях ще бъде и Уил, той усеща опасността и заедно с Вик ще води обучението по лична защита. По-младите членове на екипа са Ив, Феникс, Скай и Зед.

„Ще харесате Феникс и Скай — казах на приятелките си. Толкова са забавни.“

— Те всички имат много различни дарби, но и Скай, и Феникс са били в капана на по-силен човек с дарби, така че ще могат да ви дадат съвети за оцеляване. Надеждата ни, разбира се, е, че никога няма да ви се наложи да ги използвате. Обаче, тъй като убиецът нанася повече от един удар в една и съща страна само седмици, след като е взел първата жертва, убийството на Миа означава, че сега наш приоритет е Обединеното кралство.

По гръбнака ми полазиха студени тръпки: странно предчувствие, че някой от тази стая ще бъде следващият, който ще умре.

— Всички наясно ли са какво става? — попита Пол. — Сега за мига на истината! Лара, моля те, раздай списъците, в които са подробностите кой с кого ще работи.

Щом получи своя, Ейнджъл изпищя.

— Оу, двойно уоу, ще работя с Ив!

— Не позволявай Феникс да те чуе с какъв тон го казваш — пошегувах се леко, борейки се да се отърся от предчувствието си.

— Знам, че са предани един на друг, но, о, боже мой! — Престори се, че загубва съзнание.

— Предполагам, мислят, че способността ти да манипулираш водата е близка до неговата да контролира енергията.

— Пет пари не давам какво мислят, просто резултатът ми харесва. — Усмихна ми се самодоволно.

Отворих своя лист. Зед. Не можех да се сетя с какво моята дарба за истина прилича на неговата: в качеството си на седми син на седмо дете Зед имаше по малко от дарбите на всичките си братя, както и собствена — за предвиждане. Да си го кажем направо, той беше овладял всички циркови номера, докато аз бях понито, което имаше само един номер.

„Защо Зед за мен?“, попитах Уриел чрез телепатия, за да не започнат и другите ученици да искат обяснения.

„Защото той трябва да контролира входящата информация от всички нас, когато комбинираме дарбите си. Виктор мисли, че това е малко като твоя контрол над истината — толкова много сетивна информация, че ти се изплъзва.“

Кимнах доволна. Зед бе малко страшен, но аз знаех как да го неутрализирам — трябваше да имам Скай на своя страна, а, за щастие, двете с нея бяхме свързани.

„Благодаря.“

— Добре, ако всички сте получили листовете си — каза Пол, — предлагам да ги приберете в шкафчетата си и да се върнете за вечеря. Няма да позволим на този зъл индивид победата да развали ваканцията ви, така че поне засега забравете за това. Ще започнем със защитата утре.

Макар да бяхме недоволни, че ни е зададена „работа“, недоволството ни беше по-скоро показно, защото всички подкрепяхме новия режим. Бяхме усетили студените тръпки на страха. Всъщност сутрешните упражнения се оказаха най-добрата част от лагера. Уил, средният по възраст от братята Бенедикт, в началото на двайсетте, имаше квадратно лице и широки рамене, които говореха за

надеждност. Също така притежаваше приятно чувство за хумор и бе по-мил от страховитите си братя. Всички бяхме малко изненадани да открием, че ще ръководи обучението по лична защита, а Виктор ще отстъпи първото място. Виктор излизаше на преден план само когато биваше помолен да изиграе ролята на лошия в създадените от Уил сценарии. Тази стратегия беше добра, защото означаваше, че Виктор остава далеч от нас с престорените си нападки, които бяха толкова обезпокоителни, сякаш бяха истински. Или поне аз си ги представях така.

— Хайде, Мисти, издигни стена срещу него — подкани ме Уил, когато петият ми опит да отблъсна проникващия ум на Виктор се разтопи като шоколад.

Разочарована, прокарах длани през косата си и я стиснах в корените. Ейнджъл и Самър наблюдаваха търпеливо. И двете бяха успели да овладеят въпросното умение от първия път.

— Добре, Виктор, нападни ме отново. — Затворих очи и вложих всичко срещу неговия ум, който се опитваше да ме завладее. За миг помислих, че съм успяла, но после той проектира образа как яде шоколад, седнал в шезлонг.

Отворих очи и сведох поглед към краката си. Поне пръстите ми изглеждаха добре с розовия като раковина лак, но останалата част от мен бе истинска катастрофа.

— Как се справи? — попита Уил.

Виктор поклати глава.

— Съпротивлявам се колкото мокра хартиена кърпичка — признах.

— Това е странно. — Виктор ме потупа по рамото и двамата с Уил отново застанаха отпред в нашата малка класна стая в една от хижите.

Мисля, че искаше да прозвучи като утеха, но с него никога не съм сигурна. Жестът му можеше също така да означава „арестувайте този човек“. — Не съм срещал досега ум като нейния. Тя е напълно беззащитна. Това ме кара да се чудя дали не я караме да прави нещо, което дарбата не ѝ позволява.

Вдигнах поглед.

— Искаш да кажеш, че е възможно вината да не е моя?

— Никога не съм казвал, че е твоя. — Виктор потърка челюстта си и мислено се върна към онова, което знаеше за дарбата ми. Гледаше ме така, сякаш бях проблем, който трябваше да разреши. — Всички виждаме, че се опитваш, но предполагам, че издигането на стена се усеща като лъжа от подсъзнанието ти, защото това е номер, отклонение, а не истинска стена.

— Страхотно. Значи, моят мозък, който не приема нищо друго, освен истината, не иска да наруши правилата дори за да се защити?

— Така виждам аз нещата.

— И какво, прецакана съм, ако някой реши да ме нападне?

— Ето това не знам със сигурност. Що се отнася до хората с дарби, нищо не е еднозначно. Просто е въпрос да адаптираш силата си така, че да намериш начин да защитиш границите си.

— А силата ми е...?

— Ти ми кажи.

— Добра съм на тенис на маса — опитах.

Уил се засмя.

— Не мисля, че брат ми имаше предвид това, Мисти. Има предвид дарбата ти.

„Този списък е много кратък.“

— Познавам лъжците, предполагам. И ако изтърва контрола над нея, хората около мен не могат да лъжат.

— В такъв случай най-добрата ти защита е да разобличаваш хората с лоши намерения, преди да стигнат до теб. Да издигнеш бариерата далеч навън в зоната на истината, където си кралица. — Тъмните очи на Уил блестяха весело. Той ми изпрати игрив телепатичен образ, на който се виждах с тиара на главата как тъпча лошите момчета в стил „танц на Лейди Гага“.

— Благодаря, това ми харесва: да бъда кралица. — Обаче проблемите бяха очевидни. — Но ако се разхождам наоколо с активно поле, няма ли да дразня много невинни хора?

— Въпрос на преценка, която ще трябва да направиш сама — каза Виктор. Той никога не смекчаваше истината и никога не мислеше, че сме прекалено малки за цялостните факти. Възхищавах му се за това, макар да бе стряскащо. — Ако подозираш някого, направи своя собствена версия на сондиране на ума и изложи мотивите му наяве.

Малко наранени чувства са цена, която си струва да платиш, за да не се превърнеш в цел на убиеца.

Самър преплете пръсти с моите.

— Но как може Мисти да разбере кого да подложи на тест?

— Инстинкт. — Уил скръсти ръце на гърдите си, бицепсите му бяха привлекателно изложени на показ изпод късите ръкави на черната му тениска. — Моята дарба е да усещам опасността, но това всъщност е само много по-силна форма на инстинкта за оцеляване, който всички имаме. Слушай какво ти казва интуицията. Има много добра причина тя да съществува.

„Внимавай, Мисти. Престани да гледаш мускулите му.“

— Да, бедните глупаци, които не са притежавали този инстинкт, са отпаднали от еволюционното дърво — каза Ейнджъл.

Уил я удостои с усмивка.

— Права си. Сигурен съм, че всички знаете за какво говорим, това е едно от първичните сетива, което всички споделяме. Вярвайте на интуицията си и всичко ще бъде наред.

„Но всяко поколение си има по няколко глупака“, помислих си мрачно. Винаги съм се смятала за кандидат за тази титла заради многобройните си моменти на Мисти, както ги наричахме. Просто се надявах, че ще мога да се доверя на интуицията си.

---

[1] „The Famous Five“ — романова поредица на детската писателка Енид Блитън, представяща приключенията на четирима приятели и тяхното куче. — Б.р. ↑

[2] Най-малкият щат в Индия. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Като се върнахме в хижата, открих, че имам отговор на съобщението си до Тарин.

Трябваше да проверя по-рано. Съжалявам, не помислих. Не можех да я обвиня, че не е помислила: бяхме такава невероятна двойка като капибара и леопард — можехме да живеем в една и съща джунгла и нищо повече.

Рождената дата на Алекс! Дванайсети декември, същата година на раждане. Това го поставя извън твоя обхват. Възможно бе да е твоята сродна душа!

Едва ли, но си струваше да попитам. Лошата новина беше, че сега, след като знаех рождената му дата, ми бе известен и фактът, че е по-вероятно да е сродна душа на пет други момичета, които познавах в Мрежата на хората с дарби, едно от които бе Самър. О, боже! Не исках да ѝ казвам, но трябваше. Виждах как си пасват наистина добре: организираната, възхитителна Самър и очарователният и изискан Алекс. Ревността ме направи подла и непоносима.

„Добре, Мисти: извикай на помощ по-доброто си Аз и признай.“

— Хей, Самър!

Приятелката ми седеше на един от шезлонгите пред хижата и четеше роман.

— Да? — Тя вдигна поглед, постави слънчевите си очила на върха на главата си и те задържаха косата ѝ в стил „Филмова звезда на Ривиерата“.

— Алекс...

Ейнджъл подаде глава през прозореца на спалнята. Беше по средата на нанасянето на препоръчаната от страхотната Лара пудра, а тя вече се беше пропукала на хиляди места.

— Възможно е да си неговата сродна душа, просто го знаех!

— Не изглежда така, Ейнджъл. Както казвах, Самър, преди да бъда грубо прекъсната от Чудовището на блатата, според рождените дати той е далечна възможност. Рожденият му ден е на дванайсети

декември. Така че, освен ако аз не съм закъсняла, а той не е подранил...

— А може да е роден преждевременно. Не обръщаме достатъчно внимание на тези неща в Мрежата на хората с дарби, а напоследък много бебета се раждат преждевременно. — Ейнджъл бе поразвълнувана от мен, решила, че е прекалено изумителен, за да бъде подминат. — Накарай го да попита родителите си.

— Невъзможно.

— Защо? — Ейнджъл се отказа да нанася пудрата и започна да я почиства от бузите си.

— Сложно е.

Междувременно Самър пресмяташе.

— Моят рожден ден е на първи декември.

— Да. По възраст той е по-близо до теб, отколкото до мен.

— Трябва да попиташ леля си Кристал — каза Ейнджъл.

„Никаква сродна душа, преди да навършиш осемнайсет“, казахме напевно двете със Самър, тъй като много пъти бяхме чували Кристал да се произнася по темата.

— Но хайде, това е спешен случай!

Самър повдигна вежда.

— И по какъв начин е спешен, Ейнджъл?

— Умирам от любопитство.

— Ще трябва да се влачиш на животоподдържащи системи до ноември. Алекс ще дойде в Кеймбридж. Самър, ако дойдеш на гости някой уикенд, ще се запознаеш с него и ще разбереш дали има тръпка.

— А ти? Не усети ли тръпка? — Ейнджъл реши проблема си, че се намираше наполовина в сградата, като се покатери на перваза и се спусна до нас.

Имаше тръпка, да, но усещането странно приличаше на удар по оголени нерви.

— Не знам. Усетих нещо, но то бе осуетено от невъзможността дарбите ни да се съчетаят. Дори не помислих да опитам телепатия.

— Телепатията изглежда нещо прекалено лично с човек, когото не познаваш добре. — Самър ме разбра, без да се наложи да обяснявам. — И с мен е така.

— Нека бъдем откровени, предполага се, че сродните души подхранват силите си, а не ги подкопават. — Задълбах по-надълбоко.

— И, Самър, двамата с него сте от един и същи вид.

— Какво искаш да кажеш? — Самър остави романа в скута си. Посочих книгата, която четеше: „Жената в бяло“.

— Четеш книги за интелектуалци, стари... такива, които имат милион страници.

— Книгите на Уилки Колинс наистина са дебели — призна тя с усмивка. — Но пък пише много увлекателно.

— Мисля, че Алекс наистина ще хареса тази ти черта.

— Не се подценявай, ти четеш поезия и романи.

— Да, но не такива, каквито четеш ти. Моите са любовни романи за тийнейджъри и чиклит.

— Не отхвърляй чиклита. Това са романи за отношения, които издателите омаловажават с хубавки корици. Знаеш ли, че жените са повече от половината от купувачите на книги и има повече жени автори? И какво правят те? Превръщат ни в малцинство, в подгрупа! — Самър погали меката корица на книгата си, сякаш да я приласкае.

Самър е много спокойна за повечето неща, но тази бе болната ѝ тема. Виждах, че ѝ е по-лесно да говори за това, отколкото по деликатния въпрос за Алекс. Трябва да се бе досетила, че изпитвам към него повече, отколкото признавам, и че се опитвам да събера увереност, че съм достатъчно добра да му бъде сродна душа.

— Добре де. Чета романи за *отношения*. Благодаря, Самър.

— Мисля, че трябва да въведем нов термин за мъжките истории. Какво ще кажете за простонародни книги, тестостеронов боклук или мачовски глупости? — Ейнджъл ни погледна, с което ни подкани да гласуваме.

Самър кимна одобрително.

— Всеки от тези ще свърши работа и има толкова смисъл, колкото и в чиклита. Както и да е, продължавай, Мисти. Защо мислиш, че аз и той може да сме сродни души, а не вие двамата?

Поколебах се, спомнила си как Алекс се движеше сред хората така, сякаш бе докоснат от нещо специално.

— Знаеш ли онази част в края на „Питър Пан“?

— Когато Тинкърбел поръсва кораба с вълшебен прашец? — попита Ейнджъл. — Обожавам този филм.

— Да. Алекс е като този кораб, поръсен с... не знам, да го наречем великолепен прашец.

— Сексапилен пращец? — предложи Ейнджъл.

— Това звучи като нещо, излязло от повредена прахосмукачка „Хувър“. Не, нека се придържаме към великолепен пращец.

— И какво общо има това с мен? — попита Самър, сбърчила чело.

Погледнах Ейнджъл.

„Тя не знае.“

„Това я прави поносима“, отговори Ейнджъл.

— Трябва да ти съобщя, Самър, че ти си женският му еквивалент.

— Да, блестиш от великолепен пращец — съгласи се Ейнджъл.

Самър се изчерви и спусна слънчевите очила на носа си, с което скри светлите си нефритени очи.

— Не ставай глупава.

— Вярно е. — С тези мои думи спорът приключи, защото и двете знаеха, че не лъжа. Аз не ласкаех хората.

Самър изглеждаше очарователно смутена.

— Значи, мислиш, че... може би... той и аз?

Свих рамене, опитвайки се да изглеждам безразлична.

— Струва си да разберем.

Ейнджъл наклони глава на една страна.

— Кой уикенд през ноември той ще бъде в Кеймбридж, Мисти?

Казах й датите.

— Окей. Ще бъда там.

Самър загриза нокътя на палеца си.

— Ти ще се самопоканиш ли, Ейнджъл?

— Разбира се! Има вероятност една от вас да... нали разбирате, да удари десетката. Няма да го пропусна.

— Разбираш, че шансовете все пак са много малки? — попита Самър, но виждах, че съм породила у нея много приятни мисли. Знаех, че първото, което ще направи след разговора, е да погледне отново снимките ми във фейсбук.

— Малки-жалки. — Ейнджъл щракна с пръсти. — Това е епично! Самър и Алекс: вече ми харесва как звучи.

„А на мен — не.“ Част от мен крещеше, че аз съм го открила, че е възможно да е моята сродна душа.

— Все още може да се окаже сродната душа на Мисти — отбеляза, при това доста разумно, Самър.

Обичам Самър.

— Но тя го е срещнала и *нищо*...

Ейнджъл, от друга страна...

— Ти, Самър, все още имаш много голям шанс. — Ейнджъл помръдна леко хълбоци, за да довърши изречението.

— Не беше точно *нищо* — измърморих, но Ейнджъл бе понесена на крилете на един от приливите си на ентусиазъм. Очаквахме поне два такива на ден, така че бе крайно време.

— Мисти ще може да те представи и после о! — така — дискретно да те остави... нали разбираш... да се сприятелите.

— Някой друг да мисли, че слагате тигана на огъня, а рибата е още в морето? — попита Самър.

— Аз мисля, че броите яйцата още преди да сте купили кокошката, която ще ги снесе — побързах да се съглася.

— О, хайде, момичета! Като Коледа е: очакването е много по-хубаво от самия ден.

Самър ми се усмихна горчиво и погледна часовника си.

— Е, отидете да очаквате някъде насаме. Имам урок с Виктор.

Ейнджъл сграбчи Самър за китката, за да разбере колко е часът. Никога не си правеше труда да види собствения си часовник.

— Господи, закъснявам за Ив. До по-късно!

Улових я за гърба на лятната рокля.

— Пудра.

— Оставила съм малко? — Ейнджъл направи неуспешен опит да види носа си.

— Много. Изглеждаш така, сякаш си хванала някаква ужасна алергия.

— Прекалено нетърпение... може би? — саркастично предположи Самър.

Ейнджъл влезе бързо вътре, за да се измие, без да има време да измисли остроумен отговор, ако искаше да стигне навреме за урока си.

— Пожелай ми късмет — каза Самър и тръгна към хижата, която Виктор делеше с Пол. Изравних крачка с нея.

— Ще се справиш. — Знаех, че Виктор ще се погрижи за Самър дори да я изплаши до смърт.

— А ти, Мисти?
— Аз имам сесия със Зед.
— Страшният, но сексапилен Зед?
— Това нещо като етикет ли е?

Самър се засмя.

— Мисля, че вече да.

Страшният, но сексапилен Зед беше до масата за билиард в стаята за игри. Докато ме чакаше, убиваше времето в игра със Скай. Спрях на прага, за да ги погледам заедно. Скай мамеше безбожно, връщаше топките чрез телекинетичната си сила, когато не вървяха по правилната траектория. Той я блокираше, за да не прави същото с неговите топки, затова все още водеше.

— Току-що изпрати бялата в джоба след жълтата — каза той.

— Не съм. — Скай накара топката отново да скочи.

Той я притисна към масата, високото му над метър и осемдесет и шест тяло я караше да изглежда още по-дребна и крехка. Бяха пълна противоположност: Скай имаше чуплива руса коса и сини като незабравки очи, а Зед бе мургав и опасен и с мрачни синьо-зелени очи. Да ги видя заедно, бе напомняне, че не така очевидните партньори могат да са наистина страхотна двойка. Понякога ти става ясно колко добра е двойката сродни души, след като ги наблюдаваш заедно. Може би имах шанс.

— Трябва да бъдеш наказана, че мамиш така — каза той с дълбок, предизвикващ тръпки по гръбнака глас.

— Сериозно наказание? — попита тя с надежда.

— Много. — Той взе щеката от ръката ѝ и я остави върху масата.
— Плати си, умнице.

Тя изпусна неубедително смирена въздишка.

— Щом трябва, мистър Бенедикт.

Скай вдигна лице, а той сведе глава, за да я целуне. Уоу! Не трябваше да съм тук. Целуваха се така, сякаш току-що се бяха открили, което не бе поведение, очакващо се от двойка, излизаща вече две години. Обърнах се с намерението да им осигуря уединение, но джапанките ми изскърцаха по дъските на пода. Неловко.

Зед се огледа. Не беше доволен.

— Съжалявам. Ще... хм... си отида. — Магнах в неопределена посока, сякаш казвах, че е по-добре да съм където и да е, но не и тук.

Скай го удари по гърдите, бузите ѝ бяха розови, което бе разбираемо.

— Престани, Зед. Здравей, Мисти. Зед те очакваше. Леко се отклонихме. — Плъзна се надолу от билиардната маса, върху която той я бе вдигнал по време на целувката. — Как си?

— Аз... — „Добре съм“ просто не искаше да излезе от устата ми. — ... в момента съм смутена.

— Ще продължим по-късно, става ли? — Тя хвърли на Зед поглед, който му казваше да се държи добре, и после ни остави сами.

— Съжалявам. — Влязох в стаята. — Навременното появяване никога не е било силната ми страна.

Зед ми подаде оставената от Скай щека.

— Играеш ли?

— Да, но нямаме ли урок? Веднага ще ти кажа, че наистина имам нужда от помощ. Хич ме няма в контрола.

— Така и чух. Ури спомена нещо за болница. — Като видя, че не влизам по-навътре в стаята, той ме хвана за ръката и ме поведе към масата. — Ето.

Взех щеката. Не можеш да откажеш на Зед.

Той подреди топките в триъгълника.

— Знаеш ли правилата?

— Така мисля.

— Окей. Ти разбиваш.

Освен на тенис на маса бях много добра и на билиард. Вижда се къде и как прекарвах времето си, в което трябваше да уча. Направих добър старт, вкарах една червена в джоба, а останалите бяха добре подредени.

— И така, дарбата ти е за истината?

— Да. — Вкарах в джоба втора червена и заех положение за следващата.

Зед се облегна на стената, подпрял щеката пред себе си, наблюдавайки играта.

— Всички видове?

Трета червена изчезна.

— Какво искаш да кажеш?

— Усещаш ли дали е истината, независимо какво мисли човекът, с когото разговаряш?

— Не съм сигурна.

— Добре, например да кажем, че имаш работа с човек, който наистина вярва в странни конспиративни теории; ако се вслушаш в него, като лъжа или истина го чуваш?

— О, не съм мислила за това. — Разсеях се и пропуснах четвъртата червена.

— Нямах късмет. — Зед застана край масата и започна да вкарва жълти топки така, сякаш трябваше всеки момент да хване самолета — туп, туп, туп в джобовете. Обичайно това би ме подразнило, но сега бях заета да преосмислям опита си.

— Мисля, че дарбата ми трябва да се отнася до това, в което човекът вярва. Сега мисля повече за убеденост, отколкото за факти. Имам предвид, мога да кажа „Вярвам в Бога“ със съзнанието, че не съм сто процента сигурна и че по-скоро вярвам, отколкото не. Ако дарбата ми дава силата да знам дали това е истина, то тогава, е... ще съм успяла там, където теолозите не са успели за векове.

Зед пропусна трудна жълта топка и отстъпи назад, за да ми позволи да подновя играта.

— Добре, в такъв случай да предположим, че работим с дарба, която ти помага да долавяш намеренията на другия.

— Аха. — Вкарах червена и бях отново в играта. — Виктор мисли, че не е необходимо да осъзнавам дарбата си напълно, за да работи тя. Не мога да построя защитна стена, защото мозъкът ми я отчита като фалшива. Не мога дори да изкажа истина, ако имам предвид противоположното — боря се с иронията. Мозъкът ми регистрира и нея като лъжа.

— Интересно. Бих искал по-късно да се срещнеш с Феникс, да видиш какво ще направи умът ти. Изглежда, че дарбата ти ти вреди. — Феникс, сродната душа на брат му Ив, има силата да вижда всичко, което става в мозъка ни; това е първата стъпка в нейната способност да направи така, че времето да изглежда спряло. — Предполагам, че приемаш широк спектър информация — и съзнателно, и инстинктивно. Затова ти е толкова трудно да контролираш дарбата си. Осъзнаваш, че виждаш само малка част — като видимата светлина в спектъра на вълната, която е само съвсем нищожна част от цялото.

— Радвам се, че имаш извинение за мен. — Бяха ми останали само две червени топки.

Той се приближи до масата.

— Мислиш, че ще спечелиш?

— Ами да! — Бях твърде далеч пред него, за да изгубя сега.

Когато следващата ми червена се понесе към джоба в ъгъла, Зед използва силата си, за да я отклони. След това вкара всички останали жълти, както и черната.

— А сега?

— Отново да! Победата ми е морална. — Оставих щеката върху масата.

Той се засмя, усетил, че наистина съм много ядосана.

— Това утвърждава фактите. Не те занимава обективната истина, тъй като спечелих чрез измама, а само онова, което чувстваш като вярно, дори за себе си.

Гневът ми се стопи.

— Изпробвал си ме?

— Да. — Той подреди отново всички топки. — Сега, Мисти, да започнем работа върху онези парченца истина, които чувстваш. Мисли за всяка билиардна топка като за нещо, което трябва да контролираш — жълтите са осъзнатата истина, а червените са онази, която се изплъзва на радарите...

Когато урокът ми със Зед свърши, мозъкът ми се чувстваше като сладолед, оставен на слънцето. Върнах се в хижата, движейки се като зомби, прекалено уморена, за да забележа прекрасната слънчева светлина, която се процеждаше между ментовозелените листа на брезите, и шума от разбиването на вълните в брега. Скай и Феникс седяха на столовете на верандата заедно с Ейнджъл и Самър. Тъкмо бяха налили студена напитка и за мен. Зед сигурно ги бе предупредил.

— Как беше? — попита Скай.

— Наистина добре. — Оставих тетрадката си до нея. — Не мисля, че напреднах много в контрола, но научих много защо не успявам да контролирам дарбата си.

— Зед каза, че си се справила добре, както и че си много, много по-добра на билиард от мен.

— Възможно е да е споменал, че не си чак толкова добра — признах.

— Не, не. Много повече от това: аз съм невероятно надарена в билиарда...

Странно: забележката ѝ не бе регистрирана като лъжа.

— Довела съм до изкуство умението да губя. Тогава се налага да мамя, а това го предизвиква... е, видя последиците.

Нима не бях видяла току-що?

— Много мило от ваша страна да отделите от времето си — казах, като избегнах да коментирам онова, което бях видяла, за да спестя на всички изчервяването.

— За нас е удоволствие, наистина! За щастие, има пролука във времето. Започнах музикалната програма в „Джулиърд“ тази есен, Зед ще учи биохимия в „Колумбия“, макар че, да си остане между теб и мен, се интересува много повече от сформирването на банда. Ще имаме няколко свободни седмици преди началото на живота ни в Ню Йорк.

— Значи, ще бъдете в един и същи град с Кристал и Ксав. Страхотно!

— Исках да бъдат с нас в Калифорния, но изгубихме — каза Феникс, дребна брюнетка с многобройни пиърсинги.

— Страхувам се, че победи аргументът часова зона. Родителите ми са отново тук, затова исках да бъда в Обединеното кралство. — Скай се усмихна извинително на Феникс.

— „Джулиърд“ е един от най-добрите музикални колежи. Поздравления за приемането ти в него! Е, как беше Виктор? — обърнах се към Самър.

Тя се усмихна загадъчно.

— Интригуващ.

— О, разкажи! — помоли Ейнджъл.

Самър сви рамене.

— Все още мисля за това. Устните ми са... — Тя прокара пръст по устата си.

— А Ив? — попитах Ейнджъл, преди любопитството ѝ отново да се е проявило.

Ейнджъл постави длани върху ушите на Феникс.

— Толкова е хубав. Мръщи сладко вежди, когато иска да привлече вниманието ми.

Феникс отблъсна дланите ѝ, присвила очи в престолен гняв.

— Трябва ли да защитавам съпруга си? — И щеше да го направи, ако бъдеше предизвикана... бе израснала на улицата.

— Абсолютно — съгласи се Ейнджъл. — Така завиждам, че съм в опасност да се превърна в момиче, което се предлага. По-добре е да ме зашлевите, за да се вразумя. — Тя подаде бузата си и Феникс услужливо я потупа. — Благодаря, така е по-добре. Ив беше страхотен. С него за час научих повече, отколкото за цяла година, опитвайки се сама.

— Такава беше идеята — каза Скай.

— А вие на какво ще ни научите, момичета? — попитах.

Феникс и Скай размениха погледи.

— Какво да правите, когато се случи най-лошото — отговори Феникс.

— Неща, които никой не е имал възможност да каже на Миа.

Седнах на стъпалата на хижата и обгърнах коленете си с ръце. Тази сутрин Пол бе отишъл на погребението на Миа и се бе върнал съкрушен. Прочистих буцата в гърлото си.

— И... какви са те?

Тя започна да ги отброява на пръсти.

— Използвайте всяко оръжие, което имате, дори неща, за които никога не сте мислили като за оръжие. Съпротивлявайте се, но не им давайте причина да ви повалят веднага. Никога не се отказвайте от надеждата.

— Също така помага, ако имате сродна душа, която да ви подкрепя — добави Скай. — Зед направи нещата различни за мен.

— А Ив за мен.

— О, не мразите ли тези, които все повтарят, че са намерили сродната си душа — заяде се Ейнджъл, с което направи настроението малко по-ведро. — Уредът за измерване на самодоволството ви показва висока степен.

Всички се разсмяхме.

— Съжалявам, ще намалим малко стойността — обеща Феникс.

— Ако имах един от братята Бенедикт, нямаше да съжалявам — казах.

— Щом го имате, гордейте се с него. Ейнджъл ще преживее изпитанието.

— Едва-едва — каза тя мрачно, с което ни накара да се засмеем.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Напуснах лагера в края на август със загар и много домашни задания как да осъществявам контрол над дарбата си. Чрез вълнението от бодибординга и уроците по уиндсърф през следобедите се опитах да забравя, че причината за необходимостта от сутрешното обучение е фактът, че сериен убиец убива тийнейджъри с дарби на нашата възраст — и че той може да удари отново всеки момент. Всеки път, когато се връщах в хижата и виждах празното четвърто легло, получавах постоянно напомняне за реалността извън пашкула на лагера. Не оставяхме нищо на леглото и поставихме диви цветя във ваза на нощното шкафче, нашата почит към Миа, която щеше да ни е вече приятелка в края на първата седмица. Прегръщахме се малко по-силно, когато се разделяхме, и си казвахме, че трябва да внимаваме.

Върнах се за няколко кратки дни в Девън Сентръл, известен също така като дома на моето семейство, в който цареше хаос, и наваксах онова, което се бе случило в живота на сестрите и братята ми. Бях развълнувана да откроя, че бях липсвала особено на Гейл, тъй като бях отсъствала от дома си през по-голямата част от последната година и лятото. Осъзнах, че е доста пораснала сега, когато щеше да започне втората си година в средното училище и да се превърне в човек с интересни собствени гледни точки. Обещахме си да поддържаме контакт. Всяващите ужас в по-малките класове, Фелисити и Пийс, се оказаха противоположности на имената, които носеха, и правеха по някоя дяволия всеки път, когато родителите ни им обърнеха гръб. Едно от последните им постижения бе, че бяха направили на очарования Темпест, и то с неговото пълно съгласие, прическа мохаук, но тъй като той бе само на три, мама не бе впечатлена. Съни, на пет години, сега шумно искаше същото.

Като оставиха спора зад себе си поне за деня, мама и татко ме закараха до училището. Беше прекрасно да ги имам само за себе си поне за няколко часа. Баба гледаше малките, така че, ако прекаляха,

Темпест и Съни щяха да прекарат деня в сън. Обикновено дори само заплахата от това ги караше да се държат добре.

Атмосферата в колата не бе така спокойна, както при други пътувания. Страхът бе достигнал до всички от обществото на хората с дарби. Доколкото знаехме, нямаше повече отвличания, но според Уриел съществуваше модел: няколко жертви в бърза последователност, после нищо. Да чакаме втори удар в Обединеното кралство, бе като да чакаме изригването на вулкан: знаеш, че ще се случи, но никой не може да каже кога. Мама ми изнесе сериозна лекция да не разговарям с непознати и я повтори, докато разопаковахме багажа ми. Татко стоеше до малкия прозорец в стаята, която ми беше и спалня, и място за учене, и си играеше със завесите, озадачен от нещата, които се случваха с хората с дарби, но, както винаги, примирен с това. Когато мама свърши, аз се съгласих с всичко казано от нея, обещах да бъда нащрек, после се отпуснах в прегръдката на татко.

— Обичам те. — Зарових глава в пуловера му.

— Аз също те обичам. — Той прокара палци по веждите ми. Неговите бяха ръждивочервени; светлата коса и вежди бях наследила от мама. Ако родителите ми бяха обувки, той щеше да е удобни пантофи, а мама — италиански сандали. — Тревожа се за теб, още повече че оставаш тук, а този убиец дебне хората с дарби. Прави това, което казва майка ти, става ли? — Очите му блеснаха, когато през главата му мина нова мисъл. — Или вероятно можеш да страниш от другите хора с дарби няколко години. Да дадеш на властите време да го заловят.

— Да стоя настрана, както ти направи с мама... имаш предвид?

Той прочисти гърлото си, а погледът му се спря на мама.

— А, да. Разбирам какво намекувате. Някои хора с дарби са неустойими.

С мила усмивка на устни мама се присъедини към прегръдката.

— По-добре да се връщаме, Топаз, преди момичетата да са направили прическа мохаук и на майка ти — каза татко и ни прегърна за последен път.

Мама се засмя.

— О, и ти!

Той разтърси ключовете за колата и ги накара да зазвънят.

— Тя може и да им позволи, знаеш колко е посветена на внучетата си. Не съм ли прав, Мисти?

Усмихнах се.

— Абсолютно си прав.

Усмивката на мама се стопи, щом чу истината от мен.

— Бързо, Марк.

Татко ми намигна.

— Да се надяваме, че няма да попаднем на задръстване в движението.

Училището бавно навлезе в обичайното си ежедневие. Бях избрала да се явя на изпитите за квалификационно ниво А, след като се справих по-добре от очакваното на изпитите за средно образование. Кариерният консултант искаше непременно да подготви всички ни за бъдещето и беше зает с посещенията ни на всички основни университети преди настъпването на лятото. Дори той не знаеше каква професия да ми предложи, когато миналия юни проведох разговор с него. Най-доброто, излязло от устата му, беше: „Не, не дипломация, не и за теб“.

„Благодаря, господин Грейвс, и сама се бях досетила.“

След като се посъветвах със Самър и Ейнджъл, се спрях на географията, математиката, химията и биологията, — тъй като вероятността да стана за посмешище в тези области бе по-малко вероятна в сравнение с, да кажем, изкуствата. Не бих могла да се нарека талантлив учен, но пак бе по-добре от това да пиша есета, в които да изразявам искреното си мнение за книги и пиеси, които всъщност не харесвам или не разбирам. По някаква причина това ядоса изпитващите.

Ноември донесе прекъсване на обичайната рутина. Училището ми, което заедно с университета в Кеймбридж щеше да бъде домакин на обществото по дебатите, се подготвяше да посрещне отборите от цял свят. Планът беше да се състои прием по посрещането на учениците и техните учители в петък вечерта в университетския клуб за дебати, който бе като минипарламент — съвършеното място за обучаващите се за бъдещи политици, много от които мечтаеха да навлязат в истинската политика, всеки на своята страна. Дебатите щяха

да се състоят през седмицата на различни места в града, а финалът щеше да е в последната събота. Всичко това се оказа наистина голяма работа, тъй като международната преса, която следеше събитията в областта на образованието в много страни, се интересуваше от изхода. Бях изненадана колко много държави са изпратили финалисти, включително такива, в които английският не беше първи език.

Приятелите ми от училище, Хафса, Тони и Анализ, се бяха записали като помощници в приема и малко насила ме накараха да се присъединя към тях. Разкъсвах се. Исках да видя Алекс и приятелите му отново, въпреки смесените чувства, които имах към него, но не желяех да изглеждам прекалено нетърпелива. Ако той се окажеше сродна душа на някого, когото познавам — в ума ми веднага изникна името на Самър, — щях да бъда жалка. Но все още имаше малък шанс двамата с него...

„Продължавай да мечтаеш, Мисти.“

Вписах името си, решила, че съм свикнала да бъда жалка. По един или друг начин щях да се видя с гостите от Южна Африка, така че най-малкото можех да уредя Алекс да срещне Самър на приема. Така въпросът щеше да бъде уреден и щях да престана да се измъчвам от мисълта, че може би са предопределени един за друг.

Самър и Ейнджъл пристигнаха с влака от Лондон в петък следобед, прилив на позната енергия и предчувствие, нещо като еспreso в мрачна утрин. Вкарах ги в стаята си, след като успях да откъсна Ейнджъл от сергиите на пазара в центъра на града. Неустоимо я привлича всеки, който продава боя за боядисване на дрехи, мъниста и висящи дрънкулки, пречупващи и отразяващи слънчевата светлина. Като една от сервитьорките, трябваше да облека черна тениска и черна пола на приема. След като вписах имената им като гости, Самър и Ейнджъл се издокараха, използвайки спалнята ми, за да се приготвят.

— Как беше? — попита Самър, докато нанасяше спирала на миглите си.

Облякох полата си.

— Прекрасно. Тихо всъщност.

— Без големи моменти на Мисти?

— Не, справих се добре. Никой няма да забележи бримката на чорапогащника ми, нали? — Завъртях се да покажа бримката, която бе високо на бедрото ми.

Самър не отговори.

— О, добре. Нямам друг чифт. — Напъхах краката си в черни обувки. — Упражненията, на които ме научи Зед, ми помогнаха и започнах да се уча да не се поставям в ситуация, в която обикновено обърквам всичко. — С изключение на тази вечер. — А ти?

Самър нямаше щастлив семеен живот. Усмихна се смело.

— О, същото както винаги, нали знаете.

Знаехме и също така разбирахме, че не искаше да говори за това сега и да развали вечерта. Каза ни само онова, което бе върхът на айсберга, а и то бе достатъчно лошо.

— Ейнджъл?

Приятелката ни очертаваше екзотично дръпнатите си очи с прах за почерняне на клепачите.

— Няма кой знае какво за разказване. Пустеещи земи, що се отнася до момчетата. Имах няколко единични срещи. Има една банда, която понякога ме взема за вокалистка. Дори ми плащат.

— Страхотно. Какво е името на групата?

— Не сте чували за тях. „Seventh Edition“.

— Защо това име?

— Защото вокалът им е ходещо его в дънки и се спречква с толкова много от членовете на групата, че са се събрали вече за седми път. — Направи пауза, за да си сложи гланц за устни. — Съмнявам се, че ще успеят, преди да достигнат стотицата. — Закопча козметичната си чантичка. — Как изглеждам? — Беше облечена в ментовозелена копринена рокля с тясна талия и широка пола, която подхождаше на меднорусата ѝ коса. Подгъвът, който стигаше точно над коляното, флиртуваше с краката ѝ, докато вървеше с високите си токчета като манекенка, поставила ръка на хълбок.

— В такъв случай е подходящо — каза Самър.

Ейнджъл повдигна вежда към мен.

— Съгласна съм.

— А какво ще кажете за мен? — Самър се изправи, за да покаже бялата си жакардова рокля със сините цветя.

— Съвършено. — Стоях между двете си приятелки и се чувствах много обикновена в изцяло черния си ансамбъл. Самър срещна погледа ми в огледалото. И двете бяхме нервни. Винаги съществуваше нищожен шанс да срещнеш момче с дарба в точната възрастова

граница, но напрежението в стомаха и леките тръпки се появяваха всеки път.

„Благодаря ти — каза тя само на мен. — Знам, че искаш да го запазиш за себе си.“

„Откъде знаеш?“ Подозирах, че е претършувала ума ми, затова не бях изненадана.

„Мисти, приятелка съм ти от години, знам кога приятелката ми се интересува от момче. В очите ти — съжалявам, но е вярно — се появява онзи замечтан израз.“

Вече имах причина да знам, че нямам лице на покерджия, но бе обезпокоително да открия, че показвам чувствата си така явно.

„Самър, ако той е твоята...“

„Би могъл да е твоята.“

„Би могъл и да не е на никоя от нас, които сме в стаята... имам предвид. Ако е твоята, ще бъда наистина доволна за двама ви.“

Поне щях да се опитам да превърна това в истина, така че не лъжех.

„Аз също.“

Самър взе чантичката си.

— Готови ли сте?

Организаторите на дебатите ми повериха разнасянето на подредените върху табла напитки, което не бе най-бляскавата задача на света, но поне ми позволяваше да се смеся с останалите. Току-що бе пристигнала делегацията от Индия, всички те изглеждаха удивително в пъстроцветните си сарита и туники. Поговорих минутка с един от тях и открих, че са от Амритсар. Двама студенти от университета в Кеймбридж дойдоха да ги поздравят с добре дошли, така че аз се отдалечих. С крайчеца на окото си зърнах Ейнджъл в средата на американския отбор по дебати — всичките те момчета от Далас. Тексасците изглеждаха напълно омагьосани от тяхното английско момиче джобен формат с полюшващата се коса и експанзивните движения на ръцете. Подобно на колибри пред хранилка, Ейнджъл не можеше да стои неподвижно. Шампионите на Дания — четири изумителни момичета — бяха прицел за разговори от страна на отбора на моето училище. Никакъв шанс, момчета. От южноафриканците още нямаше и следа.

Влезе Уриел, а Тарин бе увиснала на ръката му. Сигурно и отборът на Южна Африка щеше да пристигне скоро.

Оставих таблата, за да ги прегърна.

— Здравейте. Как беше пътуването?

— Страхотно, благодаря. — Тарин стисна ръката ми, с което ненаатрапчиво ми каза, че не е забравила съобщението ми. — А ти как си?

— Доста добре. Този срок все още не съм направила нищо, което да ме постави в неловка ситуация. — Чувствах, че трябва да добавя „все още“ заради честността. Ситуацията бе точно такава — много хора, водещи незначителни разговори, пълни с неискреност, която можех да съсия. — Имате ли напредък в залавянето на убиеца, Ури?

Той взе напитка от подноса ми.

— Известен, но не достатъчен. Стеснихме кръга от дарби, които привличат нашия заподозрян. Ще ти кажа повече, когато приключи. Мястото не е подходящо.

— Така е, а и се предполага, че трябва да сервирам. Е, ще се видим по-късно тогава. — Отдалечих се с подноса, а погледът ми се плъзгаше към вратата всяка втора секунда.

Ейнджъл и Самър ме намериха при бара да оставям празните чаши и да зареждам подноса с нови напитки.

— Не са ли дошли още? — попита Ейнджъл.

До входа цареше оживление, защото при Тони на рецепцията имаше нов отбор. Тони, бог да го благослови, беше дребно закръглено момче, така че тяхното присъствие го смалчаваше още повече.

— Идват.

Алекс. Сърцето ми направи странно салто в гърдите.

Бяха минали три месеца, откакто го бях видяла за последен път, но ми се струваше по-дълго. Той отново беше непознат, не се усмихваше. За разлика от него приятелите му изглеждаха наистина доволни, че са тук: закачваха значките с имената си, шегуваха се с Тони и надничаха в голямата стая, където се провеждаше приемът. Майкъл ме видя и ми махна.

— Идват насам. — Чувствах се като глупачка по начина, по който стоях там с подноса, затова го оставих на бара и се обърнах да го поздравя.

— Здравей, Майкъл. Прекрасно е да те видя пак.

Той ме целуна по бузата.

— Как си, Мисти?

— Добре съм.

— Изглеждаш страхотно както винаги.

Странно: не регистрирах лъжа.

След това ме поздравиха Хюго и Фил, прегърнаха ме така, че отлепиха краката ми от земята. И се зарадваха на писъка ми на изненада. Алекс изгледа намръщено приятелите си и се приближи до Уриел.

— Какво му става? — попитах Хюго.

— Ревнува. — Хюго се усмихна.

— От какво?

Хюго просто сви рамене.

— Сама се досети.

— Аз не... — Ейнджъл ме побутна, с което ми напомни, че нямам време да размишлявам върху поведението на Алекс. — Съжалявам, Хюго, това са приятелките ми: Ейнджъл и Самър.

— Мисля, че ги спомена преди, докато се возехме на лифта — каза Хюго и удостои и двете с милиондоларовата си усмивка. Или може би трябваше да кажа милионрандовата^[1] си усмивка? — Аз съм Хюго.

— Пълен отличен за памет — каза Самър.

Хафса, приятелката ми от училище, дойде с празния си поднос, веселото ѝ кръгло лице бе оживено от любопитство. Беше сменила обичайния си пъстроцветен хиджаб^[2] с черен, така че поне и тя, като изключим мен, приличаше на нинджа в черните си одежди.

— А това е Хафса. — Ако останех тук още малко, целият сервитьорски състав щеше да се струпа в нашия ъгъл. Да, бях права. По петите на Хафса при нас дойде и Анализ, червеникавокестенявата ѝ къса коса бе с нюанс или два по-тъмна от тази на Фил. — И какво знаете вие, ето че идва и Анализ.

Хюго, Фил и Майкъл се усмихнаха на групичката английски момичета. Направих мълчалив знак на Самър да се отдалечи, като остави другите да довършат представянето.

— Да те заведе ли при Алекс? — прошепнах, а чашите върху таблата ми дрънчаха, докато си пробивах път през тълпата.

Тя преглътна.

— Окей. Да го направим.

Когато се приближихме, Тарин вдигна поглед. „Искате да опитате сега?“, попита, изпълнена със съмнения. Алекс бе с гръб към нас и не ни видя.

„Самър също е на подходяща възраст, по-близо е до него от мен и е тук само за уикенда. Реших, че трябва, нали знаеш...“

„Добре, ще дръпна Ури настрани.“ Тя хвърли само един поглед на сродната си душа и той бързо приключи онова, което казваше на Алекс, извини се и се отдалечи. Алекс остана сам за секунда, после се огледа, за да открие приятелите си. Вместо това видя нас.

— Здравей. — Гласът ми прозвуча слабо и безизразно и съвсем обратното на секси. — Как си, Алекс?

— Нервен. — Той взе кола от подноса ми.

— Наистина ли? — Знаеше ли каква е причината да отидем при него? — Защо си нервен?

Той ме изгледа странно.

— Състезанието започва утре.

— Точно така. Да. Разбира се, че е така. — Самър ме настъпи по палеца на крака. — Алекс, искам да се запознаеш с приятелката ми Самър. — Как да повдигна въпроса?! — Познавам я от младежкия лагер. — От това трябваше да се досети, че е момиче с дарба.

Той намери за нея усмивка, каквато липсваше за мен.

— Радвам се да се запозная с теб, Самър.

— И аз с теб. — Самър премести чантичката си върху стомаха си, а пръстите ѝ си играеха със закопчалката. — Мисти ми е разказвала много за теб.

Той изглеждаше изненадан.

— Така ли? Какво знае тя за мен? — Дарбата ми за истината вероятно отново му бе повлияла, тъй като очевидно не възнамеряваше да включи последното изречение.

Това бе прекалено болезнено. Не бях от хората, които заобикалят истината, напротив — казвах я направо, какъвто бе еталонът на Мисти.

— Алекс, не обсъдихме това в Кейптаун, но ти знаеш, че имам дарба. Самър също. Като теб.

Той се огледа. От хората с дарби не се очакваше да се разхождат наоколо и да обявяват това на обществени места; нашето присъствие

сред обикновеното население беше на принципа само толкова, колкото трябва да се знае.

— Мисти, може би трябва...

Трябваше да го кажа сега или по-късно щях да се уплаша.

— Има и още. Открих, че рожденият ти ден е в средата на декември. Това те поставя във възможния обхват и на двете ни.

— Искаш да кажеш, че си на същата възраст като мен, а не година по-малка?

— Училищната година тук е различна. Започва през септември, не през януари.

— Не съм помислил за това. — Изразът на лицето му подсказваше, че новината не е добре дошла.

— И затова си помислихме, аз и Самър, че можем да проверим дали... — Гласът ми постепенно заглъхна, защото бях завладяна от дълбоко чувство на нещастие. Подхождах съвсем грешно към това. Чашите върху подноса ми се затресоха.

Самър усети, че съм близо до това да се предам, и пое нещата в свои ръце.

— ... не сме сродни души. Очевидно знаем, че шансът е малък, но няма чак толкова много възможности да срещнем други хора с дарби на нашата възраст от твоята страна, така че... защо не?

Алекс сви рамене.

— Защо не? Да, да опитаме. — Хвана ръката на Самър. — Телепатия?

Тя се засмя, очевидно се чувстваше неловко, че той ме бе пренебрегнал, макар аз да бях тази, която ги бе запознала. Но, от друга страна, аз носех поднос. Огледах се къде да го оставя, но един от гостите се приближи и постави върху него празната си чаша; трябваше да жонглирам, за да го задържа прав. Сведох поглед към кубчетата лед, останали на дъното на пресушената чаша. Бяха се смалили до твърди топчета, покрити със сдъвкани резенчета лимон.

Тишина — после смях.

Самър се потупа по гърдите. Представях си как тежко бие сърцето й... моето със сигурност биеше тежко.

— О, добре, хубаво е, че те срещнах, Алекс, дори така. Съжалявам, че побързахме да те въвлечем в това. Двете с Мисти

имахме месеци да се навиваме една друга, след като открихме, затова... прости ни, че ти го казахме веднага след пристигането ти.

— Не ви обвинявам, че опитахте. — Сега гласът му бе топъл, в него може би се долавяше дори облекчение. — Това е като Чаровния принц, който се разхожда из кралството с пантофката.

Това накара Самър да се засмее дори по-високо.

— Сравнението не е ласкаво, но знам какво имаш предвид.

Той поклати глава.

— Нямах намерение да предложа... е, знаеш. Според приказката той пробва пантофката на всяка дама в кралството, но не и на жените от семейството на Пепеляшка. А в този случай и двамата сме принцът с пантофката в очакване на другата, която ще стане. — Очите му бяха със същия наситен син цвят като роклята ѝ; това, че не бяха двойка, бе престъпление срещу съвършенството.

— Ще опиташ ли сега с Мисти? — попита Самър, обърна се и ми се усмихна окуражително.

Тя бе с гръб към него, но аз видях чувствата, които се изписаха на лицето му. Едно от тях определено беше отвращение, преди да го замаскира с дружелюбна усмивка.

— Ще бъда щастлив да го направя.

В очите ми се събраха сълзи.

— Мисля, че засега трябва да оставим нещата така. — Поне веднъж мислех. — Имам работа, която трябва да свърша, а и във всеки случай съм малко встрани от обхвата му. Ти беше по-добрият кандидат, Самър. — Бързо отидох с подноса до група новодошли и раздадох и последните безалкохолни напитки.

„Какво стана, Мисти?“, попита Самър тихо, след като ме извини пред Алекс за внезапното ми тръгване.

„Той не иска да пробва. Знаеш, че не може да се преструва, когато е до мен.“ Кимнах на един мъж, който ме помоли да му занеса бира, и се опитах да скрия факта, че в същото време водя телепатичен разговор с някого другиго.

— Разбира се, господине.

Оставих празния поднос на бара и сграбчих Анализ.

— Занесе бира на онзи мъж с червената риза, моля те. Имам нужда от почивка. — Не можех да остана в стаята. Самър или — още по-лошо — Ейнджъл щеше да ме преследва. Щеше да се наложи да им

кажа истината — че бях истински наранена — а после вероятно щях да се разплача и да кажа нещо на Алекс. Макар и по трудния начин, бях се научила да избягвам потенциалните моменти на Мисти, а тук се задаваше един доста солиден такъв.

Отидох в дамската тоалетна и веднага предизвиках спор, тъй като едно момиче, което си слагаше блясък за устни пред огледалото, искрено призна пред най-добрата си приятелка, че е откраднало десет лири от чантата ѝ по-рано вечерта. Трябваше да изляза, но не можех да избягам от себе си. Взех палтото си от закачалката в гардероба, излязох бързо навън и се сгуших, намерила убежище на една пейка в двора на Кръглата църква, средновековна сграда в съседство с университетския клуб за дебати. Беше огромно облекчение да се отдалеча от другите хора с дарби. Зелената морава миришеше на влажна пръст, тисови листа и захвърлени опаковки от бързи закуски. Вдигнах колене и подпрях глава на тях, представяйки си, че съм надгробен камък — студен и достатъчно твърд да не усеща нищо. Не се получи. Какво толкова неприятно имаше у мен, че Алекс дори не искаше да опита? Не бях съвършена като Самър, нито уверена и талантива като Ейнджъл, но не бях и съвсем ужасна, нали?

Някой седна до мен. Хвърлих поглед, наполовина очаквайки да видя някого от местните пияници с бутилка ябълково вино, полюшващ се като тояга. Беше Алекс. Помислих си, че от двете възможности предпочитах да беше пияница.

— Защо избяга? — попита той.

Избърсах бързо очи в коленете си и вдигнах поглед. Лицето му тънеше в полусенките, хвърляни от фаровете на минаващите по шосето автомобили от другата страна на църковната стена. Започнаха да падат малки снежинки, полепваха по якето му и не се топяха.

— Знаеш ли каква е дарбата ми?

— Тарин каза, че караш хората да казват истината.

— Това не е цялата история. Знам кога някой лъже.

— Така ли? — Той потри длани една в друга, после духна върху тях. Дъхът му излезе на бели кълбета. Не можех да кажа дали се интересува най-вече от факта, че замръзва, или иска да прикрие факта, че е нервен.

— И не мога да лъжа дори да искам. Затова ще ти кажа, че видях как се чувстваше относно възможността да провериш връзката си с

мен.

Той скръсти ръце и брадичката му изчезна в яката на якето му.

— Разбирам, че не съм момичето на мечтите ти, но какво толкова нередно има в мен, че не искаш дори да си зададеш въпроса? — Ето, казах го.

— Какво ти има на *теб*? — Той се обърна така, че едното му коляно бе наполовина на пейката, и застана с лице към мен. — Мислиш, че става въпрос за теб? Не, Мисти. Съжалявам, ако си помислила така.

— Само не ми казвай: не си ти, аз съм виновен.

Той се усмихна горчиво.

— Звучи като клише, но да, проблемът е мой.

Казваше истината... поне доколкото му бе известно на него. Не бях сигурна, че това помага.

— Мисля, че знам останалото: плуваш си наоколо, очарователен си както винаги, а когато се приближиш до мен, потъваш. Аз съм еквивалентът на спънка.

Той протегна ръка и докосна с върха на пръста си дланта ми, оставяйки следа от електрически искри.

— Искан ми се да не беше така. — Истина.

— Значи, ще бъде катастрофа, ако сме сродни души?

— Да... може би. — Той погледна встрани смутен.

Не можех да не се засмея.

— Е, този отговор покрива всички възможности.

Погледът му се спря отново на лицето ми.

— Не съм свикнал да не ми достигат думи, а ти ме караш непрекъснато да се препъвам. Обаче това няма да промени основната истина, нали?

— Не, няма. Или сме сродни души, или не сме.

Той стисна здраво ръката ми.

— Е, искаш ли да разбереш?

„Исках ли?“

— Леля ми казва, че не ми е необходима някаква сродна душа, докато не навърша осемнайсет. И аз виждам смисъл в това.

— И така, искаш ли да разбереш? — Гласът му бе малко по-дълбок.

Беше мъчение, но незнанието бе още по-лошо.

— Да.

— Затвори очи.

Оставих клепачите си да се затворят, сетне бързо ги отворих отново, само в случай че той се шегуваше с мен.

Той също бе затворил очи. Можех да му имам доверие. Затворих моите и зачаках. Имаше някого на прага на ума ми.

„Здравей, Мисти.“

---

[1] Ранд — паричната единица на Южна Африка. — Б.пр. ↑

[2] Воал, който се носи от преминалите пубертета момичета, намиращи се в компанията на мъже. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Алекс.“

Летях. Обсипана със звезден пращец, вече не бях притеглена надолу от гравитацията. Ако отворех очи, със сигурност щях да видя, че се нося над пейката, кръжа над древния кръгъл неф на църквата и над ярко осветените прозорци от цветно стъкло. Шумът от уличното движение намаля. Останаха само шепотът на вятъра и остриите като игли съзвездия на нощното небе, които ту се скриваха, ту се показваха от разпокъсаните облаци. Но не бях сама. Някой държеше здраво ръката ми по време на този полет. Втората звезда надясно и после направо чак до сутринта. Той ме дръпна по-силно към себе си и ме прегърна: две силни ръце около мен, прогонили всяка мисъл за студ и падане.

Отворих очи. Все още седях на пейката, но бях подпряла глава на гърдите на Алекс, докато истината бавно попиваше в нас.

„*Моята сродна душа.*“ Гласът му бе пълен с почуда. „*Не мога да повярвам.*“

„*Да.*“ Бяхме свързани чрез телепатия и аз виждах онова, което той искаше да ми покаже от съкровения си мисли, част от удивителната нова интимност. Умът му се вихреше като моя. Беше провел теста без очаквания, че резултатът ще бъде такъв; беше го направил, за да бъде мил с мен — да излекува раната ми. Но причината, че не очакваше този момент, нямаше нищо общо с това, че не бях достатъчно добра.

„*Държах се така, защото нямам никого, който да ми е близък, никого, когото да нарека свой.*“ Суперменът Алекс се държеше така, за да се защити. Отхвърлен от семейството си, от много малък той бе приел, че моделът на връзките му ще бъде такъв. „*Не се надявам на такъв късмет.*“ Пръстите му се плъзнаха по крака ми, който бе наполовина в скута му, защото някак се бях завъртяла в ръцете му, докато очите ми бяха затворени. Той откри бримката върху бедрото ми и ме погъделичка през дупката, която бе станала огромна по време на

вечерта. Толкова по въпроса, че никой няма да забележи. Усещах, че се усмихва, макар още да не бях събрала смелост да го погледна в лицето. Предполагам, че тази дупка му даваше ясна представа колко съм несъвършена.

Беше прекалено много, за да бъде възприето напълно.

„*Тогавя недей.*“ Беше доловил началото на паниката, която заплашваше да ме завладее.

„*Какво ще правим?*“, попитах. Имах предвид в бъдеще, как ще съчетаем двата си много различни живота, как ще преодолеем моя отрицателен ефект върху дарбата му, обаче той избра да не ме разбере правилно.

— Мисля, че най-добрият план — сега говореше на глас — е да те целуна. Така няма да имаш време да изпаднеш в паника.

Думите му ме накараха да вдигна поглед. Очите му блестяха от радост заради нашето откритие. Също така се заяждаше леко с мен.

Трябваше да проверя.

— *Искаш да ме целунеш?*

Той извъртя очи към небето, показвайки чувството си за хумор, което още не бях успяла да зърна, с което сякаш молеше небесата да му помогнат с неговата сродна душа идиот.

— *Дай ми сили. Мисти, не можеш ли да познаеш кога едно момче от месеци умира да те целуне?*

Очевидно не...

— *Казваш, че си искал да ме целунеш и в Кейптаун?*

— *Да, в Кейптаун, когато бяхме при онези смешни делфини и на върха на планината Тейбъл. Не знаеш ли колко си привлекателна?*

Облизах набързо устни, защото се тревожех, че може да са прекалено сухи и студени.

— *Но когато те победих на тенис, мислех, че искаш да излееш кофа ледена вода върху главата ми.*

Устата му се изви в очарователна усмивка.

— *Това също. Никога не съм твърдял, че съм последователен. Ти еднакво ме ядосваш и привличаш. — Наведе се към мен и целуна върха на носа ми. — Между другото, искам реванш.*

— *Само ако си готов отново да те победи.*

— *Този път съм готов за теб, няма да е лесно да ме победиш.*

Аз все още мислех за забележката му колко съм привлекателна. Казваше истината, но тя не съвпадаше с моите впечатления за срещите ни в Южна Африка.

— Но ти се отдалечи от мен на плажа.

Той въздъхна, знаейки, че целувката се отлага, докато не изясним това.

— Отдалечих се от семейството, което нямах. Ти ми каза, че няма да мога да разбера твоето.

Припомних си разговора и разбрах защо е могъл да си помисли така, особено ако е свръхчувствителен към темата.

— Не целях да те обидя! Исках само да кажа, че сме странни, и то толкова, че на нормалните хора им е трудно да ни разберат. Бях те поставила в групата на нормалните, не ти се присмивах.

Дланта му почиваше върху бедрото ми, топлината ѝ проникваше през палтото и полата ми.

— Винаги съм искал повече от всичко друго да бъда част от такава луда група. Всички хора с дарби, които съм срещал, принадлежат към такава група, чувствах се като чудо на природата, задето бях сам.

Може и дарбите ни да не се съчетаваха добре, но можех поне да отдам дължимото на желанието на сърцето му, защото аз самата имах пълно семейство: майка, баща, сестри и братя, баби и дядовци, чичовци и лели.

— В такъв случай добре дошъл в моето. Те ще бъдат смущаващо очаровани да те посрещнат.

Алекс обхвана лицето ми с длани, палците му отстраниха заблудените кичури коса от бузите ми. Целувката бе на дневен ред.

— Глупавата ми коса, винаги се пречка. — Побързах да я завържа отзад, обаче той ме спря.

— Остави я. Харесвам странната ти коса. Великолепен цвят... кичури от слънчева светлина. Като теб е. — Нави една къдрица около пръста си, пленен от начина, по който прилепваше.

— Не съм сигурна дали ти вярвам, защото каза на приятелите си...

— Знам какво казах на приятелите си. Едва ли можех да им призная, че искам да заровя ръце в косата ти. — Действията му съвпадаха с думите.

— И така... какво... ти си като малкото момченце, което измеря момичето с жаби, за да му покаже, че го харесва?

Той се засмя на обрисуваната картина.

— Не съвсем. Виждаш ли, аз не знаех, че моето момиче ни чува. Омаловажавах факта, че съм привлечен от теб, а ти изглеждаше по-дива от нормалното онази вечер. Суперсладка. Беше много забавно.

— И моето присъствие те принуди да казваш истината, но ти я преиначи заради слушателите си.

Той кимна.

— Ти ме извади от равновесие, не можеше да се сдържиш. Искях да изглеждам спокоен, а казаното прозвуча жестоко.

Щях ли да му позволя да се измъкне?

— Но какво ще кажеш за „тя е последното момиче, с което ще изляза“?

— Ах! — Сварих го неподготвен. — Не можеш да очакваш да кажа пред приятелите си, които имат големи усти, че си *lekker*.

— *Lekker*?

— Красива.

Усмивката му ми казваше, че това не е съвсем точният превод, но реших да разследвам въпроса по-късно.

— Те се опитваха да ме накарат да призная, че изпитвам нещо към теб, защото се държах така различно, когато бях близо до теб. Обаче видях как се държаха, когато ти ме накара да призная, че съм влюбен в мис Кътси; щяха да ме дразнят седмици наред, ако дори само бях намекнал, че те харесвам.

Разтревожих се малко, че се е почувствал принуден.

— И това е единствената причина?

— Няма да ми позволиш да се измъкна, нали?

— Онова, което каза за мен, ме преследва месеци наред.

Той поднесе дясната ми ръка към устата си и целуна пръстите ми.

— Съжалявам. Около теб не мога да се измъкна с полуистини, нали? Ще трябва да свикна. Предполагам истинската причина бе, че изглеждаше прекалено малка и сладка за мен и се превърнах в глупак около теб. Тъй като чакам сродната си душа, излизам само с момичета, които не ме превръщат в идиот.

— *Излизах* само с момичета. Минало време.

— Да, минало време. — Махна снежинка от бузата ми. — Но все още искам да те целуна. Успях ли да ти обясня?

Кимнах. О, господи, сега, когато бе обявил намеренията си, бе по-трудно. Никога не бях целувала момче, не и както трябва. Досега това винаги бяха краткотрайни експерименти в тъмните ъгли по партитата, които всъщност не ми бяха харесали. Все нещо се объркваше, обикновено се смеех нервно и ядосвах партньора си. Нито едно момче не бе казало, че му се е завило свят от целувката с мен, затова се смятах за истински провал в тази област.

— Какво трябва да направя? — попитах.

— Надявах се само да се наслаждаваш. — Усмихна се неодобрително, но неодобрението му бе насочено към самия него. — Това не е тест. — Скъси разстоянието и устните му се съединиха с моите. Не бе тромаво сблъскване на устни и зъби; нямах желание да се засмея; беше сладко изследване на меки тъкани и топлина. Той смени разположението на телата ни, така че сега бях облегната назад, а лицето му бе над моето. Едната му твърда длан ме придържаше между раменете, докато другата галеше косите и врата ми и дори ухото ми. До този момент не знаех колко чувствителни могат да бъдат тези места; сякаш той ги включваше в режим на свръхчувствителност с всяка ласка на пръстите си. Беше целувка за здравей, обещание за онова, което можем да бъдем заедно. Прегръдката му бе така силна, така истинска, докато ме водеше през движенията на устните без колебание и неловкост. Исках да продължи вечно, в целувката имаше много повече смисъл, отколкото в говоренето; но накрая той се отдръпна. Задържахме погледите си, както беше и когато се целувахме.

— Правилно ли го направих? — прошепнах. Глупаво! Какво очаквах да каже, ако бях разочарование за него?

— Да, правилно — потвърди той. После добави мило: — А аз?

— О, да.

— Доволен съм. Никога преди не съм целувал сродната си душа.

Малките снежинки падаха равномерно. Вече не можех да се преструвам, че чорапогащите с дупката ме топят, и да игнорирам факта, че дошлият от Южна Африка Алекс сигурно замръзва.

— Да влезем вътре?

Той ме притисна до себе си и споделихме топлината на телата си.

— Току-що откри сродната си душа и искаш да влезеш вътре, за да сервираш цяла вечер?

— Не, всъщност не искам.

— Да не споменавам отговарянето на всички онези въпроси, които приятелките ще ти задават, а и Уриел и мис Кътси.

— О, не. — Потреперих. Щяха да полудеят, когато чуеха, а това щеше да бъде толкова страшно.

— Добре. Гласувам да оставим съобщение, че няма да се върнем на партито, и да се разходим заедно.

— В снега? — Погледнах плитките си обувки.

— Да, в снега.

— Това е лудост.

— Да, така е.

— Да го направим. — Изправих се и затропах с крака, за да накарам кръвта отново да циркулира. *„Хей, Самър, можете ли двете с Ейнджъл да ме покриете? Ще се разходя с Алекс.“*

Отговорът ми подейства като изстрел. *„Ще се разходиш с Алекс!“* „Какво си сега: напагал ли?“

„И така, той ли е...?“

„Да.“

Телепатичният писък е още по-оглушителен от истинския.

„Знаех си!“

„Не, не знаеше.“

„Е, надявах се. Нямам търпение да кажа на Ейнджъл.“ Планът бе добър. Двете можеха да преодолеят първата максимално изпълнена с вълнение фаза на празнуването, преди да се срещнат с нас.

„Можеш ли да кажеш на съотборниците на Алекс, че ще се видят по-късно?“

„Ще го направя. О, Мисти, всичко е толкова хубаво. Не мога да ти кажа колко много означава за мен!“

„Благодаря, Самър.“

Точно както бе обещала, тя бе очарована за нас двамата. Не мога да кажа, че дори да бях опитала, щях да бъда толкова благородна, ако съдбата бе предопределила обратното, но пък нали се пробвах да я направя двойка с моята сродна душа. Може би знаех...?

Не. Просто не бях толкова мил човек. Щях да позеленея от завист.

„Ще се видим по-късно тогава, Самър.“

„Не бързай да се връщаш, ще те покрива тук.“

Самър сложи край на връзката.

— Готово. Свободни сме да вървим.

Алекс изтръска снега от раменете ми.

— Покажи ми града си, Мисти. — Харесваше ми начинът, по който името ми се търкаляше върху езика му, казано с неговия акцент, придавайки на „т“-то допълнителна сила.

Кеймбридж е красиво място: старинни улици и колежи, построени като замъци или катедрали. Градът бе пълен със студенти, улиците оживени от други млади хора като нас, излезли на разходка в нощта; едва ли някой ни забелязваше, докато се движехме сред тълпите. Уличен музикант свиреше на цигулка, подслонен под тентата на кафене. Група жени, крещящо облечени в бяло и розово, премина бързо покрай нас и остави след себе си силен мирис на алкохол. През тълпата си пробиваха път велосипедисти, натискаха звънциите, но бавно крачещите минувачи почти не реагираха.

— Имали по-спокойно местенце? — попита Алекс. Нито един от двамата ни не искаше празничната атмосфера наоколо.

— Да, ако портата е все още отворена. Пътеките през кампусите на коледжите, разположени по брега на реката, обикновено са заключени през нощта.

Алекс ме избута от пътя на велосипедист без фарове.

— Това няма да бъде проблем.

Не лъжеше.

— Сигурен ли си?

— Да. Не знаеш всичко за мен, Мисти.

— Всъщност не знам почти нищо. Това е доста плашещо.

— Същото е и за мен по отношение на теб. — Извади вълнена шапка от джоба на якето си и я нахлупи над замръзналите ми уши. — Знаеш, че като изключим твоята компания, дарбата ми действа... един вид като обаяние, нали?

— Да. Тарин ми обясни. — Отново съществуваше онзи въпрос, пред който още не се бяхме изправили; той очевидно го тревожеше, защото непрекъснато го споменаваше. Трябваше ли да кажа нещо? Да повдигна открито въпроса? Алекс обаче поведе разговора в друга посока.

— И не става дума само за хората. Мога да очаровам и ключалки... и много други неща.

Тази новина отвлече мислите ми от тревогите. Никога преди не бях чувала за дарба като тази.

— И как се получава това?

Той хвана ръцете ми. Имах ръкавици в джоба си, но предпочитам да чувствам докосването му с кожата си.

— Мисля, че ги убеждавам да бъдат в онова състояние, в което аз искам. Ако е човек, го убеждавам, че доводът ми е прав, ако е заключена врата, я убеждавам, че наистина иска да бъде отворена.

— Това е... удивително, но е и рецепта как да станеш изтъкнат престъпник.

— Допускам, че е имало моменти, когато съм се изкушавал. — Хрумна му нова мисъл. — И тъй като съм свързан с човек, който ще ме накара да си призная — не горя от желание да се пробвам в някоя кражба, ако знам, че ще изпея всичко на полицията по-късно, когато бъда разпитан.

— Поне за нещо ме бива.

— Мисля, че за всичко те бива, Мисти.

Това не бе съвсем истина, но също така не беше регистрирано като лъжа. Понякога ми се искаше да мога да изключая дарбата си и просто да си позволя да се наслаждавам на ласкателствата, без да ги анализирам.

— Много мило, че го казваш.

Стигнахме до портата на колежа „Клеър“. „Кингс“ и „Тринити“ може и да бяха по-известни, но винаги съм мислела, че „Клеър“ е истинското бижу сред колежаите по брега на реката. Смесихме се с група студенти, минахме покрай портиерите при главния вход, прекосихме четириъгълния вътрешен двор между сградите от светъл камък и приближихме портите от ковано желязо, охраняващи моста над Кам, който водеше към градините. Тази порта се отключваше с код.

Стоях до рамото на Алекс и се опитвах да видя какво прави.

— Може би е по-добре да отстъпиш назад — предупреди ме той.

— О, да. Съжалявам. — Не бяхме пробвали колко близо трябва да бъда, за да анулирам дарбата му. Отдалечих се на около двайсет метра. Когато се обърнах, той беше отворил вратата.

— Уоу, това беше бързо! Може да си полезен на единайсеторката от Филма „Бандата на Оушън“.

Той ме дари с дяволита усмивка, която дори Джордж Клуни не би могъл да надмине.

— Онези момчета? Мисти, аз не бих имал нужда от десетина партньори, за да вляза с взлом в казино. Мога да го направя и сам. — И аз го виждах. Той можеше да отведе управителя, настрани и да го убеди, че е наистина страхотна идея да му предаде парите, и после напълно да забрави за него.

Хванах за ръката своя представител от „Бандата на Оушън“, промъкнахме се през портата и стъпихме на моста.

— Това е поразително. — Алекс застана в средата и погледът му попи красотата на градините и колежа на Кеймбридж, ясно очертани в снега. — Харесва ми колко старо е всичко тук.

— Имаме много старини, вярно е. — Погледнах над широкия каменен парапет, мислейки за поколенията студенти, които бяха стояли тук в черните си роби и университетски шапки. Реката беше топ от индигова коприна, който непрекъснато се развиваше. Ниските брегове от двете страни, покрити с току-що паднал сняг, блестяха. Долавях очертанятията дори на тръстиките и тревата, наклонили се под натиска на снега, склонили глави като стотици шивачи, работещи над шевовете на водата. Островърхите кулички на църквата на колежа „Кингс“ прорязваха небето. Всяко дърво и храст представляваше невъзможно сложна дантелена плетеница от пръчки и вейки. Мостът, на който стояхме, висяща линия над реката, бе изграден от топки сив камък, бележещи ъглите на арката. Снегът се бе натрупал върху тях и те приличаха на глупави малки перуки, поставени на витрината на някой майстор на перуки от осемнайсети век.

— Красиво, нали? — Не добавих, че също така мислех всичко това за изключително романтично. Предложението на Алекс да останем далеч от партито бе истинско вдъхновение.

Той се наведе до мен, кутрето на дясната му ръка докосваше моето на лявата. Искаше ми се да можех да направя снимка, за да запазя спомена: неговите силни пръсти с квадратните нокти и моите малки с овална форма почиваха безгрижно върху току-що падналия сняг. *Неговите и нейните.*

— Много красиво. — Беше толкова близо, че усещах топлината на дъха му върху бузата си. — Но тази гледка тук ми харесва много повече. — Главата му бе обърната към мен.

Извърнах се с лице към него.

— Знаеш ли, аз си мислех съвсем същото. — Макар да се опитвах да изглеждам уверена в действията си като него, усещах стегнат възел в гърдите си... вълнение, но и толкова много страх, че мога да объркам всичко. — Съжалявам, но всичко това е толкова много, за да го поема наведнъж, Алекс. Ти — аз — сродни души. Мисля, че ми е малко трудно дори да дишам.

— Нека ти помогна с това. — Той допря чело до моето, хладната му длан обви врата ми. — Дишай с мен. — Поехме си заедно два пъти глътка въздух. — По-добре ли си?

Кимнах.

— Част втора от терапията ти за отпускане. — Придърпа ме за още една целувка. И двамата се усмихвахме един на друг. Изправих се на пръсти, за да посрещна устните му; той се наведе надолу към мен. Ръцете ми потрепериха, после се отпуснаха върху раменете му, а неговите се спряха на хълбоците ми. Този път бе дори още по-хубаво, защото не бях така разтревожена. Много скоро щях да съм пристрастена към вкуса и миризмата му. Бях твърдо решена да обърна внимание на всички подробности, да го опозная така, както познавах себе си. В афършейва му се долавяха следи от пикантен аромат и сандалово дърво, но под това имаше нещо, което беше самият той. И то говореше на тялото ми, събуждаше го, настройваше ме в тон със сродната ми душа на много по-дълбоко от съзнателната мисъл ниво. Бавно ние постигахме хармония.

Устата му бе невъзможно мека. От нея излизаха не само очарователни думи, всяка целувка хвърляше своята магия. Не прилагаше дарбата си, за да ме убеди, че е добър в това — не се осмеляваше да рискува с нея близо до мен. Бях благодарна, защото щях да почувствам фалша. Това трябваше да е само вроден талант.

Откъснахме се един от друг.

Засмях се малко нервно.

— Уоу! Аз съм късметлийка.

— А аз съм щастливец. — Докосна с опакото на пръстите си бузата ми.

Тръгнахме бавно обратно към партито през смълчаните заснежени градини по протежението на реката. В онази нощ ми бе трудно да повярвам, че нещо може да наруши връзката, която толкова бързо бяхме установили.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— И така, Алекс, какво според теб прави добър един състезател по дебати?

Въпросът бе зададен от мъж от предната редица. Аз седях отзад в залата за дебати на университета, възможно най-далеч от Алекс, докато отборът от Южна Африка посрещаше въпросите на малката група от журналисти, събрали се да ги интервюират. Тазгодишното състезание бе предизвикало по-голям интерес от обикновено, защото, по случайно стечение на обстоятелствата, три страни бяха избрали президенти или първи министри, които в миналото бяха печелили международната купа по дебати.

— Първото, от което човек има нужда, е да разбира темата. — Алекс се наведе малко по-близо до микрофона, пръстите му го докосваха леко, сякаш танцуваха сред думите. — С това искам да кажа, че трябва да познаваш различните мнения, които хората изразяват, за да можеш да спориш ефективно и да печелиш споровете — като готвач, който избира подходящите подправки, за да удовлетвори вкусовете на клиентите.

Алекс бе така великолепен, когато бе искрен. Бяха ли го забелязали и другите? Мисля, че трийсет и няколко годишната репортерка от „Таймс Едюкейшънъл Саплимънт“ бе забелязала, защото престорено скромно отмяташе косата си с молива. „Долу ръцете“, помислих си недоволно, зърнала за миг бъдещето и жените хищници, които щяха да ме подлудяват.

— Поемам въпроса от колегата — каза тя със зноен глас, достоен за радиоводещ в среднощен час, — и мисля, че има и нещо повече от това. Що се отнася до победителите, не става въпрос само за интелект. Какво мислят съотборниците ти?

— Очевидно харизмата печели половината от битката, само ни погледнете — каза Хюго и разпери ръце, сякаш казваше: „Какво може да не харесате?“.

Тя се засмя — смях, който ме подразни.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

Мъжът с изплъзващия се поглед, който бе задал първоначалния въпрос, отново взе думата, като почукваше бързо с молива по бележника си.

— Искам да знам дали Алекс смята, че са необходими и някакви други специални сили, освен обикновената харизма?

Тарин, която седеше тихо до журналистите, обърна рязко глава по посока на задалия въпроса мъж. Тя също бе доловила особеното ударение, което той бе поставил върху „специални сили“.

„Човек с дарба ли е?“, попитах я.

„Не и доколкото знам.“

Опитах се да разчета изражението на лицето му, но седях на грешното място. Виждах единствено късата му, щедро прошарена черна коса, голямото му дясно ухо и носа му, приличащ на нос на кораб. Носеше измачкан блейзър от лепен плат, а на повдигнатото му коляно бе подпрян бележникът му, придържан от спираловидна пружина.

Алекс направи пауза, преди да отговори, вероятно проверяваше дали влиянието на моята дарба няма да изкриви казаното от него и да го превърне в признание за неговата.

— Предполагам, че всички, достигнали до международните финали, носят някаква специална сила. — Погледна съотборниците си за подкрепа.

— Да, снощи срещнах датския отбор на рецепцията и мога да ви кажа, че заедно са много мощна комбинация — пошегува се Фил и сладко се изчерви, докато говореше.

„Кой е този мъж?“, попитах Тарин. Мъжът не бе свалил очите си от Алекс, макар да говореха други хора.

„Мисля, че е от лосанджелския «Куриер». Не мога да си спомня името му, макар да ми го каза снощи. Преднамерено се представи и попита къде е Алекс, тъй като се бил запознал с останалите момчета и забелязал, че него го нямало.“

Защото Алекс беше навън с мен. Най-добрата нощ в живота ми.

„Тогавя не си помислих нищо, но сега...“

„Да, побиват ме тръпки от него.“

„Прекалено много се интересува от Алекс.“

Взаимната ни твърда решимост да го защитаваме нямаше нужда да бъде изречена на глас.

„В края на интервюто отиди при Алекс и го отмъкни, а аз ще отвлека вниманието на репортера“, каза Тарин.

„Ще бъде удоволствие за мен.“

Усещах усмивката ѝ. Когато им съобщихме, Тарин и Уриел приеха новината страхотно. Показаха искрената си радост, но я нямаше демонстрираната от Ейнджъл унизителна експлозия от типа на о-мили-боже-толкова-съм-развълнувана, когато ни видя да се връщаме от разходката. Държеше се така, сякаш клечка кибрит бе поднесена към кутията с фойерверки, която тя представляваше. За щастие, на приема бе така претъпкано с хора и толкова шумно, че само половината от присъстващите я чуха. Ейнджъл никога не е дискретна.

Конференцията приключи след още два въпроса. Журналистите се запътиха към бюфета, организиран в библиотеката на университета, за да се насладят на обяда. Останаха само мъжът, от когото ме побиваха тръпки, и хубавата репортерка. Предполагам, че трябваше да благодаря на жената, защото тя попречи на репортера от Лос Анджелис да притисне Алекс в ъгъла, като стигна първа до него.

— И така, Алекс — чух я да казва, щом се приближих, — надявах се да те убедя да ми позволиш да ти направя профил. Колегите ми от офиса в Йоханесбург са те чули във финалите там и казаха, че си удивително талантлив. Едва ли не единственият, който си струва да се види. Какво мислиш? Мога ли да те изкуша?

Алекс погледна над рамото ѝ и срещна моите гневни очи.

— Много мило от ваша страна да помислите за мен, но аз съм само част от отбора. Не искам да бъда интервюиран отделно от приятелите си.

Трябваше да ѝ го призная: получаваше отличен за настоятелност.

— Много сладко, Алекс, но съм сигурна, че няма да имат нищо против. Все пак те също трябва да ти се възхищават, имайки предвид как си успял въпреки незначителния шанс за успех.

Изражението на Алекс издаваше колко е смутен от това, че тя знае нещо за историята му. Вероятно искаше да се разкарам, за да може да я убеди да се откаже от идеята си.

— Виждаш ли, като всеки добър журналист съм направила проучвания, преди да разговарям с теб, и трябва да кажа, че да си

година напред в обучението и да си начело на групата за дебати в едно от най-добрите училища в страната, и всичко това след доста неравен старт, е съществено доказателство за интелигентността ти и другите ти личностни качества.

Крайно време беше да го спася.

— Здравей, Алекс! — казах нехайно, минах покрай нея и го хванах за ръката. — Съжалявам, че те накарах да чакаш, но сега съм готова да те разведа из Кеймбридж. — Подтекст: отстъпи, жено пума, заедно с двойното си желание да омаеш със сладки приказки и да използваш моето момче, за да запълниш колоната си във вестника.

Алекс се наведе и ме целуна за поздрав.

— Здравей, Мисти. Разбира се. Да вървим. — „Благодаря, че ме спаси.“ После подметна през рамо: — Оценявам това, че сте помислили за мен, но това наистина не е любимото ми занимание.

Избягахме, минавайки бързо покрай Тарин, която бе обсебила вниманието на мъжа от Лос Анджелис. Той се опита да се откъсне от нея, но тя продължи оживено да говори за образователната политика на Южна Африка. Докато я подминавахме, погледът ѝ проследи Алекс, очите ѝ изразяваха, или поне за мен бе така, равни дози гняв, разочарование и лукавство.

— Забелязали репортера, от когото те побиват тръпки? — попитах Алекс.

— Трудно е да не го забележиш. Приблужи се до мен още от началото. Казва, че името му е Ели Дейвис. Пише статия за образованието на американския президент и твърди, че тези състезания учат привилегированите деца да манипулират останалите и накрая и американските гласоподаватели. Не съм сигурен защо един гражданин на Южна Африка би представлявал интерес за него.

Наредихме се на опашката пред бюфета.

— Този ли е единственият му интерес? Стори ми се, че последният му въпрос всъщност е насочен... е... към дарбата ти.

— На мен също ми се стори така. — Алекс огледа набързо библиотеката, стотиците лавици с еднакво подвързани томове. Бяха се оформили малки групички от състезатели по дебати, учители и представители на пресата, които бяха потънали в разговори. — Бих искал да разбера какво мислят Уриел и мис Кътси, но сега не му е времето. А и днес следобед е първият ни дебат.

— Очаквам го с нетърпение. — Вече бях запаметила графика му. Състезанието щеше да протече с елиминирани и единствено победителите щях да стигнат до следващия кръг. Отборът му щеше да се изправи срещу тексасците, а темата щеше да бъде „Вярваме, че обществото ще е в по-голяма безопасност при по-строг контрол над оръжията“. Като се имаше предвид културата по отношение на оръжията в двете страни, дебатът щеше да бъде разгорещен, а тексасците трябваше да говорят в защита на тезата.

Алекс прочисти гърлото си.

— Ъ-ъ, Мисти, имаш ли нещо против да си отвън?

— Отвън?

— Имам предвид вън от стаята.

— О!

— Знаеш, че си като криптонит за дарбата ми, а ще се наложи да лъжа убедително, за да победим. Може по грешка да ме застреляш по средата на спора. Мис Кътси предложи да играем безопасно.

— Но дебатите се състоят в моето училище.

Той погледна над главата ми.

— Уриел каза, че си добре дошла да го посетиш в квартирата му в колежа.

Разбрах. Естествено, че разбрах.

— Разбирам. Окей.

— Благодаря.

Преодолях разочарованието си и смених темата.

— Онзи журналист наистина никак не ми харесва, затова недей, нали разбираш, да оставаш насаме с него или нещо подобно, когато мен ме няма.

Чувах мислите на Алекс: „*Какво? Да не би да съм на пет?*“. Обаче не каза нищо, защото знаеше, че се тревожа.

— Няма. Мис Кътси ме държи на строг режим „никакви срещи с непознати“.

— Говори като майка ми. — Украсих чинията си със сандвичи и резенчета пресни плодове. Малки дъги от пъпеш и ананаси и неравни хълмчета от грозде и така, докато прехвърлях в чинията избраните от мен неща, направих усмихнато лице от храна. — Изгубила си е ума заради онзи убиец на хора с дарби.

Той си открадна грозде във формата на нос от моето произведение на изкуството.

— Значи, ти също ще внимаваш?

— Да, но аз не съм в центъра на общественото внимание като теб. Не се забелязвам така лесно.

Той замени носа, който бе изял, с огромен триъгълник диня.

— Не знам за това. Аз не мога да престана да те забелязвам.

— Това е защото съдбата е предопределила да ме намираш очарователна. Повярвай ми, ти си малцинство.

— Завърши ли скулптурата си от плодове?

— Да. Да седнем ли ей там? — Посочих слънчево местенце, току-що освободено от една група.

Ейнджъл и Самър се присъединиха към нашата маса до прозореца между два рафта с книги.

— Здравей, Мисти, здравей, Алекс — поздрави Ейнджъл весело.

— О, господи, ето пак — изстенах. — Ще се държиш ли добре? Тук сме заобиколени от нормални хора.

— Няма шанс. — Тя си взе пържен картоф. — Погледни това: има формата на сърце. Можете да го вземете. — Остави го в моята чиния. За нея бе типично да предположи, че сме се влюбили веднага, и щеше да се наложи да я отведе встрани и да ѝ обясня, че дълбоката връзка, която идва от дъното на душата, не е съвсем същата като любовта, не и на този етап, когато едва имахме възможност да се опознаем. Чувствата ми изкристализираха, предполагам тези на Алекс също, но аз не разпознавах формите, които приемаха.

Питах се какво ли е за другите момичета, когато срещнат сродните си души за първи път. Кристал ми бе казала, че дълго време не е познала у Ксав своята сродна душа, а после настъпила криза и ги принудила да открият връзката си. Когато прахът се уталожил, разбрали, че са преодолели голяма част от препятствията в процеса. Но било дори още по-лошо, след като имали време да помислят. Имах десет дни, за да сложа начало, преди Алекс да се върне у дома си, а през по-голямата част от времето трябваше да съм на училище. Което не бе най-романтичното стечение на обстоятелствата.

„Не знам: харесва ми идеята да седя зад теб в клас и да си предаваме бележки.“ Не бях го изключила и Алекс бе доловил края на мислите ми.

„Няма нужда да си предаваме бележки; имаме телепатията“, напомних му.

„Не е същото. А страхът дали учителят ще ни залови, който се прибавя към вълнението...“ Той проектира анимация как ми предава сгънато листче под чина, докато учителят минава покрай нас; а в следващата рамка бе единствената дума: „Заловени!“.

„Не се тревожи: ще те чакам, ако учителят те задържи.“

„А аз се надявах, че ще бъдеш отстранен от учебни часове с мен.“

В нашето училище наказанието отстраняване от учебни часове не важеше за горните класове, предполагаше се, че сме над това, но мисълта бе изкушаваща. „По всяко време.“

Оставих Самър и Ейнджъл със стриктните инструкции да ми предадат дебата телепатично и се изпарих към квартирата на Уриел в колежа „Тринити“. Щом стигнах там, той тъкмо привършваше срещата си със своя партньор в проучванията от „Кеймбридж“, доктор Шуъркрос. Напоследък се бяхме виждали два пъти. Докторът имаше разтревожен вид, беше в края на петдесетте, нисък и набит и приличаше на торба с брашно, застанал до Уриел, който пък бе като пакет спагети. Имах усещането, че ако потупам доктор Шуъркрос, от яката и ръкавите му ще изпада бял пращец. Той ми кимна, минавайки покрай мен, и забърза към лабораторията си.

— Здравей, Мисти, влизай. — Уриел отстъпи назад, за да ме пропусне.

— Хубава квартира. — Бяха му дали стаи, които гледаха към големия вътрешен двор с богато украсения фонтан, заобиколен от четири зелени малки морави. Няколко пътеки пресичаха двора и той бе заобиколен от сгради от светъл камък, прорязани от множество прозорци. Студентите се движеха по пътеките, никога не стъпваха на тревата и всеки се придържаше към своята траектория, като комети, минаващи по късче небе.

— Какво да ти донеса? Чай?

— Кафе, благодаря.

Той взе бурканче нес кафе.

— Само това имам. Имаш ли нещо против него?

— Чудесно. — Отпуснах се в един хлътнал фотьойл. Водата в чайника започна да завира.

— Е, как се ти се струва връзката, мис Сродна душа? — попита той, когато ми подаде чашата. Две неразтворили се зърна плуваха на повърхността като бенки върху кожа с цвят мока.

— Ужасяваща.

Той седна на стола срещу мен.

— Мога да го разбера.

Знаех, че мога да разговарям с него: той бе най-отзивчивият от братята Бенедикт, поне що се отнасяше до мен. Бях присъствала на най-паметната нощ в живота му и това ни бе сближило, чувствах го като по-голям брат, какъвто няхах.

— В реда на нещата ли е, Ури, дето непрекъснато мисля, че ще объркам нещо?

— И с мен е така. Непрестанно. — Отпи от напитката си. — Но трябва да помниш, че сродната ти душа вероятно мисли същото.

— Но твоята е Тарин, тя вече ми каза, че чувства, че има недостатък... нали знаеш, дарбата й.

Уриел смръщи леко вежди и мислите му се обърнаха навътре към него самия.

— Да, това е проблем за нея. Работим по въпроса.

— Но аз съм свързана с мистър Съвършен-и-Очарователен. Не можеш да наречеш дарбата на Алекс недостатък, тя е страхотна и наистина полезна.

— Може да бъде дразнеца — каза Уриел и се облегна назад, поставяйки чашата върху широката износена дръжка на стола.

— Но не е, нали, защото той я смесва с неодобрение към себе си. Не си ли забелязал?

Уриел издаде онзи подобен на смях звук „ха!“, който изразяваше съгласие.

— Трябва да съм забелязал, защото все още го харесвам.

Оставих чашата си върху куп документи, после облегнах глава назад и затворих очи. Понякога е по-лесно да кажеш някои неща, без да срещаш погледа на събеседника си.

— Моята дарба е проблемът. Помниш ли, в планината Тейбъл ти казах, че според мен причинявам нещастие на Алекс, като му преча да използва дарбата си? Това не е престанало, знаеш, че затова съм тук, а не на дебатите. — Преглътнах, защото в гърлото ми бе заседнала буца.

— Чувал ли си някога за сродна душа, която влошава нещата за партньора си? Разбираш ли, мислех, че трябва да се надграждаме?

— Това е теорията, виждал съм да се получава така в семейството ми. — Чувах, че си играе с някакъв пакет. — Ето, вземи си бисквитка.

Отворих очи и видях под носа си пакет шоколадови бисквити.

— Благодаря. Надявам се, че опитът да се реши проблемът с шоколад не означава, че не мога да бъда спасена?

— Нямам нужда от извинение, за да ти предложи бисквитка. — Той си взе една. — Не трябва да изпадаш в паника, Мисти. Колко време сте имали, за да разрешите проблема? По-малко от ден. Наистина не знаете много един за друг, затова не е възможно да знаете и как да съчетаете дарбите си. Харесваш Алекс, нали?

— Да, много. Той просто ме плаши, като е толкова... толкова Алекс за всичко. Мислех си, че първата ми истинска връзка ще бъде като вземането на изпит по кормуване, нали знаеш: да имаш шанс за втори опит, ако оплескаш нещата. Но изглежда, че се озовах направо на състезанието за Гран при, където няма място за шофьорски грешки.

Той се засмя на сравнението.

— Просто дай време на нещата. Може да не ти хареса да чуеш това, но от моята гледна точка ти си толкова млада, Мисти, едва сега намиращ пътя си, така че не очаквай връзките ти да са по-установени от характера ти.

— Нямам нищо против да го чуя, ужасяващо е да трябва да вземам всичките тези важни решения сега, когато дори не съм завършила училище. Искам да кажа, какво знам аз за каквото и да било?

— Повече, отколкото мислиш. Никога не съм срещал момиче, което непрекъснато да се подценява като теб. Мислиш, че не си достойна за Алекс, че той е талантлив, страхотен, красив — най-добрата състезателна кола.

— Е, такъв е!

— Сигурен съм, че той мисли същото за теб.

Засмях се на думите му.

— Уриел, аз не съм страхотна. Сравнена с него, аз съм участник в унищожителното дерби.

Той се засмя, схванал мисълта ми.

— Окей, странен. Имай свой собствен странен чар.

Телефонът му, който беше на бюрото, звънна и той стана, за да отговори. Окуражена от милите неща, които бе казал, аз извадих домашната си работа и започнах да решавам математическите задачи. Докато дъвчех молива си, слушах „телепатичните“ сведения, които Ейнджъл ми изпращаше. Беше все едно че съм там, тъй като тя описваше много ярко участниците. Едно от момчетата описа с навика му да движи главата си като помпено устройство на нефтен кладенец — което особено му подходеше, тъй като бе от Тексас.

„Как се справя Алекс?“

„Твоето момче е удивително. Всеки път, когато стане, през тълпата сякаш преминава специален електрически заряд. Сигурна ли си, че не мами и не използва дарбата си?“

„Да. Тарин обясни, че съществува нещо като остатъчен ефект. Излъчва се сияние и след използването на дарбата.“

„Или той е естествено талантлив и затова дарбата му е така мощно въздействаща.“

„Съществува и тази възможност“, изпратих ѝ впечатление за усмивка, но истината беше, че се чувствах тъжна, защото бях изключена от събитието, като единственото дете от каса, което не е в списъка с поканените на рожден ден.

„Каж ми дали ще спечели.“

„Искаш да кажеш, когато спечели.“

Уриел приключи с телефонното обаждане.

— Беше Виктор. Между другото, изпраща ти поздравленията си.

— О! — Не бях предусетила колко бързо ще се разпространи новината, колко много съобщения можех да очаквам от приятелите и семейството си. И дори все още не бях сменила статуса си във фейсбук.

Уриел седна отново на стола и пресуши чашката си с кафе.

— Мисти, ако имаш минутка, искам да говоря с теб за убиеца, който преследваме.

Оставих математическите задачи настрана.

— Давай.

— Виктор изследвал сходните неща между различните жертви и добавил нови подробности към профила, който вече сме нахвърлили. Нашият извършител се насочва към изолирани хора с дарби,

обикновено онези, които нямат семейство или са нови за нашия свят. Харесват му дарбите, които оказват влияние върху други дарби, може би търси шанс да натрупа богатство за себе си. Три от петте американски жертви са имали предсказуеми способности: мислим, че ги е използвал, за да купи акции и дялове. Жертвата от Австралия, Джоди Гаспард, можела да открива природни ресурси, като сканирала геоложки карти. Мога да ти дам и още примери.

Имах ужасното чувство накъде отива всичко това.

— Полът не изглежда да е от значение, но възрастта, към която се насочва, е между четиринайсет и осемнайсет. Виктор е достигнал до нещо ново: той мисли, че убиецът избира тази възраст, за да може да води жертвите на места, където ходят възрастните — кръчми, клубове, казина. Целта му са различни придобивки — пари, акции, земя. Всичките жертви са изглеждали зрели за възрастта си. Той следва план, който за него има съвършен смисъл.

— Мислиш, че Алекс отговаря на профила.

— Да. Както и Самър, а предполагам, че можеш да се сетиш и за още някой от твоя кръг. Можеш ли да ги предупредиш, че трябва да бъдат извънредно внимателни? Минало е известно време от последното отвлечане и мисля, че нашият човек ще стане нетърпелив и скоро ще е готов за следващия обмислен удар.

— Обмислен?

— Като се има предвид как нещата се повтарят, действията му не са продиктувани от импулс, той планира внимателно всяко отнемане на човешки живот. Това му доставя удоволствие и той няма да спре, докато ние не го спрем. Ще бъда много изненадан, ако не удари съвсем скоро тук или някъде наблизо — в континентална Европа или в Ирландия. Такъв е следваният от него модел.

Вдигнах крака на седалката и обгърнах коленете си с ръце. Дупката в дънките ми се бе разширила до такава степен, че се виждаше капачката на лявото ми коляно, няколко тънки бели конца стърчаха и аз ги задърпах нервно.

— Наистина се надявам скоро да го заловите. Мразя чувството, че трябва непрекъснато да се оглеждам през рамо.

— Знам.

— Тарин каза ли ти за гадния репортер от пресконференцията?

— Да. Виктор го проверява.

— Добре. Уил ми каза да се вслушвам в инстинктите си относно непознатите, а сега инстинктът ми крещи, че този репортер не е дошъл тук заради дебатите.

— Интересно. Ще видя дали няма да намеря кой да го следи. — Изпрати набързо някакво съобщение. — Благодаря, Мисти, наистина ми помогна.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Отборът на Алекс спечели. Разбира се. Веднага след това излязоха с тексасците, за да изкажат съжалението си на загубилите, така че не видях Алекс чак до вечерта. А дотогава майка ми и баща ми, на които предната вечер бях казала новината за сродната си душа, бяха пристигнали, побързали да дойдат, защото бяха загрижени. Нощта не бе точно отпускаща за нас двамата.

Татко запази маса за нашето събиране в хотела, в който бяха отседнали. Бях успяла да ги убедя да се срещнем в техния хотел „Олд Мил“, така че разполагах поне с времето, за което щяхме да отидем дотам, за да подготвя Алекс за „изпържването“, което го чакаше.

Чувствах се малко като че ли отивах на изпит, за който не съм преговаряла. Не знаех как ще реагират. Татко обикновено бе спокоен, но мама бе непредсказуема.

Алекс ме прегърна силно, щом ме видя да го чакам на ниската стена пред колежа „Кингс“.

— Здравей! Как беше следобедът ти? — Лицето му все още изразяваше учудване, че сме се намерили, а когато ме погледнеше, излъчваше топлина като тих пламък. Все още не бяхме решили как да се държим един с друг. Трябваше ли да се целунем? По мълчаливо споразумение решихме да бъдем закачливи и шеговити.

— Не беше забавно без теб — признах.

Той ме завъртя веднъж и ме остави. Към нещата, които харесвах у Алекс, добавих и силата му, която не изискваше никакво усилие.

— Готова ли си да се срещнеш с лъвовете?

— Ти също ли го усещаш?

— Не съм глупав, Мисти. Щях да тичам към планината, ако можех да го избегна.

— Не ми харесва това, че аз трябва да ти го съобщя, но що се отнася до планината, си в погрешен град.

— Мислиш ли, че ще ме харесат?

Тръгнах, а той закричи редом с мен.

— Как биха могли да не те харесат? Само се надявам ти да ги харесаш. Срецна се с леля ми Опал. Мама е по-голямата ѝ сестра. Приличат си, както и по това, че и двете могат да бъдат емоционални.

Алекс попиваше всичките тези подробности за семейството ми с удивена усмивка.

— Каква е дарбата ѝ?

— Вижда през нещата.

— Като например?

Това бе малко смущаващо.

— Стени и така нататък.

Алекс бързо разбра какво имам предвид.

— За това „и така нататък“ се тревожа. — Сведе поглед към якето си. — Пфу, почистих го тази сутрин. Тя ми изглежда страшна.

— И още как. Тя обаче държи дарбата си под строг контрол. Не трябва да се тревожиш, че ще наднича. — Не и докато не се стигне до майчинското „но аз толкова много се тревожех за теб!“, което понякога прилагаше, за да наруши личното ми пространство. Обаче нямаше нужда той да знае това.

— А баща ти, който няма дарба? — Алекс преплете пръсти с моите, ръцете ни се люлееха леко между нас. Вървахме по пътека, паралелна на тази, по която бяхме минали предната вечер, прекосихме реката с плоскодънна лодка близо до моста Фен Козуей. Много малко туристи се бяха осмелили да предприемат екскурзия по студената река, празните лодки, пуснали котви, се бяха сгушили една до друга и приличаха на огромни дървени клавиши за пиано. Зачудих се дали, ако скачаш от една в друга лодка, няма да засвири мелодия.

— Стана много тиха — каза Алекс. — За какво мислиш?

— Съжалявам. Разсеях се. — Не бях съвсем готова да споделя странностите си с него, не и докато все още бяхме във фазата, в която се опитвах да го впечатля.

— Щеше да ми разкажеш за баща си, който няма дарба.

— Не съм сигурна, че ще му хареса, ако те чуе да го наричаш така. Все пак повечето от хората нямат дарби. — Посочих тълпите, прекосяващи моста, колите, които минаваха наблизко, избегнали натовареното движение в центъра на града... животът под пълна пара в събота вечер.

Той натисна леко кокалчетата ми с пръсти, жест, който изразяваше разбиране.

— Права си. В такъв случай какво ще кажеш за *нормалния* във вашето семейство?

Усмихнах се на думите му.

— Работи за телекомуникационна компания в Лондон. Търпелив е с нас, останалите, но ние трябва да помним да не го караме да се чувства изолиран. А мисля, че той често се усеща така.

— Да. Разбирам. Значи, може лесно да се обиди на тази тема. А има ли нещо против сродните души? За него може да е страшно да узнае, че майка ти, нали разбираш...

— За щастие, той е много сигурен в себе си, а мама е много разумна. Тя няма да се втурне, поддала се на приумица, да търси сродната си душа, когато знае цената на човека, когото има у дома си. — Поне така се надявах. Нито едно дете не може да контролира събитията в брака на родителите си. Мисля, че татко просто не разбираше силата на връзката, от която мама се бе отказала заради него; а ако разбираше, може би щеше да бъде по-загрижен. Каква бе онази стара поговорка? Че невежеството е благословия? В този случай беше вярна. Трябваше да внимавам какво казвам за собствените си чувства, в случай че това може да внесе напрежение между мама и татко.

— Ставам все по-нервен. — Алекс размърда рамене, щом наближихме ярко осветения хотел. Беше облечен в шоколадовото си кожено яке, което бе закопчано, за да го предпазва от студа. Спрях на вратата на ресторанта, за да изпълня една своя мечта.

— Какво правиш? — Алекс сведе поглед към пръстите ми.

— Знаеш ли какво изкушение са тези ципове? — Закопчах джобовете на гърдите му, после отново ги разкопчах.

— Ти си луда! Това са просто ципове.

Потупах го по гърдите.

— На това яке, носено от това момче, те са чисто изкушение и не мога да устоя. Мислех да направя това още първия път, когато те видях с него.

Усмивката му стана по-широка и той пристъпи по-близо към мен.

— И направи ли го вече? — Гласът му бе тих и опасен, казваше, че няма търпение да остане насаме с мен. Допря устни до меката част на ухото ми и се сгуши. — Искаш ли да чуеш някои от мислите ми относно това какво ми се ще да направя с теб?

Не можех да се измъкна с лъжа.

— Да.

Той докосна леко ухото ми с върха на езика си.

— Ще започна с...

„Мисти, има две неща, които трябва да знаеш.“ Гласът на мама достигна до мен чрез телепатията. „Първо — чакаме ви и второ — масата ни е до прозореца, откъдето виждаме добре входа.“

— Алекс, родителите ми ни виждат.

Той замръзна, устните му бяха достигнали ъгъла на челюстта ми.

— Това не е добре.

— Не е. — Изкикотих се нервно.

— И така, сега какво?

— Ще влезем и ще се преструваме, че не са ни забелязали. — Хванах го за ръката. — Готов ли си?

Когато стигнахме до масата им, родителите ми се изправиха. Вече бяха отворили бутилка вино, тя бе преполовена, а забелязах и че чашата на татко е почти празна. Обикновено той не пиеше много, затова предположихме, че не сме единствените, които се чувстват нервни и тревожни.

Мама ме прегърна силно.

— Изумителен, Мисти, той е абсолютно изумителен — прошепна в ухото ми. — А Уриел твърди, че е наистина прекрасен млад човек, а това е всичко, за което се тревожа.

— Благодаря, мамо.

Татко гледаше Алекс подозрително. Той му подаде ръка.

— Алекс.

— Мистър Девън. — Отсъдих точки за Алекс, задето задържа зрителния контакт, докато си стискаха ръцете. — Удоволствие е да се срещна с вас.

— Ще видим.

— Татко! — Целунах го неодобрително по бузата. — Не бъди такъв, моля те. — Планът ми Алекс да се влюби в семейството ми като част от цялостната сделка изглеждаше прекалено оптимистичен.

Татко отказа да ми позволи да се измъкна само с целувка.

— Ела тук, мила. — Прегърна ме, като придърпа главата ми на рамото си. — Не се налага да правиш това, Мисти. Знаеш го, нали? — Имаше предвид, че няма нужда да следвам сценария на хората с дарби и да приемам сродната си душа като своя съдба.

— Знам, татко. Моля те, само дай шанс на Алекс. — Заехме местата си, татко седеше срещу мен. Позволиха ни да си отдъхнем, докато давахме поръчките си, но знаех, че въпросите скоро ще завалят. Разменихме няколко думи по избора на менюто, после татко се захвана с онова, за което бяхме дошли.

— И така, разкажи ни за себе си, Алекс. Какво е семейството ти? — попита татко с тон, по-скоро подходящ за кръстосан разпит, отколкото за неангажиращ приятелски разговор, чрез който да се опознаем, докато хапваме. — Хора с дарби предполагам?

Келнерът се върна и постави съомгата ми пред мен. „Съжалявам за това“, казах на Алекс. „Татко го приема по-зле, отколкото мислех.“

— Не знам много за семейството си, сър. — Алекс се облегна назад, за да направи място на келнера да сервира супата му. — Благодаря. — Келнерът се отдалечи, вероятно усетил, че идеята е добра. — Напуснали са страната, когато съм бил на около три. Отгледан съм от социалните служби и живях в поредица от приемни семейства, докато не постъпих в сегашното си училище.

— Съжалявам да чуя това — каза майка ми. — Значи, родителите ти не поддържат връзка с теб?

— Не. Не са харесали онова, което съм се оказал. — Алекс разбърка супата, но не хапна.

Аз побутнах с вилицата храната в чинията си. Бе истинско нещастие, че присъствието ми заглушаваше дарбата на Алекс да очарова, ето защо той не успяваше особено да убеди баща ми, че е нещо добро в живота ми. Проблемът за Алекс беше, че трябваше да носи бремето на татковите опасения за света на хората с дарби като цяло. За баща ми аз бях преди всичко неговото малко момиченце, той можеше да толерира хората с дарби, докато те оставаха нещо като странично забавление за майка ми и имаха минимален ефект върху семейството му, но сега изглеждаше, че съм решена да живея живота си според странните генетични бракосъчетания, които той не разбираше, затова бе разтревожен и малко ядосан. Как можех да се

противопоставя на това? Реших да заложа на постиженията в обикновения живот, които татко щеше да разбере.

— Знаеш ли, татко, Алекс има истински успех в училище — казах весело. — Една година пред другите е и пак е номер едно. Ще получи пълна стипендия за... е, не съм сигурна за кой университет, но за някой от най-добрите колежи в света. — Не бяхме стигнали дотам, че да обсъдим всичко това.

„Откъде знаеш за стипендията?“, попита Алекс.

„Част от разговора край барбекюто, който не трябваше да дочувам“, обясних.

— Представям си колко самотен си бил — продължи мама, като хвърли на татко поглед, който му казваше да се държи добре. — Винаги съм била благодарна, че съм част от голямо семейство. Не мога да си представя какво е да си сам.

Това се превръщаше в пълна противоположност на предварителните ми представи за вечерта; майка ми беше мой съюзник, а татко — пречката.

Алекс й се усмихна с благодарност.

— Струва ми се, че много рано в живота се научих да разчитам на себе си.

Татко не хапваше нищо.

— И сега мислиш, че можеш да премахнеш годините на навик и да направиш Мисти част от живота си? — Разкъса хлебчето. — Тя е момиче с много нежно сърце, няма да може да цъфти с човек, който няма да й позволи да се облекне на него и обратното. Във връзката става въпрос за взаимна подкрепа, а не за разделение.

Усетих как гневът на Алекс се надига. Той не заслужаваше думите на баща ми.

— Моля те, татко, не прави това. — Не можех да понеса да гледам неодобрението на баща си спрямо първия сериозен избор, който правех в живота.

Алекс ми хвърли поглед, с който ме предупреди да стоя вън от битката.

— Не съм казал, че нямам опит в грижите за другите, сър. Около мен има хора, за които мисля като за свое семейство. Със сигурност мога да се науча да се грижа за някого другиго. Обещавам ви, че щастието на Мисти ще е преди моето.

— Прекрасни думи. Без съмнение, искрен си, тъй като Мисти е тук, а ние всички знаем какво означава това. — Татко допълни чашата си с вино. — Но вие сте толкова млади и двамата сте в капана на това, което е между вас. Не е здравословно.

— Марк — помоли го мама.

— Не, Топаз, ще кажа каквото имам.

— Но, след като Мисти е на масата, знаеш, че няма да го кажеш деликатно. Ще прозвучи така, сякаш нападаш Алекс, а нищо от това не е по негова вина.

Това съм аз: рушителят на тактичността.

— Да изляза ли за малко?

— Не, Мисти, остани и чуй какво имам да кажа. Засяга теб и твоето бъдеще. — Татко отпи щедра глътка вино и преглътна. — Не те нападам лично, Алекс. Отдавна имам своите съмнения за някои от начините, по които се държите вие, хората с дарби, а сега, с този убиец сред вас, опасенията ми са по-силни от всякога. Вашето общество окуражава нездравословни бракове. Не е хубаво това, че имате тази сила и никаква отговорност. Вярвам, ще откриете, че този престъпник е изкривен от факта, че притежава способност, която го отделя от другите. По-добре е да се присъедините към общия поток, да забравите всичко за тази работа със сродните души и да живеете обикновен живот, който не подхранва този вид перверзия.

Устата на мама остана отворена.

— Марк, не знаех, че се чувстваш по този начин.

— Е, Мисти не си бе у дома, за да ме накара така искрено да споделя мислите си, нали? А ето и още нещо: така, както аз виждам нещата, твоята дарба ти носи само нещастие, Мисти. Местиш се от училище в училище, никога не успяваш да преодолееш свързаните с нея проблеми, тормозят те, защото си различна.

Не исках Алекс да узнава за тормоза: това ме караше да изглеждам така достойна за съчувствие.

Татко не бе свършил.

— Мислех, че можеш да я надраснеш, но с напредването на възрастта ти става все по-лошо. Искан ми се да можеше просто да я изключиш.

Вътрешно кипях. Разбирах, че това бе продиктувано от загрижеността на татко за мен, братята и сестрите ми. Това бе отчасти

и самозащита, защото, тъй като Кристал бе търсач на сродни души, той вероятно бе по-загрижен за брака си, отколкото го показваше. Но въпреки че разбирах всичко това, думите му ми звучаха като неодобрение, струваше ми се, че не ме харесва — не и такава, каквато бях. Не го бях осъзнала до този момент. Винаги бе третирал лошите страни на дарбата ми като шега и беше махал с ръка на многобройните ми смущаващи моменти.

Не бе свършил.

— Сега идваш, а нямаш дори още седемнайсет, и казваш, че гените ти, или каквото и да е там, те свързва с този непознат. Той изглежда достатъчно добро момче, но аз не вярвам в уреждането на бъдещето по този начин. Той трябва да заслужи правото да бъде с теб, а не да му бъдеш поднесена на тепсия. Ти заслужаваш повече от това.

— Привършихте ли с ордьоврите? — попита келнерът, щом видя, че никой от нас не се храни.

— Не, още не. Моля ви, дайте ни още миг — каза мама и в гласа ѝ определено се долавяше остра нотка.

Келнерът бързо се отдалечи и се скри зад паравана.

Не знаех как се чувствам. Вчерашният ден бе най-щастливият в живота ми, а днешният бе близо до най-лошия.

Мама взе ръката ми в своята.

— Свърши ли, Марк?

Татко кимна сериозно и хапна от храната си.

— Нека сега аз кажа каквото имам. Алекс, очарована съм да се запозная с теб. Моля те, прости на съпруга ми, ако звучи така, сякаш няма никакво желание да те посрещне в семейството ни. За него е трудно.

— Не можеш да се извиняваш от мое име — изръмжа татко.

— Налага се, когато не разбираш колко си груб. Тогава, по дяволите, ще се извиня вместо теб. — Дори такива обикновени ругатни бяха нечувани за майка ми, татко вдигна вежди. — Дай му време, моля те, Алекс.

— Но той е прав, не заслужавам да стана част от живота на Мисти, без да съм извоювал мястото си — каза Алекс тихо. — Мисти е подарък, а не награда, която съм заслужил.

— Много е мило да го кажеш по този начин, но никой не заслужава мястото си в нашето семейство; то му се дава, защото

искаме да го накараме да се почувства у дома си. Това може да означава, че всички трябва да се променим и да се нагодим, но точно това и правим. Сигурна съм, че Марк ще си спомни това, след като се замисли. — Обърна се към мен, поставила нежно длан на бузата ми. — И, Мисти, дарбата ти е част от теб. Знаем, че понякога ти причинява мъка, но аз се надявам, че някой ден ще намериш сила. Аз не бих искала нищо в теб да се промени, тя те прави това, което си: откровено момиче, което е истинска свежест в този живот. Татко ти също те обича такава, каквата си.

— Разбира се, че я обичам! — изломоти татко. — Просто искам да ѝ спестя болката да бъде неприспособила се.

— Не използвай тази дума за дъщеря ни? Марк, ти виждаш дарбата ѝ като някаква добавка, а аз се опитвам да ти кажа, че тя е неразделна част от личността на нашата дъщеря. Не можеш да обичаш нещо в нея, а друго — не. — Мама посочи сърцето си. — Важно е да го разбереш, в противен случай какво ще правиш, когато другите стигнат до същия етап в живота?

Братята и сестрите ми бяха все още прекалено малки, за да тревожат татко, макар че Гейл с нейната дарба да предугажда съдържанието на контролните работи вероятно скоро щеше да причинява главоболия, тъй като получаваше незаслужени оценки чрез измама. Наистина мислех, че не трябваше да водят този разговор пред току-що намерената ми сродна душа, но Алекс не показваше признаци, че иска да го избегне. Поне вече не той, а баща ми бе предмет на разговора.

— Но нямаше ли Мисти да е по-добре, ако беше просто... — татко затърси подходящата дума и избра погрешната — ... нормална?

— Дъщеря ти не може да бъде нормална, Марк. Имаше шестнайсет години, за да го проумееш.

— Но сега това я прави мишена за онзи убиец. Ако на врата ѝ не висеше този етикет, на който пише, че е момиче с дарба, щеше да е в безопасност.

— Не се заблуждавай. Нито един живот не е в пълна безопасност.

— Но животът на хората с дарби крие повече рискове.

— Както и този на пилотите на изстребители, но нямаше да спориш, че пилотите на изстребители не са длъжни да ни защитават.

— Може и да го оспоря, ако пилотът бе мое дете.

— В такъв случай никога няма да разрешиш на децата си да бъдат възрастни. Да си родител, означава да знаеш кога и как да оставиш детето да върви по пътя си.

— Обаче аз никак не искам да я видя да върви по пътя си и да попадне в погрешни ръце.

Потрих потните си длани в коленете си.

„Съжалявам, Алекс.“

„Недей. Разбирам баща ти. За него това трябва да е ужасяващо.“

„По-мил си към него, отколкото аз мога да бъда в момента.“

— Татко? — намесих се в спора им.

— Да, скъпа?

— Наистина ли мислиш, че ще бъда по-добре без дарбата си, не само това нещо с истината, но и телепатията, телекинезата и така нататък?

Той, изглежда, се чувстваше неудобно и трошеше хляба си.

— Предполагам, че ако можех да избирам, щях да съм щастлив да притежаваш другите аспекти, но знам, че те боли, когато казването на истината влошава нещата.

— Но ме боли повече, когато казваш, че не съм дъщерята, която искаш. — Усещах как сълзите напират в очите ми, а в гърлото ми се образува буца.

„Той те обича, сладката ми“, каза Алекс.

Татко преглътна.

— Не исках да прозвучи така.

— Така ли?

— Ако видиш детето си, запътило се към опасността, няма ли да се опиташ да го спреш?

— Не знам. В този случай мисля, че ако знам, че трябва да поеме по тази пътека, щях да помоля да вървя с нея и да ѝ помогна.

Татко изпадна в мрачно мълчание.

Както и можеше да се предположи, останалата част от вечерята бе ужасна. На Алекс вероятно му се искаше никога да не ме бе срещал — нито мен, нито семейството ми; майка ми бе смутена; а татко бе сам в крепостта на нормалните хора и искаше ние, останалите, да влезем вътре. Сбогуването във файето не реши нищо. Татко ме дари с по-

дълга от обикновено прегръдка, но не можеше да върне думите си назад. Това е проблемът с дарбата ми: не можеш да се защитиш така, както чуваш политиците да го правят: „Не бях разбран правилно“, „Изразих се погрешно“ или „Думите ми бяха извадени от контекста“. Аз излъчвам истината като с мегафон и не оставям съмнение у никого какво е било казано и какво е било чуто.

Да отида в изгнание на Северния полюс, както направил Франкенщайн, когато открил, че въздействието му върху околните е прекалено голямо бreme, ми се стори много привлекателна идея.

В отговор на идеята Алекс излъчи картина как той и аз седим в иглу един до друг.

„Съжалявам.“

„Недей.“

„Той беше ужасен.“

„Той се беше поболял от тревога. Повярвай ми, по-добре е да имаш прекалено загрижени родители, отколкото такива като моите.“

Отново бяхме стигнали до плоскодънните лодки.

„Да седнем в една от тях“, предложи Алекс.

„Заклучени са.“

„И това е проблем?“

Алекс отиде първи, после, след като свърши работата си, ми направи знак да го следвам. Подаде ми ръка и ме покани в лодката с мил поклон. Нямаше възглавнички и беше малко влажно под седалката, но бе добре просто да поседнем за миг и да се полюляваме леко върху водите на Кам. Светлините на едно заведение се разливаха по водата, на прозорците блестяха коледни украшения. Като рев от далечна битка до нас достигаше шумът, вдиган от хората, които викаха на бара, за да чуят поръчките им. Тук долу, сред сенките, беше тихо. Чувах ромоленето на поток, който се вливаше в реката, както и плискането на водата в страните на лодката. Алекс седеше до мен, прегърнал ме през раменете, предлагащ силата си за подкрепа.

— По-добре ли си?

Облегнах глава на него.

— Да.

— Може би следващия път трябва да се видя с него насаме, да използвам дарбата си, за да изясним нещата.

— Той въобще не би ти вярвал, ако разбере какво правиш.

— Предполагам, че е така. — С раздразнение Алекс удари свободната си ръка в коляното си. — Той е единственият на този свят, когото искам да впечатля, и не мога да направя онова, в което съм така добър.

— Нямах нужда от това, не се налага да използваш дарбата си. Ще трябва да те приеме такъв, какъвто си, а не такъв, какъвто ще го накараш да мисли, че си.

— И какъв точно? Момче без семейство и с дарба, която той мрази? Да, разбира се, че ще ме хареса.

Иронията му причиняваше болка.

— Моля те, недей. Когато казваш нещо с противоположното значение, сякаш дълбаеш в зъба ми.

— Съжалявам. За миг забравих. — Издиша раздразнено. — Не е лесно, нали?

— Нима мислеше, че ще е?

— Въобще не мислех. Не те очаквах в живота си.

Чувствах се изтощена и готова да заплача, обаче не исках той да мисли, че партньорката му е емоционална развалина.

— Не можем ли просто да сменим темата, Алекс? Да мислим за нещо друго?

— Съжалявам. Нямах предвид да седим тук и да говорим за случилото се. Исках да прекараме няколко мига на спокойствие. Само ти и аз.

Нещата си дойдоха на мястото, когато престанахме да спорим. Заедността ни нямаше нужда от извинения и подлагане на съмнения; тя просто *беше*. Започвах да виждам, че това е сърцевината на връзката между сродните души.

След пет минути покой, които минаха покрай нас като водите на реката, бях готова да бъда оптимист.

— Ще го спечелиш — казах. — Ти си удивителен, мил и любящ, а когато види това, което виждам аз, ще бъде щастлив заради мен.

Алекс ме целуна по върха на главата.

— Надявам се да е така, Мисти. Никога не съм искал нещо така силно, както теб в живота си, а той е голяма част от твоя свят.

Отдръпнах се, за да мога да го погледна в очите.

— Да, важен е, но Алекс, ти също си важен. Няма да се стигне до това, но ако трябваше да избирам между вас, ти щеше да спечелиш.

Той изглеждаше леко смутен.

— Никой не ме е поставял на първо място. Никога.

— Е, сега аз те поставям на първо място. Така че свиквай с това.

— Наведох се за целувка.

— О, мога много бързо да свикна с това. — Той се усмихна и погали устните ми с палец, придумвайки ги ласкаво да се отворят. След това устата му се съедини с моята.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Макар че животът ми беше насред един от най-големите моменти на Мисти, Самър и Ейнджъл трябваше да се върнат по домовете си в неделя. Ейнджъл бе измислила някои наистина находчиви извинения с надеждата да ѝ позволят да остане, но на майка ѝ не ѝ минаваха такива и на Ейнджъл бяха дадени строги заповеди. Самър беше по-наясно и не очакваше благоволение от родителите си, затова вече им бе написала съобщение, че е на път. Двамата е Алекс ги придружихме, за да сме сигурни, че са хванали влака. Това не бе нещо, което обикновено правех, когато ми идваха на гости — просто им махвах с ръка, щом заемеха местата си в автобуса за гарата, — затова Ейнджъл заяви, че се държим като шерифи, които ги прогонват от града. Алекс се съгласи, подкачайки я, че този град не е достатъчно голям и за двамата, после се престори, че върти въображаемите си пистолети. Почувствах, че го обичам още повече за това; Ейнджъл обожаваше, когато някой се шегуваше с нея.

Билетите бяха купени, Самър ме прегърна и ми обеща, че татко ще промени мнението си.

— Не знаеш това — прошепнах, за да не чуе Алекс. За щастие, той бе зает да поставя на главата на Ейнджъл мнима каубойска шапка.

— Не, не знам, но няма причина. Погледни го от хубавата страна: имаш добро момче в лицето на Алекс и много време да убедите баща ти, че сте сериозни.

— Благодаря, Самър. Винаги си толкова разумна. Искане ми се ти да управляваше света.

Ейнджъл се откъсна от Алекс и подръпна края на шала ми.

— Така ти завиждам. Мисля, че ще се наложи да се науча да те мразя.

— Не ми завиждай. Не всичко е сладост и светлина в дома на семейство Девън.

— Да, баща ти... Но, хайде, момиче, имаш Алекс за своя сродна душа! Обзалагам се, че моята ще се окаже някой ексцентрик с пъпки,

който прекарва целия си живот в спалнята си, хаквайки компютрите в Пентагона.

Прегърнах я.

— Съдбата няма да бъде толкова жестока.

— Сигурна ли си?

— Дори да е суперексцентричен, ще се научиш да го обичаш такъв, какъвто е.

— О, човече — изстена Ейнджъл, — така ли се получава тази работа със сродните души? Химията доминира над здравия разум? Хайде, Самър, да вървим, преди да съм се депресирала прекалено, че да не мога да помръдна.

Алекс ме прегърна, докато им махахме, а те преминаваха през бариерата, леко и успокояващо докосване, което говореше повече от всякакви думи.

— Харесвам приятелките ти — каза, когато се обърнахме да си вървим.

— Това е добро начало. Аз също харесвам приятелите ти.

Телефонът на Алекс иззвъня. Той провери какво гласи съобщението.

— Тарин иска да се върна веднага.

Трепнах, тъй като гълъб, който пресичаше залата на гарата, прелетя прекалено близо.

— Но аз мислех, че следващият ви дебат е чак вечерта?

— Така е и имаме тренировка след обяд, мислех, че ще имам няколко свободни часа преди това. Още не съм готов да те оставя. Ще дойдеш ли с мен, за да видим какво иска?

Родителите ми ме бяха помолили да ме видят на обяд *насаме* — молба на татко — но имах време преди това.

— Добре. Вероятно само има желание да те наглежда заради онзи странен журналист, дето дебне наоколо. А и нито един от нас не трябва да се разхожда наоколо сам. — Спомних си предупреждението на Уриел. Бях предала думите му на Самър и Ейнджъл, но не бях имала време да кажа на Алекс с цялото това неспокойствие от предната вечер. — Уриел каза, че серийният убиец се насочва към хора с определени дарби и че ти отговаряш на профила.

Алекс размърда рамене, с което издаде колко напрегнат се чувства.

— Тарин ме дръпна настрани и ми каза същото.

— И така, ще внимаващ, нали?

Той застана пред мен.

— Мисти, кога ще има време този сериен убиец да ме примаме насаме със себе си? Сега имам своята сродна душа, която да се тревожи за мен. — Прокара opakото на пръстите си по бузата ми.

Тарин бе помолила Алекс да се срещне с нея в чайната на „Кингс Парад“. Възелът от тесни улички на Кеймбридж се разтваря там и пред „Кингс“ и „Сенат Хаус“^[1] има пазар и зелени площи. Обичах просто да се разхождам, да предполагам, кой е всеки срещнат и каква е причината да бъде там. Тарин бе запазила маса до прозореца на чайната, откъдето можеше да наблюдава приливите и отливите на туристи, но тъй като небето над кремавите кули на катедралата на колежа „Кингс“ бе заплашително стоманеносиво, наоколо нямаше хора.

— Съжалявам, че прекъснах сутринта ви — каза тя и ни направи място, като се премести до прозореца. — Знам колко са специални тези първи дни.

Уриел пристигна веднага след нас, извикан чрез телепатия от стаята си в колежа, намиращ се по-надолу по пътя.

— Здравейте, как мина снощи? — попита.

— Беше ужасно — казах и седнах на току-що освободеното от Тарин място. Бутнах кафето ѝ пред нея.

— Съжалявам да го чуя — рече в отговор той.

— В момента баща ми се чувства далеч от всичко, свързано с хората с дарби.

— Предполагам, че за него не е неразумно да се чувства по този начин. Трудно е човек да се справи с нас.

— Затова ли искаше да ме видиш? — попита Алекс.

Тарин потърка показалеца си в кожения калъф на телефона си.

— Не заради семейството на Мисти, не.

Уриел срещна погледа ѝ. Казаха си набързо нещо.

— Аз ще донеса напитките. Кафе?

— Аз искам чай, моля — казах.

— „Американо“ за мен. — Алекс съблече якето си и го преметна през облегалката на стола до моя. — Добре, мис Кътси, за какво става въпрос?

Тарин скръсти ръце и за малко сложи край на нервното си суетене.

— Тази сутрин получих имейл от човек, който твърди, че те познава.

Учудването на Алекс нарастваше.

— Кой?

— Това е странното. Казва, че те познавал от времето, когато си бил малък, и едва наскоро е открил къде живееш. В Англия е по работа, видял в списание, че си част от класирания се за финалите отбор по дебати, и ми драснал два реда, за да ме пита дали може да се срещне с теб.

Веднага бях обзета от притеснения.

— Не можеш просто така да позволиш на непознат да се срещне с Алекс. А ако е онзи, дете дебне тийнейджърите с дарби и ги убива?

Тарин премести лъжичката си в чинийката.

— Знам това, Мисти, затова и предложих да се срещнем тук, на неутрална почва и в присъствието на Уриел и мен. А ти си прекрасен бонус. Ще ни кажеш дали е това, за което се представя.

— Но все пак: ние не го познаваме! Сега не е времето да се поемат рискове!

— Така е. Но ако казва истината, далеч не е непознат. Той е от семейството. Това се опитвам да ти кажа, Алекс, той твърди, че ти е чичо.

На Алекс му бе необходим миг, за да попие неочакваната информация. Разчел съвършено времето, Уриел се върна с напитките ни.

— Ето. — Остави черното кафе пред Алекс и малко бяло чайниче пред мен. — Рискувах да взема и малко сладки.

Всъщност Алекс не беше чул думите на Уриел, все още мислеше за казаното от Тарин.

— Как е възможно да имам чичо?

— По обикновения начин. — Тарин се усмихна горчиво. — Казва, че е брат на баща ти. Името му е Йохан дю Плеси.

Алекс се почеса по ръката, движение, което бе израз на напрегнатостта му. Протегнах ръка да спра неговата, но той я отместил, нервите му бяха оголени.

— Защо не се е свързал с мен до днес?

Тарин погледна над рамото на Алекс.

— Той ще дойде ли тук? — попитах. Исках да бъда с Алекс в това, но нещата се развиваха прекалено бързо, а аз трябваше да се срещна с родителите си.

— Да. Казах му, че трябва да бъде тук в единайсет. — Оставаха пет минути. — Не след дълго трябва да потегли за следващата си среща в друг град, затова реших, че е по-добре да направя уговорка, отколкото да изпусна шанса. Правилно ли постъпих, Алекс? Трябваше да мисля бързо.

Алекс стискаше чашата.

— Да, благодаря. Не бих искал да пропусна възможността да се видя с него.

„Добре ли си?“, попитах.

Алекс бе замълчал, не правеше опити да се свърже с мен телепатично, както бе от петък насам. Питам се какво ли става в главата му и усещах ново разстояние между нас. Спомних си как му бях позволила да ме подкрепи при срещата с родителите ми; изглеждаше, че това не е двупосочна улица, когато ставаше въпрос за чичо му.

„Не бъди неразумна, Мисти. Остави момчето да си отдъхне“, прошепна разумната ми страна.

— Не знам много, освен онова, което е написал в имейла си — продължи Тарин, — но трябва да си наясно, Алекс, че е човек с дарба. Каза, че затова не знаел къде си. Брат му го изхвърлил от живота си, точно както направил с теб, и Йохан нямал представа, че не са те взели със себе си, когато заминали за Аржентина. Оттогава непрекъснато се местели. Съвсем случайно, чрез свои бизнес контакти в Америка, хора, които ги познавали, научил, че в семейството на брат му нямало момче на твоята възраст. Тогава започнал да те търси.

— Аз... това е прекалено много, за да го поема наведнъж — призна Алекс.

— Знам: първо намери Мисти, а сега изглежда, че имаш семейство, което е готово да се върне в живота ти. Ще ти простим, че си смутен.

Звънчето над вратата звънна. Усещахме, че ще се случи нещо изключително важно, и се огледахме. Йохан дю Плеси: той трябваше да е. Дори приличаше малко на Алекс: висок и с квадратна челюст,

същата линия на косата и веждите; забелязваше се онзи вид семейна прилика, която определено съществува, но е трудно да посочиш точно каква е, имаше нищо общо с изражението и държанието. Имаше обаче и очевидни разлики: беше много внимателно обръснат и кожата му леко напомняше восъчната повърхност на сапунен камък. Създаваше впечатление за продълговатост — издължен врат, дълги ръце, заострени пръсти; дори носът му бе тънък и дълъг — такъв можеше да бъде и Алекс, ако минеше през машина за разтягане. Кафявите му очи обходиха чайната и се спряха на нашата маса. Лицето му се разтопи в доволна усмивка.

— Мис Кътси? — Подаде ръка на Тарин и тя я стисна. Остави куфарчето си и подаде и двете си ръце на Алекс с жест, който привличаше вниманието. — А това трябва да е Алекс! Боже мой, ти си истински образ и подобие на Роджър, когато бе на твоята възраст. — Йохан говореше с лек южноафрикански акцент, който бе приятен за ухото.

Алекс стана и му стисна ръцете.

— Радвам се да се запознаем, мистър Дю Плеси.

— Наричай ме Йохан. Чичо Йохан, ако можеш. Няма думи, с които да кажа колко фантастично е това, че те срещнах след всичките тези години. Видях те само веднъж и тогава ти беше бебе, преди Роджър да затвори вратата си за мен. Чувствам се така, сякаш най-после възвръщам семейството си.

Уриел ме погледна, все още изпитващ подозрение към непознатия. Всяка казана от него дума се регистрираше като истина.

„Казва ти истината, Алекс“, казах на сродната си душа.

Алекс едва дочака потвърждението ми.

„Благодаря.“

— А аз въобще не знаех за вас, сър.

— Наистина ли? Кога те изоставиха родителите ти?

— Когато бях на три.

— Толкова малък? В такъв случай след всичко, което са ти сторили, прости ми, че не се опитвах по-упорито да те откроя. Дори в най-смелите си мечти не съм си представял, че Мириам ще те изостави, тя бе такава предана майка. Предполагам, че си един от нас?

Алекс кимна.

Йохан го дари с горда усмивка.

— Разбира се, че си. Виждам го в теб. Брат ми така и не прие дарбата ми. А аз не знаех, че я е предал на детето си. Това е много приятна изненада. — Погледна към бара. — Ще си взема напитка и ще се присъединя към вас.

Уриел се изправи.

— Моля ви, нека аз ви я донеса. Седнете на моето място. Кафе?

— О, много мило от ваша страна, господин...?

— Бенедикт, Уриел Бенедикт.

Йохан ококори очи.

— От семейство Бенедикт от Колорадо?

— Точно така.

— Чувал съм за вас и братята ви. Много интересно семейство.

— Интересно е само едно определение за нас. Как пиете кафето си?

— Черно. — Сведе поглед към напитките ни. — Като племенника ми, изглежда.

Йохан седна до Алекс, точно срещу мен. Погледът му се плъзна по лицето ми.

— А вие коя сте, млада госпожице? Още една от семейство Бенедикт?

— Страхувам се, че не. Аз съм Мисти Девън.

Алекс хвана ръката ми, така че преплетените ни пръсти лежаха на масата между нас. Изпитвах облекчение, че иска да ме представи след разтворилата се пропаст.

— Тя е сродната ми душа. Току-що се срещнахме.

Йохан поклати глава и погледът му отново ме обходи с подновен интерес.

— Виж ти! Очевидно има много какво да науча за теб, Алекс. Не знам откъде да започна. Разкажи ми всичко за себе си: дарбата ти, училището ти, приятелите ти.

Бях благодарна на Йохан за това, че даде повод на Алекс да говори за себе си. Бяхме започнали да си разменяме информация за живота си, но не бях имала възможност да седна и да чуя всичко като история от самото начало.

— Не е било възможно да бъда осиновен, след като родителите ми са ме изоставили, защото положението ми е било под въпрос. Властите дори не били сигурни дали съм бил изоставен, толкова

объркано било всичко. Последователно са ме приели няколко приемни семейства — добри хора. Наистина, щял съм да бъда щастлив някое от тях да ме осинови, но социалните служби не можели да вземат решение. Разказал съм им някаква изопачена история, че родителите ми са избягали от дявола — предполагам, че така са гледали на мен. Властите все още търсели родителите ми, за да им поискат обяснение, обаче те били скрили добре следите си.

Йохан отпи от кафето си и трепна.

— Има нужда от захар. — Пусна две грубо оформени бучки в чашата си. — Обаче са знаели името ти. Питам се защо не са се свързали с мен?

— Добър въпрос. Не знам. Не са могли да проследят произхода ми, всички документи били скрити или унищожени; било е трудно да се разчете миналото ми и голяма част от него останала загадка. Очевидно никога не съм те споменавал, тъй като не съм си спомнял семейството си. Предполагам, че нямам живи баба и дядо?

— Не и от моята страна. И двамата починаха внезапно, когато бях тийнейджър. Мисля, че след това Роджър вече не беше същият. Не знам много за семейството на Мириам. Не бях поканен на сватбата. И какво стана, когато постъпи в средното училище?

— Получих стипендия от фондация на хората с дарби за международния колеж в Кейптаун. Бях късметлия да откроя, че мис Кътси току-що се е присъединила към колектива там. Оттогава тя ми помага.

— Значи, си бил щастлив?

— Да. Имам добри приятели и получих страхотно образование, така че не съм се справил много лошо.

— Доволен съм. Нямах да се радвам да науча, че последните тринайсет години са били нещастие за теб. И така, каква е дарбата ти?

— Мога да убеждавам — хора, неща: обикновено мога да ги накарам да направят това, което искам.

— Отлично. Използваш ли я сега, за да ме накараш да се гордея с племенника си?

— Не. — Алекс ми се усмихна набързо. — Мисти слага прът в колелата ми, когато става въпрос за дарбата ми. Тя се изключва около нея.

— Колко интересно. И каква е дарбата ти, Мисти? — Йохан обърна светлите си сини очи към мен. Формата им бе подобна на тези на Алекс, но без по-тъмния пръстен и миглите, които придаваха на очите на Алекс тяхната наситеност.

— Казвам истината и ако изгубя контрол над дарбата си, хората около мен не могат да лъжат. Дори когато контролирам влиянието ѝ над другите, мога да усетя кога някой не е честен.

— Колко необикновено.

— Да бъдем откровени, голяма досада е.

Алекс погали с върха на пръста си кокалчето на ръката ми.

— Има и някаква по-дълбока връзка между нас благодарение на свързването на сродните ни души. Разбрал съм, че дори когато тя контролира дарбата си и другите хора наоколо не са засегнати, аз пак не мога да лъжа. Все едно че преживявам дарбата ѝ по същия начин като нея.

„Не го знаех“, казах на Алекс.

„Разбрах го снощи, когато не можех да спя. Затова ти си моят криптонит.“

— И така, господин Дю Плеси, разкажете ни повече за себе си — каза Тарин. Бях доволна да видя, че те с Уриел не са готови да свалят всичките си защитни бариери.

— Съветник по инвестициите съм, не съм женен и нямам собствени деца, затова няма как да бъда по-доволен от това, че намерих племенника си. Но добрата новина е, че не се налага да приемете това на доверие, тъй като Мисти е тук. Какви сигнали получаваш от мен, млада госпожице? — запита Йохан.

— Знам, че сте този, за когото се представяте, господин Дю Плеси. Нищо, казано от вас, не бе регистрирано като лъжа.

— Това изчиства всякакво съмнение: колко удобно. Имате много полезна дарба, мила моя.

— Радвам се, че мислите така. Има доста хора, които предпочитат да стоят настрана от мен. — И се тревожех, че Алекс е един от тях, макар и да не желаше това с цялото си сърце.

— Предполагам, че прекалено много истина е повече, отколкото някои могат да понесат. Живеем в тъжен свят.

Телефонът ми звънна. *Къде си?* Господи: бях забравила за родителите си. Скочих и грабнах якето си.

— Наистина съжалявам, но трябва да вървя. Радвам се, че се запознахме, господин Дю Плеси. — Поколебах се, после целунах Алекс по бузата. Можех да се държа така, сякаш всичко между нас бе наред, докато не узнаех със сигурност, че не е. — Ще се видим по-късно след дебатите.

Алекс само вдигна за малко поглед и забелязах, че е като хипнотизиран да види за първи път някого, който споделя семейното му наследство.

— Наслади се на обяда. — Каза го някак разсеяно. Вече не бях в центъра на вниманието му.

— Трябва да бъде по-добър поне от вечерята.

„Грижете се за Алекс“, помолих Уриел и Тарин на излизане от чайната.

„Ще се грижим“, обеща Уриел.

Мама и татко щяха да обядват в училището ми и да поговорят с класната ми ръководителка, която държеше под око личния ми живот и прогреса ми в училище. Да закъснея за срещата, това не беше най-добрата идея. Претичах покрай класическата фасада на музея „Фицуилям“ към двора на училището, който бе зад него. Разположено на сред полята в близост до Ботаническата градина, училището „Фенс“ се намиреше на красиво място. В сградата имаше нещо от „Хари Потър“, макар че здравните картони и безопасността бяха много по-добри от тези в „Хогуортс“. Класните стаи имаха претенцията да бъдат повече като тези в коледжите, разположени по-нататък по шосето, отколкото като образователните кутийки на предишното ми училище: високи тавани, дървени ламперии и прекрасни гипсови украшения по таваните.

— Съжалявам, мисис Хадълстън, съжалявам, мамо, татко! — извиках, останала без дъх, след като влязох в кабинета ѝ.

— Къде беше, Мисти? — попита татко. Не показваше признаци на подобро настроение.

— Изпратих Ейнджъл и Самър на гарата, а после над чашка кафе съвсем забравих за времето.

— Надявам се, че не си забравила да се подпишеш на влизане и излизане, Мисти — каза мисис Хадълстън. Жена на петдесет и няколко години с подчертано отношение към модата, тя никога не пропускаше подробностите в уроците и живота.

— Хм...

— Отиди и го направи сега, а аз ще заведа родителите ти в трапезарията. Днес имаме печено. — Изглеждаше изпълнена с ентузиазъм. Не бях почитателка на училищните гозби, но неделният обяд бе по-добър от повечето седмични блюда.

Щом се върнах, заварих родителите си и мисис Хадълстън потънали в разговор. Взех поднос и се наредих на късата опашка. Повечето ученици се хранеха тук само през учебните дни, така че през уикендите бяхме малко. Като избрах менюто си, оставих подноса си до този на майка ми.

„С Алекс ли беше?“, попита тя.

„Да. Беше удивително, мамо: появи се чичо му. Алекс не мислеше, че има членове от семейството му, които искат да го познават.“

„Трябва да ми разкажеш за това по-късно.“

— Е, как се справя Мисти? — започна татко.

— Мисля, че се справя много добре. — Мисис Хадълстън бодна с вилицата си йоркширския си пудинг. — Знаем, че безцеремонно казва, каквото мисли, но повечето ученици се отнасят снизходително към това. Директорът казва, че това е подобно на други поведенчески модели. Мислили ли сте да я прегледате? Има допълнителен фонд, който е на разположение на учениците със специални образователни нужди.

„Да ме прегледат? Да, диагнозата ми е особен случай на честност.“ Ядоса ме това, че тя се опита да представи дарбата ми като медицинско състояние.

— Не мисля, че директността ѝ ще ѝ попречи да напредне в училище. — Майка ми се впусна да ме защитава, преди татко да е изпаднал в едно от своите „само ако беше нормална“ отклонения.

Мисис Хадълстън не изглеждаше убедена, но реши да не настоява.

— Академично тя се справя добре. Не е сред най-добрите ни ученици, но все пак гледаме към някои от добрите университети. Началното образование, нали, Мисти?

— Да, мис. В момента смятам да поема по този път.

— Мислим, че ще заслужи добри оценки, макар да разбирам, че намиращ математиката за малко предизвикателство?

Голямо предизвикателство.

— Правя най-доброто, на което съм способна.

Мисис Хадълстън ме потупа по ръката.

— И това обобщава всичко: Мисти винаги прави най-доброто, на което е способна, така че не можем да искаме повече от нея.

Това наистина бе снизходително.

— Благодаря, мисис Хадълстън.

Татко се намуси.

— Има ново развитие на нещата, за което трябва да знаете, мисис Хадълстън.

„Не се впускай в това, татко.“

Прекалено късно.

— Мисти има връзка с един от гостуващите състезатели по дебати от отбора на Южна Африка. Загрижен съм, че това може да ѝ попречи да постигне добри резултати на изпита. Това е важното в следващите две години, а не някакъв си гимназиален романс.

Майка ми издаде звук, който предполагаше, че не е съгласна.

— Искам да я наглеждате и да ни уведомите, ако мислите, че той отвлича вниманието ѝ от важните неща.

— Аз съм тук, нали знаеш, татко — казах.

— Много добре го знам. Можеш да видиш, че не действам зад гърба ти, Мисти.

Мисис Хадълстън ми се усмихна снизходително.

— Ех, какво е да си млад и влюбен! Помните ли тези години? Тя няма да е единствената, която ще премине през възходите и паденията на връзката, мога да ви насоча към дузина момичета от нейната група, които се борят със същото. На този етап в живота тези връзки обикновено не траят дълго, което не означава, че младите хора не ги приемат насериозно. Моля те, чувствай се свободна да идваш при мен, когато си разтревожена, Мисти. Вратата ми е винаги отворена.

„Тя ти мисли доброто“, каза майка ми.

„Знам, но не мисля, че ще почукам на вратата ѝ, за да ѝ кажа, че съм сродна душа на човек, който живее в другата половина на земното кълбо.“

— Благодаря, мисис Хадълстън. За мен е голяма утеха да знам, че има човек с такъв здрав разум, към когото да се обърне — каза

татко. Под „здрав разум“ двете с майка ми трябваше да разбираме човек без дарба.

След обяд се сбогувах с родителите си на училищния паркинг. Обикновено бях тъжна да ги видя да си отиват, но днес изпитвах облекчение.

— Предайте на баба, Гейл, Фелисити, Пийс, Съни и Темпест, че ги обичам. — Дадох им целувка за всеки и прегърнах татко, осъзнавайки, че за първи път в живота си бяхме имали сериозно несъгласие, което не бяхме разрешили, преди да се разделим.

— Грижи се за себе си, мила, и подреждай правилно приоритетите си. Виждам, че си влюбена до уши в това момче, но в момента има по-важни неща, върху които трябва да се концентрираш.

Всъщност нямах, но тъй като татко искрено мислеше това, което казваше, думите му не се регистрираха като лъжа.

— Ще се опитам да не те разочаровам.

— Не става въпрос за чувствата ми, Мисти. А за това как ще подходиш към следващите няколко години.

Беше истина обаче: намирането на сродната ми душа бе отворило бездна в семейството и татко чувстваше, че стои от едната страна, майка ми — от другата, а ние, децата, бяхме на въжения мост над пропастта. Беше ми тъжно за него, защото нито един от нас, братята и сестрите, не можеше да не застане на страната на хората с дарби, опитът ни бе така различен от неговия.

Предложих му толкова утеха, колкото можах.

— Още е рано, татко. Двамата с Алекс имаме много проблеми за разрешаване и никой от нас не иска да застане на пътя на другия. Така нещата няма да се получат.

— Това е добре. Е, казах каквото имах. — Целуна ме за последен път и седна на шофьорското място.

Мама нямаше нужда от думи, за да ми сподели какво мисли: изражението ѝ казваше всичко.

— Знам. Няма да се сърдя на баща ти. Разбрах — наистина.

— За него е толкова трудно. Може би въобще не трябваше...

Прекъснах я, преди да е изказала на глас съжаления, които трябваше да останат неизказани.

— Не. Вината не е твоя. Ще го решим.

Тя ми се усмихна леко.

— Нима не говориш като възрастна! Липсват ми тези мигове да те видя как се превръщаш във възрастен човек, тъй като си непрекъснато тук, в Кеймбридж. Гордея се с теб.

Поне се радвах на задоволството да знам, че отношенията ми с майка ми са достигнали нов и удовлетворителен етап, макар тези с татко да се бяха влошили.

— Благодаря, мамо. Обичам те.

Когато те си тръгнаха, се почувствах много самотна. Имах нужда от прегръдка, обаче Алекс репетираше за дебата и за тезата, която щяха да защитават, а тя беше: „Вярваме, че демокрацията е най-добрата форма на управление“. Не би искал да наруша концентрацията му. Трябваше да се справя с това сама.

„Грешиш. Разбира се, че искам да те прегърна и съвсем определено не си сама.“

Обърнах се и видях Алекс да стои до мен.

— Какво правиш тук? — Сърцето ми прескочи удар.

— Исках да се уверя, че си добре. Мис Кътси каза, че мога малко да закъснея за репетицията. Мислеше, че ще имаш нужда да ме видиш. — Разтвори ръце. — Прегръдка?

Изтичах в прегръдките му и се чувствах така, сякаш се бях прехвърлила от потъващ кораб в спасителна лодка.

Той притисна главата ми към гърдите си.

— Беше лошо, нали? Изчаках да си тръгнат, преди да се покажа, но видях, че все още разговаряш с тях.

— Мама е прекрасна. Добра всъщност. Татко... не е. Постави класната ми нащрек относно теб.

— Ъ-ъ, о... Това означава ли, че съм прогонен? — Тонът му подсказваше, че това няма да го спре.

Разтегнах пръсти и усетих мекия вълнен пуловер под разкопчаното му яке.

— Не, нищо подобно. Само не се изненадвай, ако мис Хадълстън покаже интерес към теб.

— Мисля, че ще се справя. Все пак моята силна страна е да бъда чаровен. — Усмихна се, виждайки ме да извивам очи нагоре.

Напомних си, че моята семейна драма не бе единствената днес.

— Как мина срещата с чичо ти?

Алекс прокара кокалчетата на ръцете си надолу по гръбнака ми за лек масаж. Имах странното желание да замъркам.

— Наистина добре, благодаря. Нямам думи да изразя какъв късметлия се чувствам в момента, след като намерих теб, а после се появи и той. Йохан има бизнес среща в Лийдс, но ще се върне вдругиден. Ще бъде тук за финала, ако стигнем толкова далеч.

— Трябва да е странно за теб.

— Много. Поглеждам го и ми се струва, че виждам нещо от баща си. Йохан казва, че си приличат.

Изпитвах облекчение, че иска да сподели това с мен.

— Каза ли дали някой друг от семейството ви има дарба?

— Една от бабите му определено и подозира, че майка му е имала, но е крила, защото баща му е бил силно против. Казва, че баща ми, Роджър, е наследил отношението от него. Тази част от семейството членува в много строга секта, която смята дарбите за дяволски сили. Не могат да понесат мисълта, че собствената им плът и кръв могат да се окажат хора с дарби, затова ни прогонват от живота си.

— Това е толкова тъжно.

— Но сега се срещнахме, така че може би двамата ще сложим началото на нова насока на развитие за семейство Дю Плеси.

Усмяхнах се и се опитах да не обръщам внимание на чувството, че съм изключена от това ново развитие в живота на Алекс. Той бе много оптимистично настроен за изграждането на ново семейство само от една среща. Надявах се да не бъде разочарован.

— Сигурна съм, че ще дадете най-доброто от себе си.

— Може ли да се видим по-късно след дебата?

Утре отново имах уроци, а и куп работа, която трябваше да свърша.

— Бих искала, но трябва да уча.

— Мога да помогна. — Очите му блестяха. Не мислех, че ще свърша кой знае какво, ако е наоколо, но той бе неустоим.

— Окей, ела по-късно да ми пожелаеш лека нощ. Ще бъда в библиотеката. Няма да те пуснат до стаята ми толкова късно.

Той прокара пръст надолу по врата ми, с което извика тръпки по цялото ми тяло, та чак до пръстите на краката.

— В случай че не успеем?

— Страхувам се, че да.

— Познаваш ме толкова добре. — Пръстите му танцуваха по бузата ми, после погалиха устните ми. Беше повече от приятно да открия, че му харесва да изследва лицето ми толкова, колкото и на мен да върша същото с неговото.

— Желая ти късмет довечера. Наистина ми се иска да можех да бъда там.

— Ще се свържа с теб веднага щом научим резултата.

— Добре! — Неохотно пуснах пуловера му. Щях да съм достатъчно щастлива да живея в джоба му, но трябваше да внимавам да не ми сложат етикет „лепката“. Бях виждала други момичета да правят това и гаджетата им страняха от тях, сякаш бяха болни от чума. Така че исках да изясним това.

— По-късно тогава.

— Да, по-късно.

---

[1] Сграда, в която се провеждат церемониите по дипломирането.
— Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Прекарах останалата част от следобед в стаята си в учене, но се отбиха приятелите ми от училище Хафса, Тони и Анализ, така че не можах да свърша кой знае колко работа. Те бяха любопитни, което бе разбираемо, относно вихрената ми любовна връзка с капитана на отбора на Южна Африка и искаха да изплюя камъчето. Избягвах въпросите им, като им разказвах за лятото, за това как се бяхме срещнали и прекарвали известно време заедно в разглеждане на забележителности. Оставих ги да си направят собствени (грешни) заключения за това как е била подготвена почвата за петък вечерта. Не ме попитаха дали Алекс ме е поканил на среща в Кейптаун, оставих въпроса да виси, ала с лек намек за лъжа, че може би го е направил, което означаваше, че никаква криза от лъжи не нарушаваше чувството им, че бързо се сближаваме.

След вечеря се скрих в библиотеката, а приятелите ми отидоха на дебата. Казаха, че трябва да подкрепя момчето си, но аз измърморих нещо за нервите си. Не обясних, че Алекс е този, който се нервирва от присъствието ми, а не аз. Седейки на писалището, се опитвах да бъда прилежна и да не гледам часовника. Домашната ми работа по география за населението и миграцията отказваше да премине бариерата, която ѝ пречеше да стигне до мозъка ми. Прелиствах страниците, подчертавах разни неща, но не ме питайте какво. С напредването на вечерта другите ученици излязоха от библиотеката и останах единствената в огромното помещение и, ако трябва да бъда откровена, бе малко страшно, тъй като половината лампи бяха изключени за икономия. Бих предпочела да отида в стаята си, но бях обещала на Алекс да се срещнем тук. Започнах да забелязвам звуците, които сградата издаваше — скърцанията и щраканията, когато тръбите се разширяваха и свиваха заради циклите на централното отопление. Хрумна ми една не съвсем добра мисъл, че библиотеките са предпочитани от серийните убийци, тъй като има много места, където да се скрият и да дебнат плячката си. И призраци. В стара сграда като

тази със сигурност би трябвало да има поне два? Можех да си представя как се носят във въздуха около стелажите по история, как стават непослушни и започват да ме замерят с книги.

„Това са полтъргайстите.“

„Не трябва ли да почукаш, преди да изникнеш в главата ми?“, попитах. Алекс бързо развиваше навика да нахлува телепатично в мислите ми. Предполагам, че това бе въздействието на дарбата му върху мен, защото успяваше да убеди бариерите на ума ми да го пуснат, без дори да забележа. Трябваше да си изясня какво означаваше това, но не сега.

„Съжалявам. Ще се изкашлям силно следващия път. Но ти водеше такъв интересен разговор със себе си, че не исках да го прекъсвам.“ Усещах усмивката в гласа му.

„Е, как мина?“

„Спечелихме.“

„Не съм мислила сериозно, че е възможен друг изход.“

„Отборът от Амритсар бе наистина добър. Бяха близо до победата.“

Предположих, че моето златно момче бе наклонило везните в полза на отбора си. *„Браво на вас!“*

„Все още ли е добре да се отбия?“ Дебатите се бяха състояли в театъра на училището ни, който само дворът делеше от игрището за ръग्би. Не трябваше да измине голямо разстояние, за да дойде и да ме намери.

„Чакам те и в същото време се опитвам да се преборя със статистиката за населението. Тя печели. Ела и ме спаси.“

Като прецених, че е на двацет минути от мен, извадих компактно огледало, за да проверя дали не съм направила нещо, характерно за Мисти, като например да съм изцапала носа си с мастило (известно бе, че дъвча върха на химикалките си, а невинаги помнех как ги държа). Наклоних огледалото, за да погледна бузата си, и улових в него някого зад себе си.

— Алекс, как...?

Но не беше Алекс. Иззад рафтовете се показва журналистът от пресконференцията. Добих ясното впечатление, че нямаше да излезе, ако не го бях видяла.

— Съжалявам, че те безпокоя. — Говореше тихо и наистина се извиняваше, обаче такива не ми минаваха. — Търсех Алекс дю Плеси, а забелязах, че обикновено е там, където си ти.

Сърцето ми заби тежко, сякаш се изкачвах по централното стълбище през междучасието. Бързо прибрах нещата си, без дори да го погледна.

— Не предполагам, че трябва да сте тук.

— Не се тревожи: имам препоръчителни писма от пресата. — Приблужи се до масата. Мисля, че ми показваше значката си или може би ми подаваше ръка, не смятах да установявам зрителен контакт с него. — Казвам се Ели Дейвис. Работя за лосанджелиски вестник.

— Имах предвид, че тази част на училището няма нищо общо със състезанието. Тя е само за учениците и персонала.

— Като че ли това има значение за теб. — Той се смееше, но аз не усещах искрената весела нотка. Смехът му звучеше по-скоро горчиво. — Видях ви двамата с Алекс дю Плеси да минавате през много заключени врати, как го правите между другото? Или трябва да питам кой го прави? — Дейвис взе учебника, по който работех. — Странно, на място като това бих очаквал книга с магии.

— Уча по география, мистър Дейвис, и не живея в измислен свят. — Притиснах чантата до гърдите си и се запитах дали просто не трябва да изоставя учебника си. Погледът ми се стрелна към вратата. Не ми харесваше това, че ни бе дебнал в първите крехки мигове на връзката ни.

— Е, няма нужда да бързаш. Дни наред се опитвам да говоря с теб и Алекс. Не разваляй всичко сега, когато най-последно сме сами за няколко минути.

„Алекс, не идвай тук. Онзи журналист ме завря в ъгъла. Предупреди Уриел.“

Отговорът му се върна като бумеранг.

„Шегуваш се, нали? Няма да те оставя сама с него.“

Чу се лек сигнал от аларма. Дейвис извади от джоба си някакво устройство, почти със същите размери като телефон.

— Интересно. Използвате телепатия.

— Това... — Отчаяно исках да отрека, но не можех. Направих крачка към вратата, но той застава на изхода и блокира пътя ми. — ... не е ваша работа.

Той обърна устройството така, че да мога да видя екрана. На него имаше нещо като диаграма.

— Настроил съм го да измерва психичната активност. Телепатията качва нивото далеч над нормалното и включва алармата. Почти ме изхвърли навън при онзи първи дебат. Предполагам, че твоето момче мамеше по някакъв начин и общуваше с някого извън стаята. С теб ли разговаряше?

Не, това бе Ейнджъл, която разговаряше с мен.

— Грешите. Алекс не мами по време на дебатите.

— Но не казваш, че не използва телепатия. — Изглежда ме продължително, опитвайки се да разгадае тайните ми. — Сега, когато намирам това за очарователно, всеки, към когото подхожда с въпроса, отрича.

Това е така, защото всички други могат да лъжат.

— Дори не знам какво представлява психичната енергия, така че откъде да знам, че устройството ви работи? — Никой не знаеше с точност как функционират нашите сили.

— Много ще се радвам да споделя това с теб, млада лейди, но първо имам нужда от някои отговори.

Чух някой да бяга нагоре по стълбите, после вратата се отвори с трясък.

— А, Алекс! Толкова съм очарован, че се присъедини към нас.

„Той има апарат, който отчита телепатията.“

Устройството отново изпиука.

— Малко предсказуемо. Предполагам, че тя ти казваше за това? — Дейвис вдигна сензора. — Наричам го детектор за хора с дарби. Така наричате себе си, нали? Онези, които знаят; доста твърдоглави, не бихте ли казали?

Алекс не можеше да ме достигне по нормалния начин, защото Дейвис ме бе заклепил до страничната преграда на писалището. Алекс я прескочи и застана между журналиста и мен.

— Добре ли си, bokkie? — Прегърна ме с едната си ръка.

— Случвало ми се е да уча и с по-добър резултат. — Зарових глава в гърдите му, преди да се отдръпна. Чувствах, че трябва да посветим цялото си внимание на онова, което правеше Дейвис.

— Алекс, надявам се, че ще ми простиш, задето те приклеших така в ъгъла, но е много трудно човек да се види с теб. — Журналистът

имаше напрегнатото изражение на ловджийско куче, подушило плячка. Погледът му бе прикован в гърба на моята сродна душа.

Алекс дори не се обърна, за да застане лице в лице с Дейвис, погледът му все още бе втренчен в мен, сякаш бях единствената в неговия свят.

— Тези дни е рядкост да откриеш неохраняван човек с дарби. Имах огромни проблеми с вървенето по следите.

„Каза ли на Уриел?“ попитах.

Апаратът пак издаде звук.

„Да. Идва насам.“

— Е, сега, проява на грубост е да говорите така зад гърба ми. Макар да подозирам, че е нещо обикновено за хората с дарби. — Това бе прекалено: Дейвис изглеждаше огорчен, след като той ни се натрапваше! — Точно за това е моето изследване: злоупотребата със силата от страна на една група на обществото. Движете си сред нас, без да обявите присъствието си, манипулирате обществото, без то дори да забележи, обръщате в своя полза състезания, избори, повишения. Каквото и да назовем: вие взимате участие в него. Някой трябва да направи поведението ви достойни на широката общественост.

— Защо? — попита студено Алекс, макар да усещах напрежението в него. Тъй като аз бях в стаята, той не можеше да убеди Дейвис да се откаже от опасното изследване, но изглеждаше много по-спокоен от мен.

— Защо? Защото подкопавате демокрацията, разбира се! Току-що те чух много красноречиво да отричаш демокрацията като форма на управление и да утвърждаваш властта на благосклонен и добре информиран елит.

Алекс се обърна.

— За това ли става въпрос? Не трябва да смесвате позициите по време на дебатите с истината, мистър Дейвис. Вярвам, че демокрацията е най-добрата от несъвършените форми на управление, с които разполагаме, но ако го бях казал, състезанието щеше да приключи за нас. Не мисля, че сте осъзнали смисъла на подобни състезания, щом мислите, че всички вярваме в онова, което казваме.

Обаче Дейвис не беше отворен за гласа на разума.

— Преди днешния ден имах своите съмнения. Те отиват много по-далеч от теб, момче. Последните избори бяха манипулирани от

тайното ви общество, за да влезе техният човек в Белия дом. С кариерата му ще е свършено, щом го разкрия такъв, какъвто е всъщност.

Никога не бях чувала, че президентът на Съединените щати е човек с дарба. Обикновено избирахме небиеци на очи работни места, за да избегнем подобни обвинения, а това бе обратното на обичайната практика.

— Помогнете ми, мистър Дейвис, каква точно е връзката между мен и вашия президент? Никога не съм го срещал — каза Алекс с насмешлива нотка в гласа.

— Той е започнал кариерата си с победа в това състезание, както добре знаеш.

— Какво? Преди трийсет и пет години? И това го прави един от манипулаторите на ума, така ли? — Гласът му бе рязък и разбрах, че Алекс се страхува, но по-скоро за мен, отколкото за себе си. Протакаше, за да даде време на Уриел да стигне до нас.

— Със сигурност! Тази необичайна дарба за манипулиране е като знака на Каин, предаван от поколение на поколение.

Мускул играеше на брадичката на Алекс; гняв, примесен с тревога, обаче той държеше нрава си под контрол.

— И фактът, че този знак, както го наричате, съществува, ви дава правото да дебнете шестнайсетгодишни момичета, които пишат домашната си работа, за да ги уплашите и да изтръгнете признание от тях?

Дейвис се засмя презрително.

— Тя също е една от вас. Съмнявам се, че мога да я изплаша дори да я напада с брадва!

— Не, повярвайте ми, това ще ме уплаши — казах и потреперих.

— Не се шегувайте, мис. Просто ще извършите онези странни неща, които всички вие правите с ума си, ще я отнемете от мен чрез телепатия.

— Искате да кажете така? — Уриел излезе от сянката и вдигна пръст. Детекторът бе изтръгнат от ръцете на репортера и се озова в неговите. Той прокара пръсти по него и го разчете с дарбата си. — Виждам, че сте откраднали едно от изобретенията на доктор Шуъркрос, докато сте вземали интервю от него, и сте го адаптирали. Той знае ли за липсата му?

„Алекс, отведи Мисти далеч от него.“

Дейвис отстъпи назад, очевидно много по-ужасен от Уриел, отколкото от Алекс или мен.

— А сега просто спри там, не се приближавай до мен! — Пътят към вратата сега бе чист.

Щом получи заповед от Уриел да ме отведе, Алекс ме дръпна за ръката.

— Да вървим.

— Учебникът ми е у него — прошепнах.

Алекс изтръгна учебника от увисналата ръка на Дейвис.

— Така ли направи? Просто откри, че детекторът е у теб, когато излезе от кабинета, както стана сега и с този учебник? — попита Уриел. В гласа му се долавяше твърдост, каквато не бях чувала преди. — Мисля, че трябва да дойдеш с мен и да отговориш на някои въпроси.

Дейвис отвори уста да възрази.

— Освен ако не искаш да извикам полицията. Ще ми е много интересно да установят кражбата и нахлуването ти тук. — Уриел скръсти ръце. — Това училище гледа с неодобрение на непознати мъже, които дебнат ученичките. Сигурен съм, че на работодателите ти от вестника няма да им хареса.

Дейвис закърши нервно ръце.

— Ще дойда с теб, ако обещаеш, че няма да ми навредиш по никакъв начин, това включва и използването на която и да е от силите ти.

— Чудесно. — Уриел посочи вратата с ръка — Ще вървиш пред мен. Ще бъда непосредствено зад теб.

Дейвис побърза да излезе.

Уриел се приближи до мен.

— Добре ли си, Мисти?

— Да.

Той ме докосна по рамото.

— Каза ли нещо за другите отвлечени хора с дарби?

— Не, не спомена нищо за това.

Алекс ме погали по ръката над лакътя, за да ме успокои.

— Говореше за корупция и за това, че тайното ни общество е вкарало наш човек в Белия дом, стандартни неща за конспиративните

теории.

— Благодаря. Оттук ще го поема аз. Алекс, погрижи се Мисти да се върне в стаята си, а аз ще помоля Тарин да те намери. Не искам никой от вас да се прибира в хотела си сам.

Преглътнах.

— А ти сам ли ще бъдеш с него? Изглежда опасен.

Уриел ме изгледа право в очите и разкри стоманената си същност, скрита под любезната външност.

— Аз съм Бенедикт, Мисти. Това ме прави най-опасният човек в стаята, повярвай ми. — И излезе.

— Това бе страшно... — треперех.

Алекс ме притисна до себе си и предложи малко топлина на измръзналата ми кожа.

— Ужасяващо. Не можах да дойда достатъчно бързо. Не мисля, че някога съм бил толкова уплашен.

— Не се чувствах заплашена, не и лично. Той се беше концентрирал върху теб. Мисля, че те вижда като младо момче, което ще бъде издигнато за президент от нас, подлите хора с дарби.

Алекс се усмихна горчиво.

— Но знае, че съм свързан с теб, това превръща и теб в мишена. — Взе чантата ми и пхна учебника в нея. — Да се връщаме в стаята ти. Това място не ми харесва.

Огледах тъмните местенца между високите рафтове.

— И на мен, не и през нощта.

Пресякохме училищния вътрешен двор, за да стигнем до пансиона. Вратата, която водеше към моето крило, бе защитена с код. Искях да повдигна настроението, затова се отдръпнах леко назад.

— Хайде, свърши си работата.

Той ме потупа по челото.

— Забравила си кода?

— Не, просто ми харесва да те наблюдавам как работиш.

Алекс се засмя тихо и ми махна с ръка да отстъпя още по-назад.

— Между другото, какво е bokkie?

— Казал съм това? — Алекс се усмихна горчиво.

— Да. В библиотеката.

— Означаваш малка сърна, но също така любима.

Усмихнах се широко. Понякога нямам нищо против дарбата си.

Смутен, Алекс се обърна и задвижи пръсти по таблото. Вратата се отвори.

— Беше ли необходимо движението на пръстите? — попитах, като повторих движенията с моите. Нищо чудно, дето Дейвис подозираше, че се използва магия.

Той взе ръцете ми в своите и целуна връхчетата на ноктите ми.

— Не, но исках да ти дам нещо, на което да се възхищаваш.

— О, възхищавам се на теб... непрекъснато. Ти си един огромен ходещ бутон „харесвам“, Алекс дю Плеси.

Той се засмя.

— Това звучи наистина забавно. Това означава ли също така, че непрекъснато искаш да ме натиснеш?

— Да, моля. — Престорих се, че натискам копчето на ризата му.

— Но без да те споделям на други страници.

— Ревнива си, нали?

— Да.

— Аз също. Хайде, покажи ми къде живееш, преди охраняващите коридорите да ме изхвърлят.

Поведох го нагоре по стълбите към стаята ми на втория етаж. Минахме покрай някои други момичета от пансиона. Те гледаха Алекс с широко отворена уста — не само защото нарушавах правилата, а защото просто караше челюстите да увисват, за което не можех да ги виня.

Отворих вратата на стаята си, за да пусна Алекс да влезе първи.

— Ето я моята бърлога.

Той спря на прага.

— Мисти, така разхвърляна ли си обикновено?

— Не съм разхвърляна! — Надникнах над рамото му. — О, господи! — Бях поразена и се притиснах в ръката му.

Вещите ми бяха разхвърляни навсякъде — чекмеджетата бяха обърнати, гардеробът изпразнен, чанти, портмонета и папки преобърнати наоколо. Опитах се да вляза, но Алекс препречи вратата с ръце.

— Недей. Уриел трябва да види това. Полицията също... предполагам. Не трябва да пипаш нищо.

Прилоша ми: беше все едно че са го причинили на мен, а не на стаята ми. Личните ми вещи бяха разпилени и се виждаха ясно —

бельо, тоалетни принадлежности, снимки, писма, спомени.

— Но кой го е направил? Какъв е смисълът? Нямам нищо ценно, нито тайни.

„Наистина ли?“

„С изключение на това.“

„И става въпрос точно за това, предполагам.“

Хафса дойде, за да разбере защо все още стоим в коридора.

— Всичко наред ли е?

Направих място, за да ѝ покажа стаята.

— Не, всъщност не е. — Гласът ми се прекърши и премина в ридание. Алекс ме погали със съчувствие по тила.

— Мисти, някой е проникнал в стаята ти! — каза тя, сякаш не бях се досетила и сама. — Да повикам ли мисис Хадълстън?

Погледнах Алекс. Той кимна. Това не можеше да остане само в кръга на хората с дарби.

— Благодаря. Тя ще поиска да извика полицията.

Хафса посочи стаята си по-нататък по коридора.

— Виж, можеш да изчакаш там, само ще телефонирам и ще докладвам за това.

— Благодаря. Оценявам го.

Затворих вратата на стаята си и заведох Алекс в стаята на Хафса. Тя бе украсила стените с плакати на любимите си велики автори — Ф. Скот Фицджералд, Вирджиния Улф и Мая Анджелоу^[1] (вкусът ѝ определено е интелектуален). Моите стени, в контраст с нейните, бяха колаж от любимите ми актьори от филми, които вървяха в момента, от телевизионни предавания, както и малка колекция от книги с поезия. Бях добавила и лични щрихи като например снимка на семейството ми от сватбата във Венеция на Даймънд и Трейс. Доколкото успях да видя, сега всичко това беше просто куп от смачкани и разкъсани неща на пода.

— Не разбирам. Защо аз? Мислиш ли, че е бил Дейвис? — Потърках ръцете си над лактите. Представях си го как пълзи наоколо като хлебарка, но не изглеждаше вероятно да се е промъкнал незабелязан от приятелите ми, които непрекъснато влизаха и излизаха от стаите си.

Изражението на Алекс бе сдържано. Говореше с някого чрез телепатия — предположих, че с Уриел.

— Ури иска да знае кога за последно си била в стаята си.

— Бях в нея до около седем. Взех учебниците си по география след вечеря.

— Ако се вярва на Дейвис, по това време е бил на дебатите. Не обърнах много внимание на зрителите. Може би мис Кътси е обърнала.

— Предпочитам да е бил той, така поне натрапникът ще има лице. Със сигурност не може да има двама души, които дебнат около училището?

— Може и да лъже за това, че е чул речта ми.

— Не лъжеше, поне доколкото аз усещам, но може да не е останал до края на дебата, така че може да ни казва само половината истина.

Алекс предаде това на Уриел.

— Той каза да ти предам, че Виктор Бенедикт е на път, но ще бъде тук след няколко часа, тъй като сега е във Франция. Уриел иска брат му да разпита Дейвис.

— Добра идея. Никой не може да измами Виктор.

— Той е помолил Тарин да ти помогне да се справиш с полицията и персонала. Предлага след това да отседнеш при нас в хотела. Сега си превърната в мишена и не искам да оставаш тук сама.

Направих гримаса.

— Идеята може и да не се хареса на мисис Хадълстън.

— Всичко е наред. Мога да бъда много убедителен.

Тази вечер мислех, че употребата на дарбата му е напълно оправдана.

— Давай. Тя се придържа стриктно към правилата. Така че без нейното разрешение ще трябва да остана тук — и знам, че няма да спя.

— Мисти, позволи ми да ти кажа колко съжалявам, преди да дойдат. — Отиде до бюрото на Хафса, взе книга, после отново я остави. Неспокойствието му разкриваше дълбоката му тревога. — Мисля, че вината за случилото се е моя. Някой е разбрал за мен и това го е довело до теб. — Очите му бяха пълни с мъка и вина.

Прегърнах го през кръста, за да престане да се разхожда наоколо.

— Не бъди глупав, вината не е твоя, не е и моя. Заедно сме в това.

— Благодаря, *bokkie*. — Целуна ме леко по устните.

— Няма защо, Алекс.

Погледите ни се срещнаха, неговите пронизващо сини очи сякаш се гмурнаха дълбоко в мен. Имаше поне едно хубаво нещо в цялата тази работа: бях изправена срещу това със сродната ми душа до мен.

---

[1] Псевдоним на Маргарет Джонсън (1928–2014). Американска поетеса, писателка, актриса и общественичка. Автор е на няколко автобиографични книги. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Полицията не откри отпечатьци в стаята ми, поне не и такива, принадлежащи на непознат.

— Ръкавици — каза отговарящият за огледа на местопрестъплението. — Повечето престъпници слагат такива. А в училище като това ще бъде почти невъзможно да се изолира ДНК проба от нашественика. Предполагам, сигурна сте, че не е някоя от вашите съученички? — Местната полиция не криеше факта, че се надява работата да е на вътрешен човек, на някоя прекрачила границите на правилата ученичка. Телефонното обаждане на Виктор Бенедикт ги бе спряло да отхвърлят проблема, без дори да го разследват, но жената, която снемаше отпечатьци, ме накара да се почувствам така, сякаш ѝ губя времето.

Изправи се и взе чантата си.

— Не, нищо. Стаята ти е чиста, ако се изключи разхвърлянето.

Това ми напомни за жертвите на убиеца, които като че ли бяха умрели без причина, за убиеца, който не оставяше следи. Ако искаше да ме окуражи, не успя.

Когато тя си тръгна, заключих вратата, но без да бързам да оправя кашата. Обещах си да го сторя на сутринта. Огледах коридора. Тарин и Алекс разговаряха с мисис Хадълстън на прага на стаята на Хафса. Ако съдех по благоразположеното и възторжено изражение на класната си ръководителка, дарбата на Алекс работеше на пълен ход. Изчаках на място Алекс да ми даде знак, че е безопасно да се присъединя към тях.

Той ме погледна и ми подаде ръка.

— И така, ти отидеш при приятелите си тази вечер — обяви мисис Хадълстън, щом се приближих, и го каза така, сякаш това бе нейна идея. — Утре ще ти помогна да подредиш стаята си. — Вдигна поглед, застанала на ъгъла на стълбището. — Наистина трябва да инсталираме камери тук. Така крадците ще се замислят, преди да нахлуят.

Подозирах, че нашествениците призрци като този, преобърнал стаята ми, бяха прекалено умни, за да се оставят да бъдат заснети от камера. Искях просто да се измъкна оттук. Бях намерила чантичката с тоалетните си принадлежности и чисти дрехи и отчаяно исках да тръгна.

— Може ли да тръгваме вече, моля?

— Погрижете се да се върне навреме за регистрацията в осем и половина — нареди мисис Хадълстън на Тарин.

— Да, разбира се. — Тарин се усмихна, за да ѝ вдъхне увереност. — Благодаря, Морийн.

Излязохме през портата, която се използваше през нощта, и се озовахме на „Трампингтън Роуд“. Минаха само няколко коли, докато вървахме към центъра на града. Кеймбридж беше жив и листата шумоляха, звук, който обикновено биваше удавен от човешката активност. Това ми напомни, че сме заобиколени от километрична равнина, която се виждаше от космоса като точица сред полята и оградите на Кеймбриджшир. Чувствах се изложена на показ, плячка, уловена в капана на ястребовия поглед.

— Заловихме ли го? — попитах, когато излязохме от територията на училището.

— Искаш да кажеш, че Ели Дейвис е нашият убиец? — Тарин смръщи вежди. — Ури не знае, затова и повика Виктор. Има много неща, свързани с Дейвис, които не изглеждат правдоподобни, но убиец? Не сме сигурни.

— Уриел няма правомощията да го задържи. Ще има ли нужда от мен, за да го убеди да дочака Виктор? — намеси се Алекс.

— Обеща да не използва дарби за въздействие върху Дейвис, а засега той ни сътрудничи, така че не, да оставим това за момента. Дейвис няма търпение да ни спипа, само ще налееш масло в огъня. Според Ури конфронтацията носи огромно удоволствие на Дейвис и той само чака Ури да стъпи накриво. Обаче Ури, разбира се, няма да го направи. Прекалено добър е в онова, което върши.

Разходката не бе спокойна. Бях нервна, но това бе нищо, сравнено със стаеното в Алекс напрежение. Той вървеше между мен и Тарин и ние бяхме като експерти по разполагането на бомби, които носят една от тях заредена по пътя.

— А какво, ако го убедя да си признае? — Алекс потърка лицето си с длани в опит да изтрие стреса от последните няколко часа.

— Не мисля, че това е правилната употреба на дарбата ти. Силата ти е в чара, не в принудата — каза Тарин. Слава богу, че поне един от нас бе спокоен. — Виктор е професионалист в тази област, остави на него.

— Но Дейвис нападна Мисти! Заплаши я!

— Знам, че искаш да го накажеш за това, Алекс, но сега едва ли си в най-доброто състояние на ума, за да го разпиташ. Ще постъпим както трябва. Виктор може да зададе правилните въпроси, и то в рамките на закона, това е важно, ако срещу него ще бъде повдигнато обвинение.

Алекс издаде приглушен стон на разочарование и стаен гняв.

— Как щеше да се чувстваш, ако бе притиснал Уриел в библиотеката?

— Щях да се чувствам като теб, но се надявам, че щях да знам, че трябва да отстъпя, за да могат доказателствата да бъдат събрани на чисто. Ще съжаляваш повече, ако станеш причина заподозрян да ни се изплъзне.

Разбира се, беше права, но Алекс трябваше да се бори, за да постигне спокойствие.

— Добре де, добре, разбрах. Обаче искам да я защита срещу откачалки като него.

— Вложи енергията си в това да накараш Мисти да се почувства по-добре. Нямам нужда от дарбата на Франси, за да знам, че сигурно е истински разтревожена.

— Да, права си. Съжалявам, Мисти. Просто намирам това за... трудно. — Алекс не беше свикнал да се грижи за някого. Това го плашеше. Виждах в него отчаяното желание да защитава и омразата към чувството за безпомощност. — Какво искаш да направя? Как мога да помогна?

— Просто бъди себе си. — Хванах го за ръката. Не исках да го натоварвам, не и в момента, когато той също имаше толкова много проблеми. — Справяш се чудесно.

Беше един часът сутринта, когато си легнахме. Делях една стая с Тарин в хотел в центъра на града, на „Паркърс Пийс“, тревиста ивица, която бе избегнала застрояването. За мен бе голяма утеха фактът, че тя

бе съвсем близо в другото единично легло и че Алекс бе малко по-нататък по коридора. Верен на обещанието си да ми помогне, той ми поговори тихо чрез телепатия, преди да заспя, и така престанах да мисля прекалено много за нахлуването в личното ми пространство.

Но това се бе случило и не можех да проумея защо точно на мен.

— Взел ли е нещо? — Виктор Бенедикт стоеше заедно с мен в ужасното място, което бе моя стая.

Наведох се и вдигнах кутия за бижута.

— Не и нещо, което да съм забелязала. — Пантите бяха изтръгнати. Кутията бе боядисана в цветовете на знамето на Южна Африка, но сега само едната ѝ страна бе все още закрепена на пантите, а съдържанието ѝ бе разпръснато по пода. Не притежавах особено ценни дрънкулки, само няколко дребни нещица, които ми бяха дадени през годините. Прибрах ги в счупената кутия, тъй като нямаше къде другаде да ги поставя.

Виктор огледа стаята. Тя изглеждаше така, сякаш вихрушка бе съборила нещата от рафтовете и стените и бе извадила всичко от чекмеджетата. Само завесите с бамбукови щампи все още висяха.

— Не са влезли с цел кражба, а претърсване.

— Откъде знаеш? — Оставих кутията върху празната повърхност на шкафчето. От начина, по който нещата лежаха по пода, можех да възстановя движението на ръката, с което нашественикът ги бе разпилял.

— Не са взети малкото ценни неща като парите от портмонето ти. Знаем, мислиш, че нямаш много, но тук все пак има доста неща, които биха могли да бъдат продадени, ако знаеш къде и ако си достатъчно отчаян да откраднеш. Паспортът ти например струва доста, но той го е унищожил. — Виктор го взе от купа, където той лежеше най-отгоре, и го остави на нощното шкафче. Беше разкъсан надве, а страницата със снимката ми я нямаше. — Зарядно, айпод, лаптоп. Нищо от това не е последен модел, но за тях все пак има пазар.

— Но ако е претърсване, той не е бил особено методичен.

— Не е бил, права си. — Виктор ме изгледа одобрително. — Осъзнах го преди малко, но ме интересува как ти се досети.

— От бъркотията. Мисля, че професионалистът би претърсил успешно нещата ми, без дори да разбере, че е идвал и си е отишъл, фактът, че нашественикът е извлякъл удоволствие от разрушението, предполага, че е бил ядосан. — Вдигнах снимката, на която се виждах аз, Ейнджъл и Самър и която бе разкъсана на две части. Открих само онази част, на която бяха приятелките ми, аз липсвах.

— Откри ли нещо? — Виктор бе забелязал, че стоях съвсем неподвижно.

Подадох му половината от снимката.

— Останалата част не изглежда да е тук.

— А на нея е...?

— Аз съм. — Обърнах рамката, която някога бе обграждала снимката от сватбата. Снимката също бе разкъсана, този път на пет или шест парчета. Освободих парчетата от счупеното стъкло и ги съединих. Там, където бях аз, в далечния десен ъгъл, имаше дупка. — Виктор?

Той взе парчетата от треперещата ми ръка.

— Може би трябва да спреш, Мисти.

Никога не бях го чувала да говори така мило. Поклатих глава. Твърдо решена да изпробвам теорията си за нападението, вдигнах албума си за изрезки. Страниците се отделиха от подвързията. Натъпках ги обратно вътре, знаех, че всеки лист с моя снимка е откъснат; дори бебешките снимки, ако са били надписани.

— Това е нелепо. Защо ми го причинява?

— Ела тук. — Виктор ме дръпна към себе си и ме прегърна, принуждавайки ме да сложа край на търсенето. Не мисля, че дотогава го бях виждала да прегръща някого. Престори се, че не забелязва сълзите ми.

— Трябва да спреш сега. Мисля, че знаем какво се е опитал да постигне нашественикът, и ако продължиш, само ще му помогнеш да достигне целта си.

— Каква цел? — избърсах очите си в ръкава си.

— Той иска да те уплаши.

— Е, успял е, значи. Той твърди, че не трябва да съществувам или че той не иска да съществувам, нали?

Виктор бе напрегнат. Би предпочел да не обсъждаме този въпрос.

— Така разбирам аз ситуацията. Стореното отговаря на човек, който мрази хората с дарби като Дейвис.

— А какво ще кажеш за убиеца, нещо различно ли е?

— Не отговаря на модела на другите отвличания. При тях не е имало предупреждение, нищо подобно на това.

— Значи, бил е Дейвис?

— Възможно е. — Студените сиви очи на Виктор изразяваха съмнението му. — Той обаче каза, че не разследва сам.

— Мечтата му за голямо разкритие и спечелване на „Пулицър“ и слава... някак не виждам как съсипването на вещите ти влиза в тази схема. Той не знае, че много правителства са наясно със съществуването на хората с дарби, както и че осъзнават причините им да не натрапват присъствието си на широката общественост. Той мисли, че ние сме доказана тайна.

Аз все още разсъждавах за това, че не е бил сам в разследването.

— Има и други в света, които мислят като него?

— Доколкото успях да разбера от несвързаните отговори на Дейвис, съществува малка група кръстоносци, настроени срещу хората с дарби.

— И един от тях може да е извършил това, докато съм седяла в библиотеката, а Дейвис е бил на дебатите.

Тревогата ми бе достигнала такава степен, че се излъчваше от цялото ми същество.

„Хей, *bokkie*, какво има?“ Алекс трябваше да е на състезание с отбора от моето училище, не можеше да си позволи нарушение на концентрацията.

Исках да кажа „нищо“, но не можех. „Виктор току-що ме информира за съществуването на група хора, настроени срещу такива като нас, с дарбите, и съм малко разтревожена. Върни се към заниманията си.“

Виктор ме пронизваше с поглед.

— Мисти, мисля, че трябва да си починеш от това. Аз ще довърша тук. Защо не се върнеш на учебните занятия?

— Звучи добре. — Протегнах ръка към папката си по математика, едно от малкото неща, които бяха останали по рафтовете. От нея изпадаха конфети. — Какво?

Виктор я взе от мен и внимателно я отвори. Всеки лист, изписан с моя почерк, бе унищожен. Ксерокопията бяха останали незасегнати.

— Работите ми по биология и химия!

Той стигна до папките преди мен и погледна вътре.

— Същото.

Тревогата ми се покачи до невиджани размери по скалата на Рихтер.

„Край — ще се откажа от този дебат и ще дойда да те намеря!“

„Не! Не можеш да разочароваш другите. Аз ще... ще се оправя. Виктор се грижи за мен. Остани, моля те. Ще се чувствам по-зле, ако дойдеш.“

Алекс се съгласи, но много неохотно.

Виктор остави двете папки една върху друга.

— Наистина съжалявам, Мисти. Това е просто жестоко.

— Трябва да му е отнело доста време да сортира нещата, които се отнасят и не се отнасят до мен. — Не исках никога повече да бъда в тази стая. Унищожителят сигурно бе извлякъл някакво извратено удоволствие от стореното. — Това е работата ми по цели три предмета. Не е стигнал до географията, но само защото тя бе с мен.

— Ще кажа на учителите ти за случилото се.

— Но страниците не могат да бъдат възстановени, те бяха работата ми, бележките ми.

— Знам, съжалявам. Някои неща изобщо нямат смисъл. Има хора, които са чисто зло.

Приятелите ми бяха шокирани, когато чуха за станалото. Във вакуума, образуван от липсата на разумна причина за нападението, те измислиха множество обяснения, но нито едно от тях не бе така страховито като това да бъдеш мишена на непознат, мразец хората с дарби. Умът ми нашепваше, че бе възможно това да бъде дори някой от моята група, някой от моето училище, който мисли като журналиста. Тази мисъл бе ужасна, защото започнах да подозирам всички.

„Но ти знаеш кога изричат истината — казах си. — А и всички са истински нещастни заедно с теб.“

Тони, Хафса и Анализ, чиито учебни предмети се покриваха с моя избор, веднага обещаха да направят ксерокопия на работите си. Хафса застана над машината в кабинета на секретарката, за да преснима работата си по химия, докато Анализ преглеждаше бележките си по математика, а Тони по биология.

— Около теб винаги се случват странни неща — удиви се Анализ и отвори папката си.

— Никога такива, уверявам ви. — Седях свита във фотьойла за посетители, притиснала колене към гърдите си.

— Може някой да е бил разтревожен от нещо, което някога си казала — предположи Хафса. — Знаеш, че можеш да бъдеш... хм... много директна.

— Не че това го извинява — побърза да добави Тони. — Ти не си виновна.

— Разбира се, че не си. Това бе само мисъл. — Хафса се изчерви и се зае да подреди записките.

Седмицата бе изпълнена с нещастие. Трябваше да бъда на седмото небе в дните след откриването на сродната си душа, но вместо това тънех в лошо настроение. Родителите ми говореха, че ще ме приберат у дома, и ми позволиха да остана едва след като ги уверих, че искам да бъда в Кеймбридж. Алекс бе тук, къде другаде бих могла да отида? Единствените хубави мигове бяха онези, прекарани насаме с него, но дори те само ми напомняха, че не мога да бъда с него на вълнуващия финал на състезанието. Малките неща придобиваха огромни размери за мен, защото се тревожех за всичко.

Във вторник отборът му имаше свободна вечер. Тарин искаше да ги заведе да потренират катерене на стена в спортния център, тъй като те всички обичаха този спорт. Алекс настоя аз също да отида, тъй като нямаше дебати, на които да навредя, и можеше да рискува да ме видят с него на обществено място. Дори когато не беше с мен, се грижеше никога да не оставам сама.

— Мразя височините — предупредих го, докато крачехме през тревната площ на „Паркърс Пийс“ към модерния спортен комплекс. — Само ще гледам.

— Ще видим. — Той ме дари с една от усмивките си, които разтопяваха сърцето. О, господи, усещах как решимостта ми се изпарява. Бих направила всичко, за да го впечатля, и мисля, че той го знаеше.

Въжетата за катерене са крайно неласкави, тъй като подчертават онези части от тялото ти, които обикновено не препасваш с предпазни колани, след като пораснеш достатъчно, че да не ти трябва бебешко столче. На Алекс обаче му харесваше какъв ефект имаха върху мен, ако се съдеше по пламъчетата в очите му. Успях да ме целуне няколко пъти, докато закрепяхме въжетата.

— Окей, момчета, тъй като имате опит, поемете по червения маршрут — каза Хамиш, нашият инструктор. Той беше висок и имаше тяло на сериозен планинар и вече бе спечелил уважението на момчетата, като им бе описал катеренето в Йосемити.

— Дадено. — Майкъл вече бе на стената и използваше дългите си ръце, за да се хване за следващия червен блок от пластмасовата повърхност на скалата. Въжетата висяха от върха като странни разноцветни ленти. Не можех да си представя да се покатеря дотам. Какъв бе смисълът?

О, да, исках да покажа на Алекс, че ще се опитам да бъда част от живота му, а катеренето бе едно от любимите му хобита.

— Мисти не се е катерила досега — каза Алекс на Хамиш, преди да се закопчая.

Погледът на Хамиш обходи облечената ми в черна ликра фигура, преценявайки способностите ми.

— Изглеждаш малко бледа, момиче. Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Хм...

— Кой е най-лесният маршрут? — попита Алекс. Вниманието му всъщност не беше върху мен, тъй като гледаше напредъка на Хюго, който се катереше към следващата издатина. Стомахът ми се преобърна.

— Жълтият. Детска игра. Нищо прекалено предизвикателно.

— Хмм. — Думите вече не бяха възможни.

Алекс постави ръката ми на първата позиция.

— Хайде. Бавно.

— Хей, Алекс, какво правиш? Ще остареем тук горе — извика Фил. Вече бе стигнал върха и чакаше пътят да се изчисти, за да слезе.

— Идвам. — Алекс ме потупа по дупето, жест, който казваше „тръгвай“, и започна да се катери до мен. Скоро бе няколко метра над мен. Слушах търпеливите напътствия на Хамиш, сякаш животът ми зависеше от това.

— Следващата е вляво. Не, не зелената. Ти си по жълтия маршрут, помни. — Не знаеше, че почти непрекъснато държа очите си затворени.

На около една трета от пътя нагоре направих грешката да погледна надолу.

— Мисти, заседна ли? — попита Хамиш. — Няма нужда да изпадаш в паника, любов моя: следващата хватка е на леко протягане вдясно.

Но ръцете ми не искаха да се пуснат. Защо въобще правех това? Мислех, че ще бъда с Алекс, но той се бе изстрелял нагоре и абсолютно нямаше причина да продължавам, тъй като със сигурност не се забавлявах. Канех се да се върна, когато си спомних как да накарам ръцете и краката си да ми се подчиняват.

— Хей, Алекс, момичето ти замръзна — извика Хюго услужливо, гледайки ме от върха. — Хайде, Мисти, можеш да го направиш. Все пак, нали си моята опора.^[1]

Момчетата подеха песента: *Днес ще бъде денят...*

Другите хора в спортния център спряха, за да послушат как квартетът ми прави серенада, докато стоя неподвижно на стената. Сега всички знаеха, че съм заседнала.

— Мило, но не ми е от полза! — извиках, а мускулите ми започнаха да треперят от умора.

— По-добре се върни за нея — каза Фил на Алекс.

Беше ли изпълнен Алекс с нетърпение?

— Добре, Мисти, идвам.

„Съжалявам, че ти попречих да стигнеш върха, Едмънд Хилъри^[2]“, помислих си кисело. Бях много уморена само от това, че се държах. Хората не са създадени, за да се прилепват към скалите, това е запазена територия на насекомите и влечугите. И на лишеите. Опитах се да се разсея от мислите за различните същества от природния свят,

които с радост биха висели тук. В този списък Мисти Девън не фигурираше.

Позната ръка се появи до моята — силна, опитна.

— Проблем? — Алекс ми се усмихваше, но до момента, в който не видях изражението ми. — Наистина си заседнала, нали? Помислих, че се преструваш, защото искаш компанията ми.

— Това щеше да бъде мило. — Погледнах нагоре. Нямаше начин. Погледнах надолу. О, господи! Щях да остана на тази стена до края на живота си, и то само защото мислех, че ще го впечатля. А той дори не беше до мен, за да види.

— Наистина е много просто.

— Казва момчето, чийто захват е два пъти по-дълъг от моя.

— Жълтият маршрут е за деца.

— Не ме караш да се чувствам по-добре. — Ако имах свободна ръка, щях да го ударя.

— Окей, съжалявам. Виж, ще ти помогна да намериш следващата хватка. — Огледа стената около мен, после се обърна така, че ме обгърна, а ръцете му бяха от двете ми страни. Доближи устните си до ухото ми и запя само за мен. — *Не вярвай, че някой изпитва към теб онова, което изпитвам аз в този момент.*

Някак бе налучкал единственото, което можеше да ме разсмее.

Накара ме да пусна жълтата хватка и помасажира леко пръстите ми, за да отстрани сковаността им.

— Сега сложи ръката си тук. *Досега трябва някак да си се досетила какво трябва да правиш.* — Показа ми коя е следващата стъпка. Коляното му побутна моето отзад. — Сгъни крака си и го повдигни, да, това е. Намери издатината с пръстите на краката си.

— *Може би ти ще бъдеш този, който ще ме спаси — изнях в отговор.*

— *И все пак, ти си моята опора.*^[3] *Това е: справяш се.*

Когато той бе до мен, можех да продължа да се катеря със скоростта на охлюв. Бях опасана с въжета, но всъщност неговото неотклонно окуражаване ми помагаше да продължа.

— Това е добре. Виждаш ли: ще стигнеш догоре, *bokkie*.

Почти бяхме стигнали върха.

— Окей ли е сега?

— Да, благодаря.

Той се наведе по-близо към мен, като че ли се канеше да ме целуне.

— Ехо? Алекс, това там горе ти ли си? — извика глас отдолу.

Целувката бе отложена и Алекс погледна надолу.

— Йохан! Извини ме, Мисти. — И без повече суетене, той заслиза, като отново ме остави сама с мъките ми.

Хюго, Майкъл и Фил ме уговориха да превзема последните няколко метра и така стигнах платформата. Не можех да стоя права, само седях, подпряла глава на коленете си, мърморейки „никога повече“.

— Искаш ли да ти покажа как да слезеш? — попита Фил, най-добрият в катеренето от четиримата.

Поклатих глава.

— Не мисля, че си струва да чакаш Алекс. Той разговаря с чичо си. Страхотно, нали? Толкова съм доволен, че сега има семейство.

Кимнах. Не трябваше да ми е мъчно, че бях пренебрегната заради Йохан. Имаше много хора, които да ми помогнат, а Алекс вероятно нямаше представа колко ме бе страх от височините.

— И така, ще ми позволиш ли да ти покажа? — каза Фил. Мисля, че за разлика от сродната ми душа, той разбираше колко съм обезпокоена. Имахме онзи сладък миг на стената, а после Алекс ме изостави. — Няма друг път надолу, нали разбираш.

— А аз се надявах на криле — казах с леко треперещ глас.

— Много по-лесно е от катеренето.

— Да, просто е. — Хюго ми помогна да наглася въжетата. — Само ги дръж прави, в противен случай ще се люлееш като махало.

Майкъл потърка врата ми, за да ме успокои.

— И мисли: щом веднъж слезеш, никога повече няма да ти се наложи да се изкачиш по тази стена.

Ето това бе приятна мисъл. Изправих се, без да откъсвам поглед от Фил, който отпускате въжето ми, и заслизах бавно надолу по стената. Никакво показно приплъзване от моя страна.

Стигнах до земята без нещастен случай, Фил ми вдигна палец, а Хашиш откачи въжетата, които ме опасваха.

— Искаш ли да опиташ отново? — попита той.

— Не и в този живот — отговорих искрено. Огледах се, като очаквах Алекс поне да ме поздрави, че съм преодоляла страха си от

височини, но той беше при напитките с Йохан и зареждаше монети в автомата. — Благодаря, Хамиш, но приключих тук.

Момчетата се спуснаха по въжетата, сякаш бяха от Специалните части и спасяваха заложници.

— Има ли нещо по-предизвикателно? — попита Фил.

Оставих другите трима да се катерят по черния маршрут.

— Здравей, Алекс — казах тихо, приближавайки се до него и Йохан. — Здравейте отново, мистър Дю Плеси.

— Мисти — кимна Йохан.

— Е, Мисти, значи, слезе успешно? — обърна се към мен Алекс.

Дори не ме беше наблюдавал.

— Да.

— Лесно е, нали?

Преглътнах и извърнах поглед.

— Мисля, че трябва да се връщам в училище.

— Вече?

— Домашни задания. — Нямах намерение да се занимавам с тях тази вечер, но наистина имах такива.

— Чичо, имаш ли нещо против да изпратя Мисти?

Йохан ми се усмихна извинително.

— Това е чудесно, но не мога да остана дълго. Колата ми може да остане на паркинга още само час.

— О, разбирам. Мисти, може би Хюго може да дойде с теб? Хей, Хюго, ела тук за момент!

Подпирайки се с една ръка на стената, Хюго махна с другата и даде знак, че ще дойде.

Не исках да ме предават от ръка на ръка като колет.

— Няма нужда. Тони има час по жиу-жицу тук тази вечер. Ще му изпратя съобщение и ще го попитам дали мога да се върна с него. Свършва горе-долу по това време. — Извадих телефона си и изпратих съобщение.

Алекс се усмихна разсеяно.

— Страхотно. Проблемът е решен. Хюго, молбата е отменена. — Целуна ме по бузата, но обичайната искра този път липсваше.

— Надявам се, че нямаш нищо против да си присвоя Алекс — каза Йохан. — Ще остана в страната само още няколко дни.

Както и Алекс.

— Не всеки ден откриваш племенника си.

„Нито пък сродната си душа.“

— Разбира се, всичко е наред. Ще се видя с Мисти по-късно. — Алекс се намеси, преди да съм успяла да кажа нещо безцеремонно. Сигурно усещаше, че не съм щастлива, но също така разбирах, че ме мисли за егоистка. А бях ли? Не знаех дали е това, или още по-грозно негодувание, че оставам встрани. Бях му казала, че ще го поставям на първо място в семейните неща, но той не ми отговаряше със същото, нали?

— Всъщност, Алекс, тази вечер съм заета. — Щях да си мия косата.

Той не изглеждаше прекалено загрижен.

— Добре. Утре тогава.

— Ако успееш да ме вмъкнеш в пълния си график.

— Много забавно. Ще се видим.

Щом открих, че с тези думи съм отпратена, тръгнах към дамската съблекалня, кипяща от гняв.

Когато се прибрах в спалнята си след инцидента с катеренето, протегнах ръка към телефона.

— Здравей, Самър? — Чувах класическа музика като фон. — Можеш ли да говориш?

— Не се предполага да говоря, но почакай. — Чу се суетене и мърморене от другия край, после Самър се върна на телефона. — Окей, избягах от ужасния концерт. Имам няколко минути, преди да забележат. Как са нещата с великолепната ти сродна душа?

Не можах да се сдържа: просто излях цялата си болка — чувствата си по отношение на нахлуването в стаята ми, изключването ми от дебатите, обсебеността на Алекс от новооткрития му роднина.

— Нима съм егоистка и се държа ужасно? — завърших.

Самър не отговори веднага, подбра внимателно думите си.

— Мисля, че всеки би се чувствал като теб, Мисти. Това е труден момент и за двама ви.

— Странно, Уриел ме предупреди да не подронвам увереността на Алекс, но той прекрасно успява да унищожи моята.

— О, Мисти!

— Да. Знаем, двете с Ейнджъл мислите, че намирането на сродната душа е залогът за вечно щастие, но за мен това е еднопосочен

билет да се чувствам зле. Това със сигурност не е правилно, нали така?

— Говори ли с Алекс?

— Той знае, че нещо не е наред, но си намира извинения: нахлуването в стаята ми, заплахата на убиеца, странният журналист. И казва, че в момента не може да ми даде онова, от което имам нужда.

— А от какво имаш нужда?

— Имам нужда... да почувствам, че съм толкова важна за него, колкото е той за мен.

— А Алекс осъзнава ли го?

— Не знам. Предполагам, че мисли, че имаме време да оправим нещата след състезанието и заминаването на Йохан. Разсеян е. — Гневът ми се разгоря. — Но знаеш ли какво? Алекс нарушава обещанието си да поставя моето щастие на първо място. Не иска да ми позволи да присъствам дори на финала, а аз така отчаяно искам да бъда там.

— Трябва да му кажеш. Как иначе ще узнае? — Чух въздишка. — Виж, трябва да вървя. Обещай ми, че ще се опиташ да му обясниш. Не крий как се чувстваш.

— Ще се опитам.

— Обичам те.

— Аз също те обичам, Самър. — Щом сложих край на разговора, осъзнах, че ми се иска Алекс да ми каже, че ме обича.

Отборът на Алекс спечели финала, но на мен ми бе наистина трудно да се включа във всеобщото веселие. Тарин и Уриел споделяха мнението на Алекс, че е прекалено да съм в същото помещение, така че не бях там, за да видя триумфа им над датчаните. Отидохме в пицария, за да отпразнуваме победата, и няколко квадратни маси бяха събрани заедно за партито ни. Хюго, Фил и Майкъл бяха в другия край с Тони, Анализ и Хафса. Приятелите ми бяха окуражавали южноафриканците и не можеха да разберат защо не бях отишла да ги подкрепям. Казах, че преча на концентрацията на Алекс, което не прозвуча много убедително.

Анализ удостои обяснението ми с повдигане на раменете и се обърна към Фил.

— Беше толкова забавен! Шегата ти за банкерите наистина запуши устата на датския отбор.

— А Алекс наистина ги разби в обобщението. Нямахте връщане назад — добави Хафса.

— Да, беше далеч по-забавно, отколкото очаквах — каза Тони.

Играех си с тумбестата мелничка за черен пипер.

— Знаеш ли, Алекс, всичко, от което имам нужда, е звънче и табела, на която да пише „прокажена“.

— Под карантина си заради мен, а не защото нещо не е наред с теб — отбеляза Алекс и ми доля лимонада от малката бутилка.

— Доста неща не са наред с мен, след като не мога да бъда там за сродната си душа.

— Шшт, *bokkie*, започваш да се тревожиш.

Гласът на разума не ми помагаше.

— Започвам да се тревожа? Аз съм разтревожена! Разтревожена съм цяла седмица. О, не, щях да изгубя спокойствието си тук, наред *la dola vita*^[4].

— Знам. Разбирам.

Не разбираше.

— Аз съм такава отвратителна сродна душа. Просто искам да бъда с теб, да те чувам, да те виждам как изнасяш речите си.

— Може би някой ден ще имаме решение как да го постигнем, но днес ти щеше да сложиш край на победния ни устрем. Не исках да причиня това на приятелите си. — Погледът на Алекс се насочи към приятелите му, които страхотно се забавляваха с моите в другия край на масата. — Победата означаваше толкова много за тях.

— Но позволи на Йохан да слуша. — Чичото на Алекс бе присъствал на всички дебати, гордо заел място на първия ред. Сега Йохан седеше до Алекс, обаче бе потънал в разговор с Тарин. Ако чуваше препирнята ни, бе прекалено учтив, за да го покаже. Тарин споделяше с него спомени за Алекс от училище, а Йохан попиваше всяка история за порастването на Алекс, което бе пропуснал. Дочувах изрази като „първи в класа“, „удивително зрял за възрастта си“, „ценен член на училищната общност“. Различията между нас никога не са били така ярко подчертавани.

Вниманието на Алекс отново бе насочено към чичо му, на устните му се появи лека усмивка.

— Разбира се, че той може да слуша. Няма същия ефект върху мен като теб.

Вече го знаех.

— Но, Алекс, чувствам това като огромна загуба. — Искях да бъда по-добра, по-малко егоистка. Унищожих коричката на пицата си и се отказах от храната. — Нищо чудно, че някой иска да се отърве от мен, дори аз искам да се отърва от себе си.

— Не говори така! — ядосах го, но не давах пет пари, бях изпълнена с безнадеждност и безразсъдност. Сега поне ми обръщаше внимание. — Ти си моята сродна душа, свършена си за мен. — Стисна ръката ми почти като наказание. — Ще трябва просто да поработим над нещата — Сините му очи горяха, искрени.

— Да поработим над нещата? Сякаш можем да го направим, след като живееш на другия край на света! Имам едва седмица с теб, а ти я прекарваш с други хора!

Защо правех това? Знаех, че се самоунищожавам, но някак не можех да спра.

Алекс пусна ръката ми и се облегна назад, изражението му бе по-скоро хладно, отколкото нормално.

— Знаеш ли какво, Мисти, звучи ми така, сякаш си размислила.

Но не поради причините, които имаше наум той. Чувствах се така, сякаш се състезавах с Йохан, и губех.

Нападението ми изглеждаше най-добрата защита.

— Защо аз съм проблемът тук? Ами ти? Какво ще кажеш за опитите ти да избегнеш да се появяваш на обществени места с мен?

— Мисти...

— Не, ти ме чуй, защо трябва да бъда в изгнание? Не можеш ли да се научиш да се справяш? Защо не ми отделиш малко от безценното си време и не се опиташ?

— Мога да се науча, но не мисля, че международното състезание по дебати е мястото за подобни тестове, след като изтръгваш от мен неподправената истина, а ти как мислиш? — Говореше студено и дори малко надменно. — И няма да се извиня, че искам да опозная чичо си, това е естествено.

— А кога ще дойде подходящият момент да се научиш, след като все отлагаш?

Той поклати глава, сякаш искаше да ми каже „не ставай глупава, Мисти“, което ме накара да премина границата.

— И какво смяташ, че ще кажеш, ако те принудя да изречеш истината? Знаеш ли, поставяш го така, сякаш аз те карам насила... сякаш надзирател на роби плющи с камшик зад теб.

— Не го казах така.

— Напротив! — Бях преброила случаите, макар той да не им държеше сметка. — Накара ме да се мразя, когато каза онова за дарбата ми. Винаги е „Мисти ме накара...“ или „истината бе принудена да излезе от устата ми“. Какво толкова грешно има в истината? А какво, ако аз съм правата, а всички останали грешат, като прекарват целия си живот в лъжа, за да вървят нещата гладко?

И тогава разбрах. Бях мислила, че от всичките ми близки само баща ми не ме приема такава, каквата съм, но не бе само той. Човешкото общество мразеше честността. Хората с дарби се различавахме само по това, че останалите виждаха дарбата ми като условие да се отнасят внимателно с мен... недъг, който има нужда от терапия. Да бъда Мисти, това не бе достатъчно, не беше дори и за сродната ми душа. Не беше дори и за мен.

— Хей, Мисти — извика Хюго, — приятелите ти казаха, че си била в стаята си по време на дебатите.

Новата ми стая. Тя беше празна, ако не се броеше малкият куфар с нови дрехи, тъй като всичките ми вещи бяха унищожени.

— Да, така е. — Не погледнах Хюго. Очите ми се спряха на черната купчинка маслини върху неизядената ми пица. Приличаше на миниатюрна автомобилна гума, изцапана с жълта кал. Откачили се от автомобил колела.

— Е, това просто е подло. Мислех, че си приятелка. — Тонът му бе шеговит, но думите му пак прозвучаха като обвинение. — Имахме нужда от цялата подкрепа, която можехме да получим, тъй като повечето бяха на страната на обаятелните датчани.

— Хюго — предупреди го Алекс. Той се тревожеше за мрачното ми настроение, виждах го, но нямаше представа колко дълбоко бе станало отчаянието ми. — Помолих Мисти да не идва.

— Защо? Срамуваш се от нея или какво? — Хюго отново искаше да се пошегува, обаче думите му не прозвучаха забавно, тонът му бе прекалено сериозен. Дарбата ми в ход.

Станах. Алекс бе казал още от самото начало, че го поставям в неловки ситуации. Оказваше се прав.

— Мисти, не се срамувам... — Алекс млъкна, не можеше да довърши изречението и да каже на всички в стаята как точно гледа на мен. Като на човек, който е причина за смущението му. Като на бreme.

— Отивам си у дома.

Алекс се изправи с намерението да ме последва.

— Не с теб. — В момента не можех да понеса да бъда с него.

Той седна, изражението му ясно показваше, че е наранен.

„Защо не?“

„В момента не мога да бъда с теб.“

— Не можеш да си отидеш сама.

Уриел се надигна, но Йохан стана и му махна да седне.

— Трябва да преместя колата от мястото ѝ, защото е платено само за два часа, така че ще я изпратя вместо теб, Алекс. — Потупа племенника си по рамото.

— Благодаря. — Алекс кимна на чичо си, но не ме погледна. Ближеше си раните.

Хюго отвори уста да добави нещо, но Фил го смушка с лакът в ребрата.

— Ще се видим по-късно, Мисти! — извика Хафса. Долових подтекста: щеше да провери как съм, когато се прибереше.

Кимнах и излязох с прегърбени рамене. Бях груба, но това бе по-добре, отколкото да избухна в сълзи и да разваля вечерта на всички. Заточението ми имаше поне тази си добра страна.

Йохан ме настигна на тротоара отвън. Духаше силен вятър.

— Колата ми е зад ъгъла.

— Благодаря. Нямахте нужда. — Част от мен копнееше за тиха разходка, за да сложа в ред обърканите си мисли. В главата ми цареше такъв хаос, какъвто бе и в стаята ми след нахлуването на натрапника.

— Всичко е наред, Мисти. Всъщност за мен е удоволствие. Като те закарам, ще ти спестя вървенето в студа, а Тарин ми обясни защо никой от вас не трябва да е сам. — Насочи ключа си и фаровете на черната тойота светнаха, а огледалата се наместиха в позиция за шофиране. — Скачай вътре. Ще те откарам за нула време.

Седнах отпред в наетата от него кола и ми отне миг да осъзная, че сме поели към околоръстното.

— По това време на нощта е по-направо през града. Искаш ли да те упътя? — Разтрих слепоочията си, усещах главата си така, сякаш страдах от лоша настинка, болеше ме толкова, че ми беше трудно да чувам и да дишам. Край нас преминаваха светлини, хора, изкривени от сенките и скоростта.

— И така е добре. Мога да намеря пътя и с помощта на навигацията. — Той наклони малкото устройство към себе си и погледна екрана. — Разбирам какво имаш предвид. Но след като съм поел по този маршрут, можем и да го следваме. Чувстваш ли се по-добре?

Всъщност... чувствах се по-зле.

Той не изчака отговора ми.

— Племенника ми наистина си го бива, нали?

— Да, можеш да се гордееш с него.

— Мислиш ли, че ще иска да прекарва ваканциите при мен?

— Вероятно. Попитай го. Той иска семейство повече от всичко друго.

— Със сигурност не повече от теб?

След спора ни? Щяхме да разберем утре сутринта.

— Не знам, мистър Дю Плеси. Съжалявам, имам главоболие. — Затворих очи, отпуснала глава на облегалката.

— Така ли? Много съм добър в излекуването на такива дребни неразположения. Искаш ли да те отърва от него?

— Такава ли е дарбата ти? — Изглежда, че не можех да отворя очи.

— Да. Мога да го премахна. Наистина е много просто.

Казваше истината.

— Е, ако няма да отвлече вниманието ти от пътя, ще ти бъда благодарна.

— Няма проблем. Само ще докосна челото ти. Няма да почувстваш нищо.

— Полезна дарба.

— И аз така мисля. — До челото ми се допря студен пръст. — Ще заспиш точно на три. Едно, две...

---

[1] Цитат от песента Wonderwall на групата „Oasis“. — Б.пр. ↑

[2] Едмънд Хилъри (1919–2008) — новозеландски алпинист, изследовател на Антарктида. — Б.пр. ↑

[3] Този и предходните цитати са от същата песен на групата „Oasis“. — Б.пр. ↑

[4] Сладък живот (ит.). — Б.р. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Под бузата ми имаше клонка.

Трябваше ми миг, за да го проумея. Я чакай малко: все още не проумявах. Отворих очи. Лежах по лице върху покритата с листа земя, а не в спалнята си.

— Какво, по дяволите...?

Някой се отдалечаваше от мен, листата шумоляха под ботушите му. Движенията ми бяха забавени, краката и ръцете ми се подчиняваха бавно на заповедите да се изправя. Беше ми много студено. Тъй като в момента да седна ми се струваше нечовешко усилие, се претърколих по гръб. Над главата ми се кръстосваха голи клони, по които се забелязваха само няколко съвсем изсъхнали листа, сякаш знаещи, че няма да устоят на следващия повей на вятъра. Осъзнах, че все още съм облечена с дрехите, с които бях в пицарията, но нощта си бе отишла и сега изгрываше зората. На следващия ден или на някой друг ден? Премръзналите птички се обадиха тъжно от къпинака.

Направих огромно усилие и седнах. Влагата бе проникнала през дрехите ми. На метър се забелязваше пепелта от изгаснал огън. Човек, загърнат в спален чувал, я разбъркваше с пръчка. Лицето му бе скрито и не можех да кажа дали го познавам.

Прекалено изтощена, за да помръдна, си позволих да изследвам възможните обяснения. Сън. Засмуках драскотината на дланта си — как я бях получила? — и устата ми се напълни с вкус на кръв и пръст. Нито един сън не може да направи това, не и с такава натрапваща се реалистичност.

Лагерували сме и съм изгубила паметта си? Напила съм се истински за първи път? Тези обяснения изглеждаха подобри. Но защо не бях в спален чувал като другия човек? Изглеждаше жестоко да ме остави да треперя, дори и да бях в безсъзнание.

Окей, може би си бях ударила главата и се бях озовала случайно в този лагер? Това трябваше да означава, че човекът ми е непознат. Щях да го помоля за помощ.

А какво, ако ме бе отвлякъл някой, който е против хората с дарби? Имах много слаб спомен, че бях натикана в абсолютния мрак, за да дойда дотук, и че после веднага заспах. Ако случаят беше такъв и това не бе някакъв сън, онова там най-вероятно бе човекът, който ме е отвлякъл.

Вече отчаяна, се огледах в опит да установя къде сме. Лежах в просека, заобиколена от високи и стари на вид дървета. Чувах автомобилно движение в далечината, но то идваше наистина от разстояние.

„Алекс, там някъде ли си?“ Телепатичната ми мисъл спря безславно на съвсем малко разстояние от мозъка ми. Не съм сигурна как можех да бъда толкова убедена в това, но то бе нещо като да знаеш колко далеч ще стигне гласът ти; телепатичната ми мисъл бе просто дрезгав шепот.

Обаче някой беше чул. Мъжът се обърна.

Йохан.

Не изглеждаше заплашително, загърнат уютно като индианец в спалния си чувал. Изражението му беше — е, *ликуващо* бе думата, която ми дойде наум. Кимна ми за добро утро и свали спалния чувал. Аз наистина никак не исках да излиза от него, щеше ми се да остане свит там, докато побягна. И това, ако успеех да се освободя от чувството, че съм затисната от бетон.

— Добре ли спа, Мисти?

Въпросът му бе странно неподходящ, отправен към човек, който е „спал“ проснат на земята, върху легло от листа и без завивка.

— Какво правя тук, мистър Дю Плеси? — Избърсах дланите си в дънките, после ги поднесох към лицето си, за да духна върху премръзналите си пръсти. Бях уплашена до смърт, но предположих, че е по-безопасно да не го показвам.

— Мислех да тръгнем, след като закусим. Имам малко работа в Кеймбридж, после можем да продължим. — Разбута огъня и смръщи вежди при вида на мъртвата пепел. — Можехме да използваме Ив Бенедикт, ако беше тук, чувам, че е добър с пламъците. Реших обаче, че е твърде зает и малко по-стар. Не допускам, че това е един от скритите ти таланти, нали така?

Поклатих глава и уловените в косата ми листа паднаха.

— Срамота. Но все пак имаш дарби, които ще компенсират липсата на тази, сигурен съм. — Взе сухи съчки от купа, който бе направил малко по-встрани. Подреди ги старателно във формата на индианска колиба и драсна клечка кибрит. Гледах мълчаливо и спорех със себе си по въпроса дали ще успея да го надбягам. Аз съм дребна и лека и обикновено бягам бързо, но се бях събудила с чувството, че върху крайниците ми тежат окови. Разтрих глезените си. Той погледна ръцете ми. Престанах да се движа и отново пъхнах пръстите на едната си ръка под другата, за да ги стопля.

— Страхувам се, че закуската ще се състои само от основни ястия, тъй като идването ни тук бе повече импулс, отколкото добре планирана експедиция. — Хвърли ми нещо. Реагирах прекалено бавно и то се удари в сгънатите ми колене и падна на земята. Овесено блокче. — В магазина на бензиностанцията не предлагаха кой знае какво. Имам вода, ако искаш.

Сега, когато го спомена, осъзнах, че съм зверски жадна. Кимнах.

— Хайде сега, какво е станало с маниерите ти? — Изражението му беше подигравателно.

— Да, моля, бих искала малко вода.

Този път бях готова и хванах малката пластмасова бутилка. Отвинтих синята капачка и отпих.

— Ето, виждаш ли, разбираме се чудесно. Не мога да понасям лошото поведение. Ако си тиха и послушна, можем дори да си прекараме много приятно.

Не беше утеха да знам, че всичко, казано от него, е истина... поне доколкото той го осъзнаваше. Все още бях объркана какъв бе смисълът на всичко това?

— Мистър Дю Плеси...

Той вдигна ръка.

— Чичо Йохан. На практика сме семейство все пак.

От идеята да го наричам „чичо“ ми се повдигна, но изражението му ме предупреди, че ще приеме всичко друго като знак за бунт.

— Чичо Йохан — въпросите изпълваха ума ми: къде, защо, кой, но се спрях на онзи, който ми изглеждаше най-безобиден, — къде сме?

— В гората Епинг. — Огледа елегантните букове, които ни заобикаляха. Стволовете им сияеха слабо в зелени и сребристи ивици гладка дървесна кора. — Красиво, нали? Харесва ми, че вие,

британците, запазват старите местенца въпреки натиска, оказван от нарастването на населението. Прекалено много сте за този малък остров. Със сигурност не всички сте необходими?

— Защо сме тук? — Погледнах часовника си. Беше седем часът сутринта. — Трябва да съм на училище. — През главата ми мина мисълта, че ще пропусна закуската, ако не се върна до девет, когато преставаха да сервират, но тя веднага бе последвана от втора мисъл, която гласеше, че имам много по-сериозни тревоги от тази.

— Помислих, че ще те освободя от ситуация, която намираш за непоносима. — Това бе истина само отчасти. Той се усмихна леко, сякаш си бе спомнил, че не може да ме излъже. — Намирам дарбата ти за интересна и не мога да кажа, че харесвам връзката ти с племенника ми, затова помислих, че ще е добре двамата да прекараме известно време заедно, за да мога да те опозная.

Говореше искрено, но в думите му имаше и подтекст, който той не искаше да разкрие. Беше успял да заблуди всички ни в Кеймбридж, но сега подозирах, че знам кой — или поне какво — беше всъщност. С надеждата, че греша, се придържах само към онази част от казаното от него, която намекваше за по-малко страшни мотиви за действията му.

— Защо не ти харесва връзката ми с Алекс? — На двамата ни беше трудно и отношенията ни не бяха гладки, но със сигурност не беше чак толкова лошо...

Той махна обвивката на собственото си блокче и ми направи знак да сторя същото. Не се осмелявах да откажа, макар храната да бе последното, което исках.

— Да ти кажа откровенно, ти си неудобна. Сродните души правят партньорите си така скучни. Нямам семейство, което да ме приема, и искам Алекс да бъде мой. А няма да бъде, докато е съсредоточен върху теб.

Значи, ставаше въпрос за някаква странна ревност. Може би тази бе единствената причина, може би той не беше човекът, който се страхувах, че е. Във всеки случай грешеше, че вниманието на Алекс е фокусирано върху мен.

— Но нима не видя колко нетърпелив бе да те опознае? Не разбирам нещата така, той обръщаше внимание и на двама ни... или поне се опита. — Осъзнах, че съм несправедлива към Алекс. Той наистина се беше опитал.

— Не, той поставя теб на първо място — заяви Йохан така, сякаш нямаше съмнение по въпроса. — Не мислех за това ден или два, но стигнах до заключението, че предаността му винаги ще е първо за теб. Това е неприемливо.

— А не е неприемливо да ме отвлечеш и да ме замъкнеш насред гората? — Не успях да сдържа гнева си и миг повече, но ми се искаше да бях успяла.

— Внимавай. — Тонът му беше изпепеляващ. Трепнах, макар той да не направи и движение към мен. — Не трябва да ме разпитваш. Ще ти кажа само онова, което искам да споделя с теб. Не можеш да разбереш великия план, от който си само една малка част, ти си само малко незряло момиче с дарба, а аз съм толкова повече.

Откакто се бях събудила в гората, забелязвах признаците на лудостта му; и тези му думи само затвърдиха подозренията ми. Ако имах работа с луд, трябваше да правя така, че да остава спокоен. Спомних си съвета на Скай и Феникс. Единственото ми предимство бе да изглеждам дребна и безвредна и щях да го използвам.

— Съжалявам, чичо Йохан. Просто не разбирам, това е всичко.

Той стана и се приближи до мен. Опитах се да не се свивам. Той легна и ме погали по косата. Настроението му отново се беше променило и бе по-благоклонен.

— Не тревожи малката си главичка с въпроси за причините, Мисти. Мисленето никога не е било силната ти страна, нали?

Предполагам, че не беше, щом се бях озовала тук с него. Сведох поглед надолу, защото не исках да рискувам да отговоря.

— За нещастие, трябва да се върна в Кеймбридж, за да бъда там и да утеша Алекс, когато открият, че си изчезнала. Ти спеше в колата, когато се върнах в ресторанта, но им казах, че съм те оставил благополучно в училището. Те всички ще искат да потвърдят историята си. — Каза всичко това така, сякаш то бе напълно разумно. Той щеше да тръгне, а по всичко изглеждаше, че аз щях да остана тук. — Виждам, мислиш, че ще направя нещо драстично срещу теб, но не се тревожи, имаме много време да работим заедно. Ще трябва да те скрия в нищото, докато се справя с шумотевецата от изчезването ти, но ще се върна за теб, не се страхувай. — Погледна посинелите ми нокти. — Мисля да те оставя в спалния чувал. Не можем да позволим да измръзнеш до смърт, нали?

Опитах се да скоча, но несъществуващите окови на краката ми ми попречиха.

— Е, не, никакви такива. Просто влез в спалния чувал. Ще те скрия, така че никой да не се спъне в теб. — Пусна спалния чувал в скута ми.

Трябваше да има начин да се измъкна, но не можех да се сетя за нито един. Героите от книгите, които четях, винаги бяха необикновено изобретателни, имаха някакво тайно оръжие или план как да осуетят този на врага. Но може би бях само второстепенен герой, поредната жертва, която умира още в първата половина от разказа. Като се имаше предвид какво ми се случваше, това бе много по-вероятно.

— К-какво искаш да кажеш?

— Ако влезеш вътре, ще ти кажа.

Като не виждах какво друго да сторя, се пъгнах в спалния чувал, отвратена от себе си, че не се съпротивлявах по-добре. Той миришеше на натрапливия му дезодорант с аромат на бор, което правеше нещата дори още по-лоши, сякаш приемах прегръдка от него.

Той клекна до мен, изражението му отново бе дружелюбно.

— Ето, добро момиче. Разбираш много по-бързо от останалите, че не е добре да вдигаш врява.

Останалите? О, господи!

— Дарбата ми е да създавам празнота. Предполагам, можеш да кажеш, че е обратна на тази на племенника ми — той изпълва хората с чара си, а аз мога да ги направя празни, да се регистрират от другите като празно пространство. Мога да го върша и със себе си, което, трябва да призная, се оказа далеч по-полезно. — Изглеждаше така, сякаш искаше да го поздравя.

Усещах как в очите ми се събират сълзи.

— И ще ме накараш ли да изчезна?

Той кимна, доволен колко бързо схващам.

— Да, точно така. Поне за днес. Ще се върна да те взема, когато е разумно да оставя Алекс. Очаквам да бъде малко разтревожен, че си изчезнала от живота му така внезапно, както и си се появила.

Йохан не разбираше. Сродната душа не можеше да е „малко разтревожена“ от такова нещо.

— Но ще се върнеш? — Не бях сигурна, че исках да се върне, но подозирах, че той бе единственият, който можеше да ме върне обратно

от нищото.

Йохан се усмихна.

— Абсолютно, Мисти. Обещавам. Няма да почувстваш нищо. Същото е като да заспиш под влиянието на анестетици.

Опитах се да изпратя втори разтревожен телепатичен зов, но той не отиде по-далеч от най-близкото дърво.

Йохан протегна пръст и докосна челото ми.

— Едно, две...

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Мисти? Мисти?

Трябваше ми известно време, за да се събудя. А когато го сторих, се почувствах така, сякаш бях прекарала тежък грип. Не исках да отворя очи. Гласът беше на мъжа, когото най-много се надявах и същевременно най-много се страхувах да видя.

— Съжалявам, че ме нямаше толкова дълго. Беше ми необходимо повече време, отколкото очаквах. — До устните ми бе допряна бутилка. Усещах, че са напукани и сухи. Отпих.

— Колко дълго? — попитах с дрезгав глас.

— Два дни. Сигурно си гладна и имаш нужда да отидеш до тоалетната. Нека ти помогна да излезеш от спалния чувал.

Крайниците ми бяха така вдървени, подобно на клоните около мен, залитнах, когато Йохан ми помогна да се изправя. Беше прав: трябваше да отида в храстите. Това добави и вълна на унижение към океана от страх.

— Къде мога да...?

Нямаше нужда да казвам нищо повече. Той ме заведе от другата страна на дървото, показа ми нисък клон, за който можех да се хвана, и ме остави сама. След като известно време се борих тронаво с дънките си, успях да се облекча, дръпнах ципа им и се запрепъвах обратно към другата страна на дървото. Той ми подаде малка бутилка с вода, за да се измия. После ми помогна да седна на пън, примъкнат близо до огъня.

— По-добре ли се чувстваш сега?

— Да. — С изключение на факта, че бях в гората в компанията на луд.

— Ще бъдеш доволна да чуеш, че липсваш на всички. Алекс е много разтревожен.

И трябваше да бъда щастлива от това?

— Родителите ми?

— Изгубили са си ума от тревога. Приятелите ти също. — Усмихна се и ми подаде сандвич. — Ето ти обяда.

Избърсах очите си и осъзнах, че е ден.

— Хайде, яж. — Поднесе ръката ми по-близо до устата. Спомних си колко бързо се ядосва и отхапах. Вкусът ми напомни, че съм гладна; ако искаше да ме убие, аз нямаше да свърша работата вместо него, като се уморя от глад.

— Ще бъдеш поласкана да узнаеш, че са организирали огромно търсене за теб. Летяха до дома на леля ти Кристал. Нейната дарба е очарователна. Тя използва връзката ти с племенника ми, за да те открие. — Не изглеждаше разтревожен. Извади термос и си наля чашка кафе. Подаде ми напитката. — Искаш ли? Най-добрите зърна, сорт арабика.

Поклатих глава.

— Бих предпочела вода.

— До крака ти е.

Сведох поглед и видях бутилката до пъна. Продължавахме странния си пикник и се питах защо все още не ме е убил, а той... е, не знаех какво мисли. Чудех се колко ли близо може да е спасителната група.

Той отговори на въпроса ми, преди да съм го задала.

— Разбира се, Кристал не може да те усети благодарение на дарбата ми. Получава доста тревожно нищо в отговор. Страхувам се, че те мислят за мъртва. Всички са наистина много силно разтревожени.

Повърнах до пъна. Нямаше много храна в стомаха ми, затова той ме заболя. Грабнах водата, за да изплакна устата си.

— Питах се дали Уриел и Виктор Бенедикт не ме подозират, затова позволих на Уриел да ме докосне и да проследи историята ми. Той не долови нищо, освен впечатлението за незабележима безметежна нощ в кеймбриджки хотел. Концентрирали са се върху онзи идиот, Ели Дейвис, който услужливо няма алиби за времето на изчезването ти. — Йохан прекоси просеката и ми помогна да се отдалеча от пъна, до който бях повърнала. Не спомена нищо за това, нито ми се извини, просто не обръщаше внимание на онова, което не искаше да забележи. — Подобно на братята Бенедикт, Алекс бе силно разтревожен, за да предположи, че аз имам нещо общо. Той е прекрасно момче.

Можех да предположа, че Алекс е силно объркан. Ако аз бях изчезнала, той не би искал и семейството му да му бъде отнето.

Когато научеше кой всъщност е Йохан, това щеше да го убие.

Алекс? Не очаквах да успея, тъй като телепатията ми все още не можеше да избегне влиянието на Йохан. Имах такава нужда от него, че чак болеше.

— Ще се почувстваш по-добре, ако хапнеш нещо. — Йохан посочи сандвича.

— Може би по-късно. — Ако имаше по-късно. Завих го отново там, където бях отхапала. Моцарела и домати.

Един от любимите ми до днешния ден. Едва сега забелязах.

— Предполагам, че искаш да знаеш какво предстои? — Йохан пресуши кафето си.

— Да. — Той повдигна вежда. — Моля те.

— Не обичам да спя в гората. — Усмихна се така, сякаш трябваше да схвана шегата. — Вкусовете ми са много *по-еволюирали*. Казах на Алекс, че трябва да пътувам по работа, но ще се върна следващата седмица, за да помогна в търсенето, ако не са те открили дотогава. Бях единственият, който го успокояваше, нали разбираш, защото предположих, че просто си избягала, тъй като си приела, че си недостойна да бъдеш негова сродна душа, казах му, че ще се върнеш, след като имаш време да премислиш нещата на спокойствие.

— И как успя да го убедиш, при положение че ме мислят за мъртва?

Тънките му устни се извиха в усмивка. Това му доставяше удоволствие.

— Е, естествено, отказах да повярвам. Казах, че Кристал се оставя страхът да я заслепява, че Алекс ще разбере, ако си мъртва, и че той е убеден, че си още жива.

Защото бях. Почувствах се малко успокоена, когато разбрах, че Алекс не се бе предал.

Йохан зави отново капачката на термоса.

— Той бе много окуражен от вярата ми в инстинкта му.

Змия.

— Обещах да се върна бързо, но имам среща в Америка, на която не мога да не отида. Както и ти.

— Аз?

— Да. Донесох ти дрехи да се преоблечеш. Ще дойдеш с мен в Орегон за Деня на благодарността.

Промените у него бяха така непредвидими, подобно на пътя на торнадото, завиваше ту в една, ту в друга посока.

— Защо?

— Защо? Защото Денят на благодарността е време, когато семействата се събират, не го ли знаеш?

В това нямаше смисъл. Извлякох известна надежда от факта, че щом щеше да ме води в чужбина, щяхме да излезем от гората. Ако го разпитвах, вероятно щеше да види недостатъците на това и щях да изляза от гората мъртва. Правилното поведение бе да се съгласявам с него.

— Да вървим тогава.

Той извади пазарска торба от раницата си — всичките нови дрехи бяха купени от някакъв супермаркет.

— Ето. Ще ти купя повече неща, когато стигнем в Америка.

Значи, бе сериозен относно отиването в чужбина. Паспортът ми не бе у мен, тъй като бе унищожен. Никога нямаше да успее да ме преведе през границата.

Взех торбата и се скрих зад друго дърво. Изпитах облекчение да видя, че бе купил топли дрехи, включително ръкавици, шал и палто. Облякох се бързо. Като ми беше топло, ми бе по-лесно да мисля. Трябваше да правя така, че да бъде щастлив, да не му давам причина да реши да ме убие и да приключи с това; но също така трябваше да избягам. Изглежда, че лудата му идея да отидем в Орегон — къде точно бе това? — щеше да свърши с разкриването ни на летището. Трябваше да стоя възможно най-далеч от него. Той можеше отново да ме приспи с едно докосване, подозирах, че може по същия начин и да ме убие.

Вероятно това се бе случило с останалите.

Трябваше да вървим дълго обратно до колата. Беше я спрял отстрани на второстепенен път и затова не минахме покрай никого. Опитах се да изчисля кой ден беше: сряда? Американците винаги празнуваха Деня на благодарността в четвъртък, нали? Това означаваше, че той планираше да прекоси Атлантика съвсем скоро.

Щом стигнахме колата, той ми направи знак да седна отзад.

— Страхувам се, че не мога да рискувам да седиш отпред — каза с омразния си тон, който подканваше да бъдем разумни. — Може да те видят.

Задните прозорци бяха тъмни, а беше сложил и решетки като онези, които трябва да държат кучето в багажника.

— Сега имаш избор: мога да те изпратя в нищото или ще ми позволиш да завържа ръцете и краката ти. Няма да запуша устата ти: няма кой да те чуе.

Докато не стигнем летището.

Вдигнах китките си.

— Добър избор. — Той ги завърза бързо с пластмасови ленти. Когато се почувства удовлетворен, че не мога да помръдна, седна зад волана и запали двигателя. Включи радиото, за да запълни тишината. Започнаха новините и чухме прочувствения призив на родителите ми, които ми казваха, че няма да имам проблеми, ако съм избягала, и ме молеха да се върна у дома.

„Моля ви, не мислете, че преднамерено съм ви причинила това“, обърнах се към тях, като се молах за пукнатина в затъмнението, създавано от Йохан, през която съобщението ми да премине.

Говорителят бързо заговори за войната в Близкия изток. Йохан потърси друг канал и се спря на местното радио с неговите почти непрекъснати обяви за пътувания. Погледнах през прозореца. Не познавах много добре тази част на Англия, но пътните знаци се промениха и сега указваха, че се движим по магистрала. Стрелката сочеше Станстед като крайната цел на нашето пътуване — третото летище на Лондон. Не влязохме през главния вход, а заобиколихме до вратата на частна авиационна компания. Бариерата пропусна Йохан, без дори да му се наложи да обяви пристигането си. Надеждите ми да се появя на обществено място намаляваха.

— Мисти, не се изненадвай, когато хората не те забелязват — каза Йохан весело. — Ще разширя дарбата си, за да те покрия, така че няма да бъдеш регистрирана от нито едно от устройствата им. Необходимо ми е голямо усилие, за да направя това, и се надявам, че няма да ми създаваш никакви проблеми.

Имах намерение да създавам възможно най-много проблеми, така че не отвърнах нищо.

Той спря колата пред малка стъклена сграда.

— Това е терминалът за ВИП лица и за хора със собствени самолети. — Извади от жабката всичко, което го свързваше с колата. — Няма да се бавя.

Гледах как влиза в сградата. Щом ми обърна гръб и заговори с длъжностното лице на рецепцията, опитах вратата. Заключена. Пробвах да я отключа с телекинеза, но не знаех как работи механизмът, а не притежавах дарбата на Алекс да накарам вратите да се подчиняват на желанията ми.

Йохан се връщаше. Седях много мирно.

— Можем да вървим. Отново имаш избор: да ми сътрудничиш и да останеш в съзнание или ще постигнем необходимото по трудния начин.

— В съзнание. — Слязох. Със сигурност в самолета щеше да има екипаж, хора, към които можех да се обърна, ако не там, то къде другаде?

— Добро момиче.

Хвана края на палтото ми, за да ми попречи да избягам, и ме заведе до самолета, който беше чартърен. Красив, елегантен и бял; такива самолети бях виждала само по филмите. До вратата чакаше стюардеса.

— Добре дошли, мистър Смит. Толкова съм доволна да ви видя отново при нас.

Йохан й се усмихна широко.

— Аз също се радвам да те видя, Хебе.

Сега или никога.

— Моля ви, няма ли да ми помогнете? — извиках.

Йохан ме сръга в ребрата и ме заплаши с пръст, което ми напомни какво можеше да прави.

Погледът й се плъзна покрай мен.

— Имате ли багаж?

— Не, той вече е натоварен. — Побутна ме да се кача по стълбите.

— В такъв случай ще уведомя капитана, че сте готов за излитане.

Тя влезе вътре. Йохан ме бутна през прага и се озовахме в главната кабина. Минахме покрай редиците от по четири седалки и стигнахме до врата в дъното. Той я отвори и ме бутна вътре. Беше частна кабина с легло и седалка до прозореца.

— Седни там. — Закопча ми колана. — Вратата ще бъде заключена. Ако те чуя да вдигаш шум, за да привлечеш вниманието към себе си, ще дойда и това ще е последното, което ще си спомняш. — Ощипа ме по брадичката. — Разбираш ли?

Кимнах и сълзите изпълниха очите ми въпреки твърдото ми решение да не му показвам чувствата си.

Той ме потупа по главата.

— Ако се държиш добре, по-късно ще ти донеса храна. Полетът продължава около десет часа в зависимост от насрещния вятър.

Излезе и заключи вратата от външната страна.

Щом останах сама, скочих, за да изследвам затвора си. Имаше малка баня с мивка, тоалетна и миниатюрен душ. Нямах нищо друго, освен сапун и хавлии за ръце. Леглото бе оправено, одеялото и чаршафите бяха силно изпънати. Можех да ги накъсам, но какво щях да правя после? Седалката до прозореца бе завинтена за пода, лампите бяха вградени в стените — нямаше лампа с тежка основа, която можех да използвам като оръжие.

„Хайде, Мисти, бъди реалистка: ти си дребно момиче, а той е висок. Ако го нападнеш, най-вероятно няма да постигнеш нищо, освен да го ядосаш.“

Но и не исках просто да се съобразявам с плановете му.

„А каква друга възможност имаш?“

Вътрешният ми диалог спря, когато двигателите зареваха.

— Мистър Смит, от името на първи офицер Финли и от мое, капитан Хюсеин, бих искал да ви приветствам с добре дошли на борда на полета ни до Портланд, Орегон. От контролната кула ни осигуриха коридор и очаквам да излетим след пет минути. Прогнозата за времето изглежда добра. Моля, седнете, закопчайте колана и се насладете на полета.

Самолетът тръгна. Йохан беше забравил, а може би не бе имал намерение да развърже ръцете ми. Нямах непосредствен план за бягство, затова седнах и сложих колана си. Погледнах през прозореца и изпитах последната слаба надежда да ме види някой служител на летището, но то бе безлюдно и само самолети „Боинг 747“ се носеха по пистите като тънки и елегантни динозаври. Обърнахме към началото на пистата, спряхме, а после самолетът тръгна с по-голяма решителност. Предният край се повдигна, а после и задният.

Издигнахме се във въздуха и се понесохме стремглаво нагоре. Йохан бе успял да ме изведе от Англия без дори и най-малък намек за трудност.

Капитанът отново заговори.

— Мистър Смит, след няколко секунди ще бъде безопасно да разкопчаете колана. След това Хебе ще ви сервира избрани леки закуски и напитки, последвани от обяд, щом достигнем височината, на която ще летим. Благодаря ви, че летите с „Executive Manoeuvres“, водещата световна компания за чартърни бизнес полети.

Както започвах да се досещам, Йохан бе наел самолет само за себе си. Изглеждаше, че това му е навик. Сигурно струваше цяло състояние. Откъде имаше толкова пари?

Отговорът дойде бързо. Последната му жертва бе търсач на съкровища, а имаше и други с подобни дарби — момичето от Австралия, трите американски жертви с техните акции и дялове. Трябваше да предположа, че парите не са пречка в плановете на моя враг за мен.

Светлинният сигнал за коланите изчезна, така че разкопчах моя. Вратата на кабината ми се отвори и Йохан влезе.

— Доволен съм да видя, че не си се опитала да направиш нещо глупаво.

Само защото не можех да се сетя какво да сторя...

— Ще наградя послушанието ти, като развържа китките ти. Можеш да вземеш душ, аз няма да използвам тази баня.

— Бих искала да съм чиста. — Лежането в гората бе наслоило по мен мръсотия, която никаква бутилка вода и чисти дрехи не можеха да отстранят.

— След час ще ти донеса обяд. — Излезе и отново заключи вратата.

До седалката имаше бутон, с който се викаше стюардесата. Имах ли смелост? Хебе не очакваше на борда да има още някого, затова дали въобще щеше да провери? А ако провереше, какво тогава? Дали така щях да поставя нея и екипажа в опасност? Предположих, че е вероятно. Нямах да натисна бутона, докато нямах ясна представа какво да сторя. Да се боря с Йохан, докато сме във въздуха, беше като да пусна ято пчели в кабината — ужасно глупаво.

Което означаваше, че ще взема душ.

Съблякох се в малката кабинка и заставах под струята. Позволих на сълзите, които до този момент сдържах, да потекат сега, когато се смесваха с водата и нямаше кой да ги види. Грозната истина беше, че нямаше вероятност да изляза жива от това приключение. Йохан бе убивал и преди... лесно и без разкаяние. Засега имаше полза от мен, но му пречех да обсеби любовта на Алекс. Тази мисъл влошаваше още повече нещата: ако успееше да ме убие, щеше също така да съсипе живота на Алекс, да го принуди в мъката си да разчита на същия онзи човек, който му я бе причинил. Прииска ми се да се разкрещя при мисълта за тази гадост.

Обади се вътрешният ми глас:

Значи, приемаш, че Алекс има нужда от теб в живота си? Да.

Постъпи идиотски, като вдигна такава шумотевица в пицарията.

Знаех го и по онова време, благодаря. Просто... не се чувствам достатъчна за него.

Тогава е по-добре да се борим за онова, което искаш... ако го искаш.

До смърт, обещах си.

Щом отхвърлих идеята да се съпротивлявам, докато бяхме във въздуха, реших да изчакам, докато слезем на земята и бдителността на Йохан бъде притъпена от мисълта, че съм кротка, покорна и съгласна с плановете му.

Зъбите ме боляха. Сега не беше времето да страдам от атака на истината. Да бъда кротка и покорна, това не беше измама: щях да остана пасивна, докато не дойдеше подходящият за съпротивление момент. А шансът ми щеше да бъде само кратка секунда, бях сигурна в това. Имаше различни неща, към които да се стремя: трябваше да остана в съзнание и да бъда извън обсега му. Колко далеч стигаше той? Не знаех. До този момент ме бе държал близо до себе си, когато искаше да ме скрие от останалите. Като се вземеше предвид дарбата ми за истината, моето собствено влияние се разпростираше до една стая; а отвъд нея хората бяха свободни да лъжат без никакво вмешателство. Трябваше да си осигуря това разстояние, преди да опитам.

И да помоля кого? Знаех, че представители на семейство Бенедикт живеят в Западна Америка — Ив и Феникс бяха в

Калифорния. Колко далеч бе това? Проклех се, че никога не бях обръщала внимание на географската карта на Съединените щати, която със сигурност бях виждала много пъти. Имах смътен спомен за нещо, което се наричаше маршрутът Орегон, един от последните маршрути на заселниците, поради което знаех, че се намира в далечния край на страната. Докато си гризях ноктите и съжалявах за невежеството си по география, забелязах списание на самолетната компания в джобчето на седалката. Извадих го оттам и го прелистих на страницата на международните летища. Пилотът беше споменал Портланд. Макар че на картата не бяха показани границите на щатите, сега имах доста добра представа накъде сме се отправили: северно от Сан Франциско, южно от Сиатъл. Скалата предполагаше, че разстоянията пак са огромни. Не можех да разговарям с майка си от Кеймбридж, разстояние от около двеста километра, така че предполагах, че не е много вероятно да се свържа телепатично с Феникс или Ив.

Добре, просто трябваше да крещя за помощ и да се надявам, че някой от местните хора с дарби ще ме чуе. Дори да не можех да се спася, исках Алекс да знае, че е Йохан.

Нямаше да се откажа. Открих, че дълбоко в мен се крият твърдост и упоритост. До този момент Йохан се справяше лесно с мен само защото бях повече уплашена, отколкото ядосана, но в Орегон той щеше да открие, че съм момиче с дарба, на което му е дошло до гуша.

Феникс и Скай ме бяха посъветвали какво да правя, без да знаят, че щях да имам нужда от съветите им толкова скоро. „Оглеждай се за всичко, което може да бъде оръжие, и го използвай.“ Окей, имах дарбата си за истината, телекинетична сила и отлична координация между окото и ръката. Това трябваше да ми послужи за нещо. Нямаше да бъда като агне, което водят на заколение.

Наум ми дойде стих от любимото стихотворение на Дилън Томас: „Не си отивай кротко в тъмнината“.^[1] Макар и написан за хора, навлезли в старостта, беше подходящ за онова, пред което бях изправена. Методът на убиване на Йохан беше странно внимателен: престъпление, но без насилие. Щях да се съпротивлявам.

---

[1] Това е първият стих от едноименното стихотворение на Дилън Томас (1914–1953), уелски поет, драматург и публицист. — Б.р.

↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Все още беше ден, когато се спуснахме над Портланд. Часовите зони се бяха оказали в полза на пътуването ни и срядата се беше проточила като разтопена моцарела. Бях се възползвала от предимството да имам легло и се бях погрижила да си отпочина добре. Надявах се, че Йохан си седи на своята седалка, вратът му се схваща и не може да заспи, разтревожен, че мога да опитам да направя нещо. Тези мисли ми носеха леко задоволство. Закопчах колана, приготвяйки се за кацане. Гледах как земята се приближава и ми хрумна, че бях така заета със стратегии за бягство, че почти не се бях замислила за причините за идването на Йохан тук. Беше казал нещо от рода, че Денят на благодарността е време за семейството. Нито един член на моето семейство не живееше тук, а мислех, че Алекс е единственият му роднина.

„Единственият роднина, който го признава за такъв“, поправих се.

Но последното известно местонахождение на бащата на Алекс, брата на Йохан, беше Южна Америка, нали така? Може би щяхме да се качим на друг самолет. Йохан прикриваше следите си.

„Не му позволявай да те качи на друг самолет“, казах си. Тук поне говориш един и същи език с хората. Отиването на юг няма да подобри положението ти.

Приземяващите колела докоснаха земята.

Йохан влезе в кабината.

— Добре, Мисти. Сделката е същата и този път, надявам се, че си убедена, че е безполезно да викаш за помощ?

Кимнах.

— Само ще говоря с имиграционните власти и тръгваме. Страхувам се, че ни предстои пътуване с кола.

Е, поне нямаше да се качим на друг самолет.

— Добре.

Извади нов комплект пластмасови ленти.

— Ако нямаш нищо против.

Разбира се, че имах. Вдигнах ръцете си.

— Тази твоя дарба, страхотна е. — Питам се дали ласкателството няма да го накара да изтърве повече подробности за това как работеше дарбата му.

— Благодаря ти, мила моя. Намирам я за полезна. — Подръпна леко лентите и аз се изправих. — Хората просто не виждат онова, което искам да остане в нищото. Аз съм като невидимия човек, но с тази разлика, че мога да накарам и другите хора да изчезнат. Не можеш да си представиш какво ми е позволила дарбата ми през годините на дългото ми търсене. — Отвори вратата на кабината.

— По-добре ли се чувствате, мистър Смит? — попита Хебе, застанала на пътеката.

Йохан потри стомаха си.

— Само леко неразположение. Вече се чувствам много по-добре. — Ето, значи, как обясняваше честите си посещения в кабината.

Обаче лъжеше. Това ми даде първата възможност. Преднамерено оставих дарбата си да се изплъзне от контрола ми. Беше като да изпуснеш дъха си, след като твърде дълго си го сдържал; следваше незабавно облекчение.

— Надявам се, че не е било заради нещо, което сте яли? — Хебе му подаде дипломатическо куфарче.

Той отвори уста, за да потвърди, че е било точно така, но вместо това каза:

— Не, просто трябваше да проверя как се чувства някой в кабината. — И изглеждаше шокиран от признанието си.

На лицето на Хебе се изписа объркване.

Йохан побърза да смени темата.

— Е, добре тогава, ще се видим следващия път, когато реша да летя. В събота.

Странната му забележка бе заменена от мисли за обичайния сценарий, прилаган от страна на компанията към редовните пътници.

— Наистина, сър, за мен ще бъде удоволствие да ви видя отново на борда. Вие сте най-непретенциозният пътник. — Хебе смръщи вежди, изненадана от признанието си.

Йохан стисна болезнено китката ми. Беше разбрал кой е виновен.

— Ще се видим тогава. Довиждане.

Издърпа ме вън от самолета. Въздухът беше като струя студена вода в лицето.

— Още един такъв номер и ще бъда принуден да те убия — изсъска той.

— И бездруго ще ме убиеш — отговорих твърдоглаво.

— Имах предвид, че ще се наложи да убия стюардесата и пилота.

Искаш ли това да тежи на съвестта ти?

Като че ли вината беше моя? Не аз отвличах някого тук.

В подножието на стъпалата чакаше черна лимузина.

Йохан отвори задната врата и ме бутна вътре.

— Към сградата на терминала — заповяда на шофьора.

Както и на „Станстед“, и тук VIP персоните не се редяха на опашка като обикновените хора. Йохан ме остави в колата, докато попълваше имиграционните документи. Завърза пластмасовите ленти, които обвиваха китките ми, за вратата. Надявах се на кратък миг, в който ще мога да отправя молба към шофьора, но той слезе от колата и придружи Йохан, пъхнал ръка в джоба на сакото си. Цялото му поведение говореше, че е въоръжен и опасен и изпълнява ролята не само на шофьор, но и на охранител.

Обаче Йохан беше оставил дипломатическото си куфарче.

Подръпнах го с крак по-близо до себе си и се напрегнах, докато го качвах на седалката. Когато то докосна бедрото ми, се наведох и го издърпах в скута си с помощта на брадичката, което никак не беше лесно. Докато се потях от страх, че ще ме заловят, хвърлих поглед към терминала. Йохан беше близо, от другата страна на стъклото, и говореше със служителя, създавайки впечатление, че е спокоен и невинен пътник. Ръцете ми не можеха да свършат кой знае какво, но като дърпах и бутах куфарчето, успях да стигна до ключалката. Всичко това щеше да се окаже напразно, ако го бе заключил с комбинация. Клик — първата ключалка се отключи. Клик — после и втората. Повдигнах капака и пъхнах пръстите си в процепа. Беше почти празно, вътре имаше само няколко листа и снимки. Бързо прегледах тези, които бяха най-отгоре. На снимката се виждаше семейство пред синя къща с бяла ограда: мъж и жена и техният син, който изглеждаше на моята възраст или малко по-малък. Носеше бейзболна шапка, така че не можех да видя голяма част от лицето му, но бащата определено ми беше познат — смесица от Йохан и Алекс. Трябва да бе бащата на

Алекс. Значи, това бе майката на Алекс — жената с бледото лице, измъченото изражение и кестенявата коса. Може би момчето бе друг техен син? От онова, което Алекс ми бе казал, съдех, че той дори не знаеше за съществуването на брат си.

Най-горният лист хартия беше от частна детективска агенция и разкриваше адрес и карта. Улица във Флорънс, Орегон. Картата показваше, че се намира на тихоокеанското крайбрежие. Сега знаех къде отиваме, но нямах представа защо Йохан мисли, че трябва да го придружавам в това пътуване. Той вече беше наясно какво мисли брат му за него; в това нямаше никакви лъжи. Това не беше приятелско ваканционно събиране.

Вдигнах бързо поглед и видях, че времето ми изтича. Йохан и охранителят вървяха обратно към колата. Затворих и закопчах куфарчето, после го ритнах там, където приблизително го бе оставил. Сега трябваше само да изглеждам невинна.

Йохан влезе в колата. Хвърли поглед на куфарчето, за да се увери, че е на мястото си, и дори да смяташе, че е преместено, като че ли не свърза това с мен. Почука на стъклото между нас и шофьора и лимузината тръгна. Той въздъхна доволно, придърпа куфарчето на коляното си, отвори го и остави паспорта си вътре. Забелязах, че е американски. Подозирам, че за човек с неговите таланти е много лесно да излъже за идентичността си. Можеше дори да има американско гражданство. Ако исках да се досетя за следващата му стъпка, щеше да е добре да знам нещо повече за него. Мълчанието не допринасяше за това. Помислих, че за човек в моето положение ще е естествено да попитам къде отиваме, въпреки че знаех отговора.

— Чичо Йохан, къде отиваме? — попитах толкова естествено, колкото дарбата ми позволяваше.

— Самопоканих се в дома на брат си за Деня на благодарността.

— А той знае ли, че и аз ще му гостувам?

Йохан се засмя тихо.

— Той не знае, че аз ще бъда там, така че със сигурност не знае и за теб. Ако бе човек, който спазва благоприличието, щеше да се интересува от сина си и хората в живота му, но ето как стоят нещата: за теб той е Роджър дю Плеси.

И с какво това по-точно беше по-добро от убийството? Преглътнах хапливата си забележка.

— Значи, искаш да го убедиш да промени отношението си към Алекс? — „Моля те, нека бъде нещо невинно като това.“

Йохан сви отвратено устни.

— Той не заслужава втори шанс със сина си. Изоставил го е тригодишен: достатъчно е да знаеш само това за брат ми. Моите собствени родители така се гордееха с него, обзалагам се, че са го окуражили да направи нещо подобно със собствената си плът и кръв.

— Било е много жестоко от страна на родителите на Алекс. — Поне в това можем да се съглася с него.

— Роджър е също като баща ни: със студено сърце, пълен с предубеждения. Време е да бъде изтръгнат от самодоволството си. Мисли си, че управлява семейството си, но никога не е разбирал какво е най-важното.

— И ти какво? Ще го изтръгнеш от самодоволството му!

Йохан поклати глава.

— Не, мила моя, ти ще направиш това.

Колата се носеше по магистралата, бързо подмина предградията на Портланд и продължи по откритото шосе. Гризях ноктите си и гледах през прозореца към полята, горите и хълмовете на Орегон. Местността беше красива в зимната си премяна от голи дървета и покрита със скреж трева.

— Интересно място е Орегон — каза Йохан сладкодумно, проследил погледа ми. — Износител е на огромен процент торф и тревни семена, един от най-крупните износители в света. Брат ми работи като представител на огромна компания за семена. Трябваше по-рано да се досетя къде ще се установи, след като толкова дълго обикаля света; още като дете разбираше много от растения.

— А ти от какво се интересуваше, чичо Йохан?

Той се усмихна леко.

— От нищо.

Опасна тема.

— А съпругата му, майката на Алекс, тя с какво се занимава?

— Мириам? Тя се крие.

— Искаш да кажеш, че се крие у дома си?

Той вдигна пръст, предупреждавайки ме да спра.

— Приключихме с въпросите.

Заплахата бе достатъчна да ме накара да млъкна. Бях толкова уморена, по-скоро уморена да бъда изпълнена с ужас, отколкото физически изтощена. Свих колене и опрях брадичката си на тях.

— Свали краката си от седалката.

Подчиних се. Обърнах се леко, така че главата ми да бъде подпряна на седалката и да не гледам към него, и затворих очи. Нямах да насочвам вниманието към себе си, така че той да пожелае да използва силата си срещу мен. Мразех усещането за небитие. С дарбата си да контролира съзнанието ми той ми отнемаше основните жизнени права. Още малко и никога повече нямаше да се събудя.

Часове по-късно колата спря пред мотел.

— Запазих ви, както пожелахте, сър, най-голямото и най-добре оборудваното бунгало — каза шофьорът по интеркома. — Наетата кола ще бъде при вас утре сутринта в девет, ключовете ще бъдат под вратата.

— Благодаря ти, Чандлър.

— Благодаря ви, че избрахте „Силвър Фийт“. Наслаждавайте се на останалата част от престоя си.

— Имам намерение да направя точно това.

Йохан ме изгледа, без дори да уточни какво очаква от мен, тъй като вече знаех. Кимнах. Чандлър отвори вратата от неговата страна и Йохан слезе, като подръпна лентите около ръцете ми — сигнал, че трябва да го последвам. Ярките светлини на мотела се разливаха в мъгливата вечер и не стигаха по-далеч от няколко метра. Той се състоеше от големи бунгала и паркинг пред всяко от тях. Беше възможно да се влиза и излиза от стаята, без да се минава през обществени места, нямаше съмнение защо Йохан го бе избрал. Дори и Чандлър да мислеше, че е странно богат човек като Йохан да предпочете тризвезден мотел пред луксозен хотел, той нищо не каза.

— Ще ви донеса ключовете, сър. Обадох се, за да ги уведомя за пристигането ви, вратата е отключена.

— Отлично. — Йохан му кимна отсечено и го изчака да тръгне към рецепцията, преди да отвори вратата на номер пет. — Настани се удобно в банята, Мисти, докато се сбoguвам с шофьора.

Поколебах се, питайки се дали това не е възможност да избягам. Само че китките ми бяха завързани.

Йохан ме изпревари.

— Помни, че всяко съпротивление от твоя страна ще ме накара да убия други хора.

Влязох в банята и седнах на ръба на ваната. Банята беше наскоро обновена: подът бе от тъмни плочки, огледалото бе лъскаво, а тоалетната и ваната чисто бели. Отворът на тоалетната беше бял като тебешир; изглеждаше едва ли не неизползвана. Малък сапун, опакован в красив лавандулов целофан. Нямаше прозорци. Вентилаторът на тавана жужеше и заглушаваше краткия разговор между Йохан и шофьора. Бунгалото бе много голямо, така че при всички случаи те бяха на достатъчно разстояние от мен и нямаше как да ги чувам.

Йохан почука на вратата.

— Вече е безопасно да излезеш.

Излязох и видях, че е дръпнал завесите. Две двойни легла бяха разделени от лавици, удобствата се допълваха от кухненски бокс. На кръглата маса до прозореца бе сервирана студена вечеря.

— Китките.

Вдигнах ръце и той преряза лентите. Кожата ми беше зачервена, тъй като китките ми бяха вързани доста часове. Йохан изрази неодобрение, сякаш вината бе моя.

— Предлагам да ги сложиш под студена вода.

Върнах се в банята и загледах с празен поглед отражението си в огледалото. Чувствах се празна. Лицето ми бе по-бледо от нормалното, сивите ми очи бяха широко отворени, тъй като бях в непрекъснато състояние на шок, косата ми бе рошава. Написках лицето си с вода, за да стимулирам мозъка си. Трябваше да запазя разсъдъка си и да продължа да търся онази слабост.

Долових тих шепот в самия край на сетивата си.

„Vokkie?“

„Алекс?“ Заля ме облекчение.

„Слава богу — най-после! Още си жива. Знаех си.“ Гласът му бе слаб, но въпреки това трябва да бе достатъчно близо, щом разговаряше с мен, в противен случай... явно имах халюцинации. Бях в задната част на бунгалото, Йохан беше до прозореца: може би това разстояние бе достатъчно, за да се освободя от влиянието му. Дори когато бяхме на терминала, той бе само от другата страна на стъклото, защото бе паркирал близо до сградата; до този момент не ни бе делило такова

разстояние. Желанието му за простор се бе оказало първият недостатък в плана му.

„Наистина ли си ти?“

„Да, наистина. Къде си?“

„Някъде в Орегон.“

„Това ни е известно. Аз съм в Портланд. Кацнахме преди час.“

„Откъде ви е известно?“

Усетих, че се колебае.

„Тарин.“

„А как Тарин е разбрала, че съм тук?“

„Дарбата ѝ. Видя те с родителите ми. Виктор ги проследи до Орегон.“

— Виждам съдбата на хората — беше ми казала Тарин в Кейптаун. В стомаха ми се настани студ.

„Това означава ли, че ще умра?“, попитах, но мислено вече крещях.

„Не. Няма да го позволя.“

Лъжа.

— О, господи, о, господи! — Свлякох се на колене. Вече не усещах Алекс в главата си. Причината скоро стана ясна: Йохан стоеше на прага.

— Побързай, Мисти, искам да ям.

— Идвам! — извиках с дрезгав глас. Трябваше да го отведе до другия край на бунгалото и да се върна в банята, без да ме заподозре. Излязох.

— Не изглеждаш добре — каза той загрижено.

— Изненадан ли си?

Той ме потупа по ръката, което само ме накара да треперя два пъти по-силно.

— Не, предполагам, че не. Справяш се добре, като се има предвид всичко. — Лицето му засия. — И съм сигурен, че не е нещо, което храната и малко сън да не могат да оправят.

Наистина вярваше на думите си. Не можеше да разбере как някой, чиято смъртна присъда е подписана от него самия, може да страда. Но пък, от друга страна, беше намекнал, че не смята за лошо онова, което прави; мислеше, че е безболезнено. Сега си тук, а сега те няма. Нещо като игра.

Направих опит да се храня. Не можех да преглътна нищо твърдо, затова се заех с киселото мляко. Беше с вкус на банани. Нямаше вкуса на плода, а по-скоро на дъвките във формата на банан. Йохан напълни хлебче с пастърма и салата, която дори се подаваше от него. Подаде ми го.

— Америка — каза щастливо, приемайки, че сандвичът е достатъчна илюстрация на думите му.

Попих устните си със салфетка с надеждата, че ще сметне маниерите ми за безупречни.

— Имаш ли нещо против да се изкъпя? Китките наистина ме болят.

— Добре, добре. Не се бави: бих искал да взема душ, преди да си легна. — Стана и отиде в кухненския бокс да си направи кафе. По дяволите, така бе много по-близо до банята. — Има още чисти дрехи за теб. Сложих ги на леглото ти. — Посочи леглото, намиращо се най-далеч от вратата. — Можеш да спиш с тениската.

Грабнах дрехите и се затворих в банята.

„Алекс? Алекс?“

Нищо. Йохан сигурно бе някъде в средата на стаята. Продължих да викам Алекс по име, докато се къпех, но Йохан упорито стоеше прекалено близо до мен. Подсуших се, облякох се, излязох от банята и разбрах ситуацията: беше се излегнал на леглото си и четеше вестник.

— Приключих — казах.

— Ще взема душ тогава. — Свали очилата за четене и затърси чантичката с тоалетните си принадлежности в куфара.

Опитах се да не изглеждам прекалено доволна. Отидох до масата и започнах да разтребвам.

— Остави. Затова плащам. Няма нужда да разтребваш.

Усмихнах му се леко, скочих в леглото и се опитах да му дам да разбере, че се каня да спя.

— Лека нощ, Мисти. — Той затвори вратата на банята след себе си.

Станах от леглото и забързах към далечния край на бунгалото.

„Алекс?“

„Какво стана?“

„Йохан спира комуникацията ми. Има само едно място в стаята, където съм достатъчно далеч от него.“

Не се изненада, щом споменах името на Йохан, затова предположих, че Тарин е видяла и него. Исках да го успокоя по повод предателството, но нямаше време.

„Чуй, трябва да знаем точно къде си.“

„Планира да ме използва в някаква конфронтация с родителите ти. Те живеят в град Флорънс на крайбрежието.“

„Виктор разбра къде живеят и къщата им е под наблюдение. Там няма никого. Трябва да го спрем, преди да сте стигнали при семейството ми.“

„В мотел съм. Мисля, че се казва Харбър Ин“.

Той препредаваше информацията на някого.

„Това е верига. Знаеш ли кой?“

„Не, но сме тръгнали към крайбрежието — видях знаци за крайбрежното шосе, когато потеглихме от летището.“

„Това е страхотно, трябва да е достатъчно да те намерим. Каквото и да правиш, Мисти, не му позволявай да те заведе при семейството ми, окей? Ще стигнем до теб първи.“

„Как точно мога да го спра? Той може да ме убие с върха на пръста си.“

„Само се постарай.“

Алекс не можеше да скрие тревогата си. Тя се предаваше по връзката ни като леденостуден вятър. Не беше сигурен с колко време разполагам.

Имахме толкова много неща да си кажем, ако това бе последният ни разговор.

„Алекс, съжалявам, че се държах така в пицарията.“

„И аз съжалявам, че не се справих по друг начин с нещата. Бях прекалено погълнат от срещата с чичо си и спечелването на състезанието, за да си представя как се чувстваш като изключена от всичко това. Държах се лошо с теб, приемах те за даденост, точно както баща ти каза, че ще стане.“

„Кой е с теб?“

Не исках да бъде сам, ако нещо се обърка.

„Всички — родителите ти, Уриел, Тарин, Виктор, Кристал, Ксав. Идват и още. Обадохме се във всички правителствени агенции, в които можяхме. Няма да се измъкне, Мисти, обещавам ти.“

„Съжалявам за чичо ти.“

„Хм, със семейство като моето е по-добре да приема твоето, не смяташ ли?“

Запитах се мимоходом какво ли мисли баща ми, защото това бе най-лошият му кошмар. Не можех да си представя, че улеснява Алекс. Ако ме нямаше, в семейството ми щеше да цари бъркотия и то нямаше да може да се грижи за Алекс. Той щеше да има нужда от някого.

„Видях снимка. Мисля, че имаш брат.“

„Така ли? Наистина ли?“

„Изглежда на нашата възраст — или малко по-малък.“

„Не го помня.“ Сега, освен разтревожен, изглеждаше и тъжен.

„Обзалагам се, че и той не знае за теб. Ще можете да започнете отначало.“

„Мисти, толкова си сладка, тревожиш се за мен, когато става въпрос за това да спасим теб.“

Избърсах горещите си сълзи.

„Няма да се стигне дотам. Каж ми какво мога да направя за теб сега?“

„Просто бъди с мен.“

Трябва да бе усетил, че отчаяно имам нужда от утеха, защото започна много тихо да пее една от любимите ми песни:

„Страхуваш ли се да бъдеш сама? Защото аз съм загубен без теб.“^[1]

„О, Алекс!“

„Аз съм загубен без теб“, прошепна той.

Както и аз без моята сродна душа. Песента му беше като нежно докосване и притъпяваше острите краища на ужаса ми. Чух шум до вратата на банята.

„Той се връща. Намери ме. Обичам те.“

Бързо изключих телепатията, преди Алекс да е успял да отговори. Нямаше време да отида до леглото, затова реших, че е по-добре да ме залови на входната врата, отколкото застанала подозрително тихо до прозореца.

— Допускам, че трябваше да го очаквам — въздъхна Йохан, като ме видя с ръка на бравата.

— Само исках да подишам малко чист въздух. — Това не бе лъжа. Исках да избягам колкото се може по-далеч от него.

— Значи, не си мислила за бягство?

— Разбира се, че мисля за бягство. — Той знаеше, че не мога да лъжа.

— И не се надяваш да получиш помощ от хората отвън, нали?

— В този мотел? Не.

Той потърка току-що обръснатата си брадичка.

— Може би трябва да те изпратя в нищото, просто за всеки случай. Искам да спя добре, без да се тревожа, че ще се промъкнеш навън.

— Няма да се промъкна — обещах. Надявах се да дойдат да ме спасят.

Той поклати глава.

— Знам, че не можеш да лъжеш, но можеш да изкривяваш думите. По-добре да се погрижа за безопасността си, за да не съжалявам. Няма да се разтревожа, ако прекараш нощта в нищото, но мисля, че предпочиташ алтернативата.

Ако ме приспеше, нямаше гаранция, че ще се събудя отново, когато другите пристигнат. Щях да бъда нито жив, нито мъртъв заложник. Не можех да измисля как да го спра. Спасителите ми трябваше да бъдат предупредени.

— В такъв случай може ли отново да отида до тоалетната?

Той сви рамене.

— Чудесно, но побързай. Искам да спя.

Трябваше да го накарам да се доближи до вратата, за да мога да изпратя предупреждението си. Беше оставил айфона и очилата си за четене на нощното шкафче. Използвайки телекинеза, вдигнах очилата от нощното шкафче и ги метнах през прозореца, като ги движех на височината на пода, за да не види преместването им. Телефонът му ги последва. Надявах се, че ще поиска да ги намери, преди да заспи.

— Няма да бързам. — Не, нямаше да бързам. Втурнах се в банята и затворих вратата.

Остани спокойна! Паниката се надигаше в мен.

„Алекс? Алекс?“

Нищо. Колко време щеше да е необходимо на Йохан да забележи, че му липсват някои неща?

„Алекс?“

„Мисти?“

„Имам секунди. Йохан отново ще ме приспи. Щом го направи, само той може да ме върне обратно. И няма гаранция, че ще го стори, ако се намесите.“

„О“

Не чух останалата част от неговото „добре“. Йохан бе намерил телефона и очилата си. Пуснах водата в тоалетната и излязох. Умът ми болезнено ми напомни, че кремавите мотелски стени и кафявите завеси може да са последното, което ще видя. Пъхнах се в леглото и зачаках. „О, господи, помогни ми!“

Йохан кимна и се спря до рамото ми с вдигнат пръст.

— Спи добре. Утре всичко ще е свършило.

И тази мисъл трябваше да ме успокои?

Той е луд: не му казвай къде да се завре, макар и много да искаш да го направиш.

Крецейки вътрешно — само така можех да „редактирам“ следващите си думи.

— Моля те, чичо Йохан, ще ме събудиш, нали?

Той просто се усмихна.

— Едно, две...

---

[1] Песента „I’m Lost Without You“ на групата Blink-182. — Б.р. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Хайде, събуди се и ставай!

Йохан беше ужасяващо весел. Това означаваше, че никой не бе нахлул в стаята ни през нощта, че все още бях негова затворничка, но също така и че ме бе събудил. Последното беше добрата новина.

— Честит Ден на благодарността! — Остави чашка кафе на нощното ми шкафче.

— Благодаря. — Отпих от горчивата напитка. Вкусът ѝ ме увери, че наистина не обичах кафе толкова рано сутринта.

Той плесна крака ми през завивката с приятелски жест.

— Побързай и го изпий. Ще закусим набързо, после ще потеглим. Трябва да стигнем до Роджър по обяд.

— Окей. — Страхът ми се показва с рев от скривалището си, където се бе крил през небитието на нощта. Така ли се чувстваше мишката, когато котката си играеше с нея: лъчи надежда, сменящи се с отчаяние?

Заставих се да продължа играта, взех чисти дрехи от онези, които ми беше купил, и влязох в банята. Знаех, че е прекалено близо, но това не ме спря непрекъснато да опитвам да се свържа с Алекс. Не получих отговор и не ми беше трудно да си представя, че това е защото там няма никого, защото спасителите ми са се оказали илюзия...

„Престани.“ Наплисках лицето си с вода, достатъчно студена, та да послужи като наказание. „Разговорите през изминалата вечер не са били плод на въображението ти.“

Нито пък бях сънувала предсказанието на Тарин за съдбата ми.

Най-вероятният момент за действията на спасителната група беше точно при излизането ни от бунгалото. Те със сигурност бяха имали достатъчно възможности да обградят мотела? Алекс искаше да попречи да стигна до Флорънс, а това бе единственият му шанс, преди да потеглим. Трябваше да държа паниката си под контрол и да се погрижа Йохан да отвори, за да разберат, че съм в съзнание; те нямаше да действат, преди да се уверят.

Заредена вече с по-позитивно настроение, излязох от убежището си и се върнах в централната стая. Дори успях да изям половин кифла, докато слушах Йохан да говори за свързаните с Деня на благодарността американски обичаи. Слушайки го и гледайки как емоциите се изписват върху восъчното му лице, ми хрумна, че той наистина е самотен. Каква ирония, мъжът, който се криеше в убиеца, търсеше любов. Целта му бе да се измъкне от това и Алекс да бъде неговото семейство; такива като мен, паднали като жертви по време на лова, бяха само странични щети и нямаха никакво значение за крайния резултат. Чудех се дали нещо от ставащото е лично свързано с мен.

— Влезе ли в стаята ми, Йохан?

— О, да. — Той се усмихна така, сякаш ми бе направил огромен комплимент. — Стигнах до решението, че трябва да те отстраня от пътя си, затова търсех повече информация за теб.

— Унищожил си всяка следа от мен.

— Това бе двойно съобщение. Надявах се, че Виктор Бенедикт ще заключи, че е някой от хората на Ели Дейвис, но това ще има смисъл на по-късен етап, когато всичко се разкрие. — Каза последното като фокусник, готвещ се за най-добрия си номер.

— Мислиш ли, че Алекс все още ще иска да живее с теб, когато всичко се разкрие?

Той изглеждаше истински изненадан, че се съмнявам в това.

— Защо?

„Защото ще си убил другата половина от душата му.“

— Не смятам, че ще хареса някои от нещата, които си сторил.

Със сръчно плъзване на ножа той покри кифлата си с дебел слой фъстъчено масло, лепкави кафеникави бучици, разстлани върху сухата повърхност.

— Ще се примири. Ще разбере, че съм го направил за негово добро. Сродните души са неуместно отвлечане на вниманието. — Отхапа и една трета от кифлата изчезна. — Аз се справям чудесно без моята.

Имаше лекари за психиатрични случаи като неговия, които за нищо на света не биха се съгласили с казаното.

Изтръсках трохите от скута си.

— Готова съм.

— Добре. — Изгълта и остатъка от кифлата на три хапки. — Много си смела, Мисти, държиш се по-добре, отколкото очаквах. Не остава още много.

Не бях смела: просто нямах избор. Йохан завърза китките ми за последен път, както се надявах. Отвори вратата и ме изведе навън. Наетата кола, черешовочервен шевролет, ни чакаше във вътрешния двор.

„Хайде: сега!“

Волята ми призова спасителният отряд да се появи.

— Влизай вътре. — Той ме побутна отзад, приканвайки ме да се кача.

Може би щяха да се появят, преди да е донесъл куфара си. Така щеше да е дори по-добре, защото нямаше да може да ме докосне.

Той влезе обратно в бунгалото и освободи пространство за телепатията ми.

„Алекс, трябва да стане сега!“

„Къде, по дяволите, си, Мисти?“

„Напускаме мотела — със сигурност можеш да ме видиш? Не е ли готов спасителният отряд?“

„Претърсихме всички мотели по тихоокеанското крайбрежие близо до Флорънс и ти не беше в нито един от тях.“

„Но...“

Йохан се бе върнал. Хвърли куфара в багажника и седна зад волана.

— Всичко готово ли е? — попита. Включи на задна и излезе от вътрешния двор. Оглеждах се отчаяно наоколо, за да разбера къде сме.

— Кога ще стигнем Флорънс? — попитах.

— Значи, знаеш за Флорънс, нали? Чудех се. Беше прекалено послушна и не се опита да направиш нищо зад гърба ми. — Включи на скорост.

Отдавна се отклонихме от онзи път. Това е една от традициите, за които не споменах: брат ми и семейството му са наели в планината дървена къщичка в алпийски стил за празниците.

Изругах мълчаливо. Бях изпратила Алекс на грешно място.

— Не виждам да има разлика за теб, затова няма нужда да изглеждаш така разочарована.

Погледнах през прозореца. Ако лицето ми му казваше толкова много, трябваше да го направя безизразно, преди да му позволя да види реакцията ми на думите му. Все още имаше надежда. Алекс нямаше да се откаже, братята Бенедикт бяха изключително умни, всички щяха да ме търсят. Йохан можеше и да мисли, че ще мине незабелязан, но бе използвал мотел, кола и самолет, така че все някъде щеше да има следа, ако някой я потърсеше. Трябваше да има. О, моля те, господи, позволи да е останала следа!

Обърканите ми мисли ми подсказваха, че съм близо до отчаянието.

У мен се събра гняв, който бе много по-добре дошъл от паниката. Кой бе той, че да мисли, че може безнаказано да обикаля света, да затрива човешки животи и да забогатява? Прецених какви са шансовете ми да оцелея, ако взема волана в ръцете си. Пътувахме със сто и двайсет километра в час. Може би беше по-добре да намалим, преди да опитам нещо толкова отчаяно. Съществуваше и възможност той да е толкова погълнат от драмата, която планираше с брат си, че да успея да се възползвам от своя шанс тогава.

„Придържай се към това, Мисти. Провалилата се надежда за спасяване не е краят на света.“

Изкачвахме се все по-високо и по-високо в планината, оставяйки зад себе си крайбрежната зона и навлизайки в гориста местност с просеки. Обезпокоени от рева на двигателя, птичките излитаха от клоните на дърветата, кръжаха над тях и пак кацаха.

— Добро място за лов — отбеляза Йохан.

Не беше сам в мнението си, малкото други превозни средства, край които минавахме, бяха камиони с открити ремаркета и заключващи се сандъци за муниции в задната им част. Номерата бяха на щата Орегон, караха ги мъже с гранитни лица, карирани ризи и бейзболни шапки. Те не се интересуваха от нас, очите им бяха изцъклени в очакване на кървавото развлечение, втренчени в шосето като ненаситни хрътки.

Отклонихме се от пътя и поехме по ивица от чакъл. Заобиколихме подножието на една скала и излязохме на високопланинска поляна. На места имаше сняг, останал от последния снеговалеж, бели купчини, които караха земята да изглежда така, сякаш бе мозайка, от която липсваха парченца. По стръмния планински

склон се спускаше водопад, от двете страни на който се бяха образували ледени висулки. Черна дървена хижа със заострен покрив и украса от жълто боядисани греди се издигаше изолирана като във вълшебна приказка пред водопада. Пред нея бе паркирана кола, синята ѝ боя бе зацапана от кал. Спряхме до нея, и то така, че тя да не може да излезе.

— Това е то. Прекрасно, нали? И името ще ти хареса — водопадът Мисти. Би могъл да е наречен в чест на този ден, нали? Какъв срам, че Роджър и Мириам така и не пожелаха да го споделят с нас. Всичко това можеше да бъде избегнато, ако бяха по-добри хора. — Йохан въздъхна като учител, които вижда разочароващите резултати от изпита на обещаващ студент.

Времето изтичаше. Трябваше да избегна семейството на Алекс, тъй като те бяха част от онова, което Тарин бе видяла. Отчаяно желях да се спася.

Обаче Тарин не бе споменавала, че съдбата може да бъде избегната — затова и дарбата ѝ бе така ужасна.

Казах на това слабо гласче в главата ми да замлъкне. Нямах да се предам.

— Виж, моля те, аз няма къде да отида. Защо не ме оставиш в колата, докато разговарям с брат си?

— Защото, мила моя Мисти, услугите ти са необходими вътре. Няма как да избегнеш съдбата си. — Изгледа ме продължително. — Не искам да те влача, затова ще дойдеш ли доброволно?

Прилоша ми. Сякаш тялото ми се разпадаше, поддавайки под непоносимия товар на страха.

— Не може да бъде доброволно, щом не ми даваш избор.

— Извинявам се за неточността. Питам дали ще дойдеш, без да те насилвам?

Какво можех да направя? Ако се съпротивлявах, щеше да ме принуди, което щеше да означава, че ще имам по-малка свобода на движенията.

Слязох от колата.

Спрях се за миг и вдишах разрежения студен планински въздух. Част от мен знаеше, че ще умра, но по-голямата част крещеше да се съпротивлявам.

Умът ми се колебаеше, непрекъснато променяше решенията си. Без дори да знам, че тялото бе взело решението вместо мен, затичах към най-близките дървета, притиснала завързаните си ръце до гърдите, сякаш държах нещо скъпоценно... надежда може би. Гуменките ми бяха с тънка подметка и не бяха подходящи за планината, усещах всяко камъче под краката си. Внезапното ми хукване към прикритието на дърветата бе изненадало Йохан; докато тичах в обратната на водопада посока, стигнах до началото на шубрака и камъчетата бяха заменени от вейки и борови иглички. Имаше и пътечка, краката ми естествено я следваха. Земята се издигаше, въздухът режеше дробовете ми, ребрата ме боляха. Щях да бягам, докато не бъда разкъсана. Щях да надбягам съдбата си.

Пътеката завиваше и едва не се сблъсках с мъж и момче в тийнейджърска възраст, които вървяха в обратната посока и дърпаха след себе си шейна с дърва за огрев. Те се смееха, бузите им бяха зачервени, вълнените шапки бяха нахлупени над ушите им и бяха съвършената картина на щастливо семейство. Спрях рязко, препънах се и на практика паднах в ръцете на мъжа.

— Уха! — Той все още се смееше. — Намали малко, сладката ми. Няма нужда да плашиш дивите животни, нали?

— Пуснете ме, пуснете ме! — Опитах се да се освободя от хватката му. Разпознах сините му очи, както и линията на челюстта на момчето: бяха бащата и братът на Алекс.

Мъжът вдигна предпазливо ръце и за първи път забеляза завързаните ми китки, а аз забелязах тревогата му.

— Виж сега, само си поеми въздух, скъпа. Какво е толкова лошо, че бягаш по пътеката така, сякаш те гони дяволът.

До нас достигна тропотът на ботуши. На завоя на пътеката се показва Йохан и намали крачка, щом видя, че вече съм заловена. Аз заобиколих Роджър и отново затичах по пътеката.

— Мисти! — извика Йохан. — Ако продължаваш да бягаш, ще убия момчето!

Спънах се в корен и се приземих по длани, одрасквайки дълбоко кожата на брадичката си. Претърколих се, изправих се и погледнах назад. Йохан бе насочил пръст към челото на момчето, а заплахата му бе приковала намясто и бащата, и сина.

И бездруго щеше да убие всички ни.

Затичах отново и спрях само като чух измъчения вик на бащата. Погледнах назад и видях момчето да лежи на земята в ръцете на баща си.

— Няма да го съживя, освен ако не се върнеш тук, докато преброя до пет! Едно!

„О, господи, помогни ми.“

„Алекс, моля те, това е наистина лошо: трябва да дойдеш тук!“

— Две!

„Къде, Мисти?“

„Хижа в планината. Водопадът Мисти. Високо, там, където снегът се задържа. Мястото, където семейството ти ходи през ваканциите.“

— Три!

„Идвам. Продължавай да бягаш.“

— Моля ви, мис! — молеше ме Роджър. — Той е само на четиринайсет!

Направих крачка към тях.

„Не мога. Правя го заради брат ти.“

„Не!“

— Четири!

Бях отново в обхвата на Йохан, така че няхахме възможност да се сбогуваме.

— По-добре е да побързаш. — Търпението на Йохан бе на изчерпване. Очите му блестяха като на диво животно.

Затичах и стигнах при него точно когато каза:

— Пет.

Той се наведе над момчето и го докосна по бузата. Лешниковите му очи се отвориха. Роджър изхлипа и го притисна до гърдите си.

— Джейсън, Джейсън. Слава богу! Благодаря ви, мис. Благодаря ви.

Йохан стоеше над двамата и сочеше място до себе си.

— Застани тук. Няма да мърдаш, докато не ти дам заповед, ясно ли е?

Кимнах. Няколкото ми крачки до лявата му страна бяха като окаяното оттегляне на пребито кутре, готово да застане в сянката на

господаря си. Той гореше от нетърпение да ме накаже, но за момента имаше други, по-належащи неща наум.

— Здравей, Роджър. Весели празници.

Роджър изпусна стон и залюля сина си, притисна лицето му до палтото си така, че той да не вижда чичо си.

— Ето какво ще стане сега: ще се върнете в хижата с мен и малката ми приятелка тук и ще се насладим на вкусната вечеря, която Мириам, без съмнение, е приготвила. После ще проведем искрен разговор за миналото и нашето бъдеще.

— Моля те, Йохан, нека Джейсън бъде въвн от това. Пусни го! — Роджър избърса сълзите от бузите си, ръцете му трепереха.

— Както ти остави другия си син въвн от живота си? Мисля, че не става. Вярвам, че в семейните празненства трябва да участват всички.

Треперещ, Роджър се изправи на крака и помогна на сина си да стане. Джейсън беше по-висок от мен, макар и малко по-малък. Вероятно бе предупреден за чичо си, защото застана от далечната страна на баща си.

— Не, не, Джейсън. Ела да повървиш с мен, твоя чичо Йохан. — Йохан пристъпваше от крак на крак като състезател преди началото на шампионата. — Така баща ти ще обърне много по-голямо внимание на желанията ми. И не искам да ви минават мисли за бягство като на Мисти. Вижте докъде я доведе това. Което ми напомня... — Внезапно Йохан ме удари много силно с опакото на ръката си. Паднах на земята. Дясната ми буза гореше, усещах устната си подута, където се бе ударила в зъбите ми.

— Йохан! — възкликна Роджър. Направи движение да възпре брат си, после се отказа, защото се страхуваше да осъществи контакт с него.

Някой коленичи до мен и докосна нежно лицето ми.

Вдигнах поглед и видях Джейсън, приведен над мен. Беше странна утеха, че тази по-млада и по-мургава версия на Алекс ми помогна да се изправя. Лешниковите очи бяха различни, но чертите на Алекс се виждаха и на това четиринайсетгодишно лице, по-меки, закръглени, но все пак характерни за семейството.

— Не бъди така шокиран, Роджър — каза Йохан. — Тя си го заслужи. Не е нещо повече от онова, което правеше милият ни стар татко с мен, докато ти гледаше и никога не възразяваше.

Роджър прехапа устни и извърна поглед, лицето му бе мрачно.

— Трябваше да бъдеш подложен на дисциплина, но демонът и бездруго те погълна.

— А може би ще бъдеш по-малко загрижен за момичето, ако знаеш, че тя също е от подвластните на демона?

— Отдалечи се от нея, Джейсън. — Роджър протегна ръка към сина си.

— Татко, тя е просто още едно дете. Устната ѝ кърви.

— Тя е една от тях. — Роджър го повика при себе си с жест, празните му пръсти дращеха във въздуха.

— Виждам, че има надежда за сина ти. — Йохан кимна одобрително. — Да, застани до Мисти, Джейсън. Баща ти не успя да направи това за мен и за брат ти Алекс.

— Какъв брат? — Погледът на Джейсън се стрелна към Роджър.

— О, колко интересно: ти не знаеш? Е, племеннико, имаш по-голям брат, прекрасен млад човек на име Алекс. Той и Мисти са, как да го кажем, близки? Много близки.

Роджър разбра какво има предвид той, макар Джейсън да нямаше и представа.

— Затова ли тя е тук? Тя е неговата сродна душа и ти искаш да я захвърлиш в лицето ми?

— Ах, само да беше толкова просто. Хайде, става ми студено. Да влезем вътре и да запознаем този най-важен член на семейството с останалите. — Посочи хижата, а жестът му бе едновременно заплаха и настояване. Всички знаехме какво може да причини този пръст.

Джейсън ме хвана за ръката и я стисна.

— Добре ли си, Мисти?

Опитах да благодаря с усмивка, но вместо това от очите ми потекоха сълзи, лицето ми бе бойно поле на чувствата ми.

— Всъщност не.

Йохан хвана Джейсън за лакътя и го поведе по пътеката, като бърбеше щастливо за красотата на дърветата, за водопада, тишината в планината след шума града... пародия на семейно общуване. Двамата с Роджър ги следвахме, аз накуцвах, но Роджър не ми предложи помощта си.

— Каква е дарбата ти? — попита ме шепнешком.

Може би се надяваше на някаква суперсила, която ще ми позволи да премахна Йохан само с едната си ръка — сякаш нямаше да съм го направила вече, ако можех.

— Казвам истината.

Той изсъска, проклинайки ме като безполезна.

— Ако навредиш на сина ми или на съпругата ми, ще те преследвам. Няма да намеря покой, докато не си платиш.

Не беше ли забелязал, че съм жертва също като него?

— Не съм ваш враг.

— Вие всички сте. — Закрачи по-широко, за да настигне сина си и да върви до него, пазейки го.

Аз забавих крачка с надеждата, че Йохан няма да забележи.

„Алекс, по-добре да дойдеш бързо. Наистина е лошо.“

„Мисти? Кажу ми какво става.“

„Йохан държи баща ти и брат ти. Мисля, че ще ги уби...“

Не можех да изрека думите...

„... ще се отърве от всички ни.“

„Няма да му позволя.“ Усещах Алекс по-близо, гласът му звучеше по-силно в главата ми. „Виж, Мисти, не съм имал възможност да ти кажа, но Йохан се свърза с мен по-рано тази сутрин, след като тръгнахте от мотела. Подозира, че общуваш с мен заради нещо, което си казала или направила, и не беше изненадан, че съм ви проследил до Америка; той знае какво могат да правят приятелите ни. Не иска те да бъдате там, така че идвам сам. Стой далеч от всички, ако можеш.“

„Не, моля те: имаш нужда от подкрепление. Не мисля, че можеш да го спреш.“ Исках Алекс да дойде само ако и другите бяха с него.

„Протакай, карай го да говори, забави нещата.“

„Какво мислиш, че правя, откакто ме е отвлякъл?“ Думите ми прозвучаха истерично дори в собствените ми уши.

„Съжалявам. Справяш се наистина добре. Толкова си смела.“

Йохан се обърна, щом стигна до стъпалата на хижата, забелязал, че се бавя. Оставих го да види, че накуцвам, и продължих да вървя бавно към него. Още около пет крачки и отново нямаше да мога да осъществя контакт.

„Моля те, искам да знаеш, че не те обвинявам, ако не можеш да го спреш.“

„Ще го спра. Дарбата да убеждавам ми е дадена по някаква причина — заради теб.“ Долавях стоманената му решимост, прозираща под думите.

Времето ми изтичаше.

„Никога не се е налагало да ме убеждаваш, за да те обичам.“

Усетих задоволството му от думите ми.

„Аз също те обичам. Това е истината.“

Следващото накуцване към Йохан го изключи.

— Побързай, Мисти, домакинята ни чака. Ще можеш да си бърбриш с Алекс по-късно — да, разбира се, че знам какво правиш. Роджър, помогни на Мисти да изкачи стъпалата.

Роджър неохотно ме подкрепи, докато изкачвах стъпалата.

— Йохан, необходимо ли е ръцете ѝ да бъдат завързани?

— Необходимо? Може би, а може би не. Обаче се уча да не приемам Мисти за даденост, Роджър, и предлагам да направиш същото. В нея има повече от онова, което виждаш на пръв поглед.

Роджър пусна лакътя ми. Йохан се усмихна, подобно на озъбена акула, и отвори вратата.

— Здравей, скъпа, у дома сме! — извика и дръпна Джейсън в стаята. Краката им оставиха кални следи по дървения под, тъй като Йохан не обърна внимание нито на килимчето, нито на помещението за преобуване. В коридора се носеше ароматът на печена пуйка и ме върна обратно в къщата на родителите ми и към семейните ни Коледи. Изпитах ужасяваща носталгия, просто исках мама да ме прегърне, а баща ми да застане между мен и този мъж.

Откъм кухнята дойде писък и шум от счупени чинии. Мириам бе видяла неочаквания си гост.

— Здравей, Мириам, красива си както винаги — извика весело Йохан.

Последвах гласовете до кухнята. Мириам беше изправена до мивката и привършваше с приготвянето на храната. Пуйката вече бе извадена от кухнята и бе върху дървената маса, кожата ѝ беше хрупкава и с цвета на карамел. Бяха подредени три места. Зелен боб в касерола стоеше до картофите със сметана. В ръцете на Мириам бяха останали две чинии, а едната бе на парчета по пода.

Висока жена с малко повечко плът по хълбоците, Мириам излъчваше увереността на опитен готвач, престилката ѝ бе прилежно завързана, повърхностите бяха спретнати и почистени. Дългата ѝ тъмна коса бе прибрана отзад в конска опашка, широко отворените ѝ очи бяха лешникови като тези на по-малкия ѝ син.

Йохан взе нещата в свои ръце.

— Хмм, хмм, ухае приятно. Моля ви, седнете и аз ще нарежа пуйката. Джейсън, извади три чинии, моля те, сигурен съм, че знаеш къде са.

Мириам се отпусна на най-близкия стол.

— Роджър? — каза едва чуто.

Роджър потърка лицето си.

— Нека просто... да правим каквото казва той.

— Мили братко, ако нямаш нищо против — Йохан вдигна една пластмасова лента. — Ръцете зад гърба.

Роджър се поколеба.

— Или това, или ще докосна Джейсън отново, и то без гаранция, че ще го върна обратно.

Роджър допря китките си една до друга. Йохан ги завърза, като затегна лентите повече от необходимото.

— Мириам? Ако бъдеш така любезна.

Мириам погледна веднъж към съпруга си и позволи да завържат китките ѝ. Не можа да не потрепне, когато той я погали с привързаност по врата.

— Не докосвай майка ми! — каза Джейсън и постави още три чинии на масата.

— И последен, но не защото е най-незначителен, нашият смел Джейсън. — Йохан размаха лентите с насмешка.

— Т... татко?

— Прави каквото казва — прошепна Роджър. Изглеждаше победен. — Той иска да каже нещо, което непременно трябва да чуем, така че нека му дадем шанс. После ще ни пуснеш, нали, Йохан?

— Предполагам, че можете да видите нещата и по този начин — замислено отвърна Йохан и завърза ръцете на Джейсън пред тялото му, подобно на моите. Побутна го да заеме третото място, после донесе стол за мен. Щом всички седнахме, той се настани начело на масата. — За онова, което ще получим...

— Да не си се осмелил да богохулстваш! — изсъска Роджър. Седнал от лявата му страна, изглеждаше така, сякаш ще го удари с глава.

Йохан сбърчи чело.

— Предполагам, че е малко прекалено от моя страна. Никога не съм имал много време за бащите, било то небесни или земни... нали? — Заби ножа дълбоко в гърдите на пуйката. Изтече ароматен сок. — Съвършено, Мириам. До най-малката подробност. — Усмихна се на готвачката, която седеше от дясната му страна и не обърна внимание на комплимента му. Йохан отрязва парче, бял разрез на фона на оранжевозлатистата кожа. Сервира на всички ни с внимание, от което ни се повдигаше, напълни чиниите ни с храна, от която никой от нас не можеше да хапне. — Надявам се, че не си използвала от онези готови храни, които американците така обичат? — Хапна предпазливо един картоф. — Не, на нужното равнище си. Аплодирам те, Мириам!

Погледът ѝ се стрелкаше от сина ѝ към съпруга ѝ, като за малко се спираше и на мен, после се връщаше на Йохан.

— Защо си тук, Йохан?

— Отличен въпрос. — Йохан си наля чаша вино. — Първо, за да се насладя на тази превъзходна храна в компанията на семейството си. Второ, за да изясним някои неща.

— Какви неща?

— Обожавам семейните празненства. Мисти има голямо и любящо семейство — никакви изоставени синове в твоето семейство, нали, Мисти?

— Точно така — прошепнах, тъй като изглеждаше, че той иска да получи отговор.

— И това въпреки факта, че баща ѝ е обикновен човек без дарба и не е на нашата страна, нито одобрява начина ни на живот. Виждате ли, имало е и други възможности за избор.

— Ако искаш да се извиним... — поде Мириам.

Йохан почука с ножа по масата.

— Престанете! Прекалено е късно за това. Не! Сега Алекс е мой. Не се тревожете за бъдещето му. Ще му се реванширам. Всъщност тук съм заради миналото, а не заради бъдещето. Не е ли така, мила моя? — Гледаше право в Мириам.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво иска да каже той, Мириам? — Погледът на Роджър се насочи от омразния брат към любимата съпруга.

— Напомни ми: кога е рожденият ти ден, Мириам? — попита Йохан.

— Дванайсети април. — Мириам бе втренчила поглед в чинията си, вниманието ѝ бе приковано в соса с червени боровинки.

— И на колко години си точно?

Тя отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

— На този етап трябва да обясня, че малката Мисти, която е тук, има много полезна дарба. Тя не може да лъже и ако не контролира дарбата си, хората около нея също не могат да лъжат. Тъй като направих живота ѝ напоследък доста неприятен, подозирам, че в момента не може да упражнява контрол над силата си. Така ли е, Мисти?

Дори не се бях замисляла за контрола над дарбата си. Тя вероятно се разпростираше възможно най-далеч и най-широко. Кимнах.

— Това означава, че всички ще бъдем брутално откровени един с друг. Вече знам, че Роджър ме мрази, така че не ме интересува какво има да каже той, но ти, Мириам, мисля, че има някои истини, които никога не си му казала, нали? Неща, които си крила. — Взе с вилицата си от пуйката и зеления боб и лакомо ги погълна. — Да се върнем на въпроса ми, кога си родена?

— Дванайсети април — повтори тя.

— Да, да, всички го чухме. Питам те на колко си години. Роджър тук мисли, че си на четирийсет и шест, на същата възраст като него, а двамата с теб знаем, че лъжеш.

— На четирийсет и осем съм. — Гласът ѝ бе тънък и едва доловим като паяжина.

— На същата възраст като мен. Всъщност родени сме в рамките на една седмица, нали?

Мириам кимна.

— Откъде знаеш това? — попита Роджър. Изражението му издаваше объркване. — Мириам, скъпа, не ме интересува, че си по-голяма от мен. Затова ли не си ми казала: била си смутена?

Знаейки, че без да искам подпомагам каузата на Йохан, се опитах да осъществя контрол над дарбата си, спомняйки си какво ми бе казал Зед. Имаше толкова много чувства в тази стая, тайни и лъжи, че беше невъзможно да овладее положението, беше като да се опитваш да опънеш палатка в силна буря.

— Сега, като стигнахме толкова далеч, мисля, че трябва да довършиш, Мириам? — Йохан определено изглеждаше доволен, като момче, което къса краката на насекомо, за да го види как ще залита.

Тя поклати глава.

— Тогава аз ще го направя вместо теб. Роджър, запознай се с моята сродна душа. Съпругата ти, която има дарба, бе определена за моя от момента на зачеването ѝ. Срегнахме се, когато бяхме на по двайсет години, но тя се отказа от мен и избра теб. Ето сега знаеш истината за жената, за която си се оженил, въпреки молбите ми да не го правиш. Успяваше да го скрие от теб, защото това върши най-добре.

Дъвчеше храната си с насмешливо удоволствие.

— Отказах се от едно чудовище! Намразих те от момента, в който разбрах какъв си! — изстреля думите Мириам, изгубила контрол. — Ти вече беше убиец и брат ти щеше да е следващият, който щеше да умре, ако не го бях спасила!

Йохан се усмихна мило.

— А, значи, си се досетила, нали? Да, аз убих нашите родители. Татко ме биеше прекалено често, а майка ми никога не направи опит да го спре. Те не липсват на света. Мисля, че Роджър подозираше какво съм направил, но не можеше да го докаже.

Роджър понасяше истината като силни удари, които го караха да се олюлява. Съпругата му имаше дарба, беше сродна душа на брат му... признание за убийството на родителите му.

— Вярно ли е това, Мириам?

Лицето ѝ бе сбърчено, по челото ѝ се бяха образували нови вдлъбнатини.

— Мислех, че ще го обичам, но когато го открих, баща ви вече го бе превърнал в... това. — Тя стрелна Йохан с поглед, изпълнен с ужас.

— Тогава разбрах, че задачата ми е да те спася от моята покварена сродна душа.

— Ти си една от тях? — Погледът на Роджър се спря на мен и Йохан. Не ми харесваше особено да бъда поставена в същата категория.

Мириам поклати глава.

— Не съм като него. Аз съм твоя съпруга. Всеки мой избор бе направен, за да те защити, да защити Джейсън... и Алекс.

— Дори Алекс? — Йохан вдигна пръст и потри ръба на чашата си. — О, кажи ми: как изоставянето му е равносилно на предпазване? Целият съм в слух.

Мириам преглътна.

— Роджър мразеше хората с дарби. Наистина го разбирах, баща ти се погрижи за това... Страхувах се, че Роджър ще стане като него, ако Алекс остане с нас, и че той ще създаде второ чудовище от сина си. — Тя ридаеше. — О, господи, прости ми, но не можех непрекъснато да заставам между Алекс и Роджър, а в същото време да държа и теб далеч... дарбата ми не се простира чак дотам. Просто не съм толкова силна.

— Дарбата ти? Мамо, каква дарба? — попита Джейсън.

Тя стисна устни, не искаше да признае това последно доказателство, че е жена с дарба.

Намеси се Йохан.

— Мириам крие разни неща, Джейсън. Много ефективно, трябва да призная. Бяха ми необходими години да ви проследя, след като избягахте от Южна Африка.

— Когато те видях да стоиш над люлката на Алекс, разбрах, че трябва да си тръгнем, трябваше да те накараме да повярваш, че ще го вземем с нас. И се получи. — Повтори го на себе си, сякаш за да напомни на сърцето си, че жертвата си е заслужавала. — Нужни ни бяха години, за да се организираме, но успях да го скрия задълго далеч от ръцете ти. Ти дори не заподозря, че ще го изоставя, нали?

— Вярно е. Търсех вас, не Алекс. Според мен ти обичаше момчето прекалено много, за да заподозра, че ще го изоставиш.

— Това бе най-трудното нещо, което някога съм правила. — Погледът ѝ бе свиреп. — Просто се надявах, че ще закъснееш и няма да можеш да го деформираш. Как ни откри?

Йохан отпи от виното си.

— Не чрез твоя грешка, Мириам. Страхувам се, че бе победена от чистата случайност. Мой бизнес познат отбеляза приликата между мен и мъж, когото срещнал в самолета, южноафриканец, зает в търговията със семена. Този разговор ми даде посоката, останалото бе просто.

Роджър все още мислеше за откровенията отпреди малко.

— Лъгала си ме през всичките тези години? — Гледаше втренчено Мириам, сякаш му бе непозната.

— Да. Налагаше се.

— Мамо? — Гласът на Джейсън трепереше.

Мириам се обърна към сина си, брадичката ѝ се тресеше и едва сдържаше сълзите си.

— Това не променя нищо, мили. Не всички хора с дарби са такива, каквито ги представя баща ти, някои от нас са загрижени и използват дарбата си за добро.

— Мога поне да ти простя, че открадна сродната ми душа, Роджър — каза Йохан спокойно и направи присмехулен кръст във въздуха. — Вината за това лежи само на раменете на Мириам, тъй като тя внимателно крие истината за всичките си тайни. Бях ядосан само около десетина години. Напоследък виждам, че сродната душа е бreme, без което съм щастлив. Алекс също ще го разбере. Ще му обясня, когато дойде.

— Не, моля те! Не го замесвай! — Възразих, преди да мога да се спра.

Йохан ми намигна — заговорнически, шеговито.

— Той е затънал в това до уши, мила моя, разбира се, че трябва да е тук.

Роджър дишаше тежко, опитваше се да овладее гнева си.

— Виж, знам, че сме имали своите различия през годините, но никога не съм ти навреждал, Йохан.

— Ха-ха-ха! — Смехът на Йохан прозвуча жестоко накъсано. — О, моля се да бъда различен, Роджър. Ти ми навреди, като взе цялата любов на родителите ни. Мисля, че майка ни може би имаше дарба, малка дарба или може би така и не бе разбрала, че има такава; каквато и да бе истинската ѝ природа, тя бе изцяло подвластна на баща ни и се превърна в сянка, в нищо. Не протестираше, когато той ме биеше и ме

наричаше дете на дявола. Вместо това му пригласяше, добавяше и своите ритници с неговата благословия — или си забравил?

— Бях млад и само подражавах на онова, което смятах за правилно.

— А той те учеше прекалено добре. Ти, Роджър, не заслужаваш да живееш повече от онзи зъл човек, който пък не заслужаваше следващия си дъх. Убих първо майка ни без много суетене, но него накарах да страда. Обясних му в най-дребни подробности плановете си за нашето семейство, как ще елиминирам онези, които ни мразят, и ще науча децата с дарба, че превъзхождат другите и трябва да се гордеят с това. До края на деня и ти ще разбереш как се е чувствал той.

— Добре, Йохан, убий ме, щом трябва...

— Роджър! — възкликна Мириам.

— Татко, не! — възрази Джейсън.

— Но остави Джейсън и Мириам, те не са част от това.

— Джейсън има ли дарба?

Роджър поклати глава.

— О, добре. Жалко. Виждам, че не молиш за момичето тук. А какво ще кажеш за Мисти? — Погледът на Йохан пронизваше Роджър.

Роджър преглътна неловко и ме погледна, за него няха повече значение от мебел, но разбираше, че съм някакъв тест.

— Не й желая злото. Полезна е за теб, пощади и нея.

— А, значи, можеш да се учиш. Преди щеше да пледираш за изстреблението на всички хора с дарби, да твърдиш, че сме демони. Искам да ти покажа как изглежда изстреблението. Мисля, че ще запомниш този урок. — Пълният с жестокост поглед на Йохан се плъзна обратно към Мириам, като змия, която се промъква невидима през дългата трева и се наслаждава да види, че всички треперим и се опитваме да узнаем кого ще ухапе първо.

Усещах, че приближава края на шоуто и че той скоро ще започне да убива. Не можех да понеса мисълта, че Алекс щеше да влезе в стая, пълна с трупове. Нямах да спечеля нищо, ако продължавах да мълча. Това може би щеше да се окаже от най-глупавите моменти на Мисти, но въпреки това щях да го сторя.

— Не. — Изправих се. — Няма да убиеш тези хора. Няма да го позволя.

— И как възнамеряваш да ме спреш, малко момиченце? — Йохан също се надигна.

Без предупреждение и с помощта на телекинезата запратих ножа към гърлото му. Той го отблъсна, но въпреки това получи порезна рана в ръката над лакътя. Успя да избегне вилицата с дългите зъбци, която запокитих към очите му, като се наведе и тя се заби в стената зад него. Джейсън разбра, че трябва да се бием, и, както бе със завързани ръце, метна чинията и чашите към Йохан. Роджър се втурна да забие глава в корема на брат си, Мириам се завтече към задната врата и се опита да я отвори с крак. Изпращах снаряд след снаряд с надеждата, че нещо ще премине през отбраната му. Йохан събори брат си на земята и стъпи върху стомаха му, но Джейсън го избута. Засилих се да му помогна и в бързината се препънах в Роджър.

В тази бъркотия никой от нас не чу, че двигателят на мотор бе загасен и някой влезе през предната врата.

— Какво, по...!

— Алекс! — Викът ми сложи край на всеобщите действия. Всички спряхме, раменете на Мириам се повдигаха от ридания, Роджър бе проснат на пода, а по лицето и гърдите му имаше картофи със сметана. Аз бях на колене между Йохан и кухненския плот. Погледнах нагоре и видях, че Йохан е заловил Джейсън и го използва като щит.

— Сам ли дойде? — попита Йохан настоятелно. — Помни, че не можеш да ме заблудиш, след като Мисти е тук.

— Да, дойдох сам. Убедих един човек да ми даде мотора си. — В гласа на Алекс се долавяше единствено искреност. Държеше ръцете си свити в юмруци от двете страни на тялото си.

— Без номера, без да си оставял бележки, изплъзнал си се, без да знаят какви са намеренията ти, така ли?

На бузата на Алекс играеше мускул, знак, че преглъща думите си.

— Обещах, че ще бъде така.

Йохан насочи пръст във врата на Джейсън.

— И изпълни ли го?

— Да.

Йохан погрешно схвана това като лоялност към него самия.

— Добро момче. — Изгледа победоносно остатъците от вечерята за Деня на благодарността и гостите, които държеше тук против волята им. — Добре дошъл при водопада Мисти. Толкова съм доволен, че можа да се присъединиш към нас. Мисля, че главното блюдо не може да бъде спасено, но може би можем да хапнем пай? Направила си пай, нали, Мириам?

Тя кимна, но погледът ѝ оставаше прикован в лицето на поголемия ѝ син.

— В такъв случай предлагам всички да седнем. — Бутна Джейсън да се настани на стола до него. — Алекс, може би ще пожелаеш да поздравяш сродната си душа?

Алекс прие думите му като разрешение и ми помогна да се изправа. Притисна ме към гърдите си и зарови лице в косата ми.

— О, господи, Мисти, мислех, че съм те загубил.

Дори само това да поставя главата си до сърцето му, да усетя топлината и мириса на тялото му... бе рай наред този ад. Исках да се сгуша в него и да избягам. Мислено оставих малка част от себе си в него с целувка. Моето убежище.

— Съжалявам, толкова съжалявам. Защо дойде? — прошепнах.

— Той не ми остави избор, каза ми, че ще избие всички, ако доведе полицията със себе си.

— Как се свърза с теб?

— Чрез телепатия. Подозираше, че използваме телепатия, затова се свърза с мен, след като излязохте от мотела.

След като бях задала въпроса относно Флорънс.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя. — Думите му бяха последвани от ласка по гърба ми. — Сега, когато съм с теб, е по-добре. Отново се чувствам цял.

— Хайде, хайде, Алекс, това е повече от достатъчно. Моля те, седни от дясната ми страна. Познаваш ли Джейсън? Не, не мисля, че двамата сте се срещали.

— Наистина ли е необходимо ръцете на всички да са завързани? — Алекс гледаше брат си. Едва успяваше да възприеме всичко... семейство след толкова много празни години. Джейсън бе също толкова развълнуван и уплашен. Никой не може да предвиди тази ужасяваща семейна среща.

— О, да! Виж само какво провокира малката ти сродна душа преди малко. — Йохан посочи чиниите по пода. — Доста е спривава, непрекъснато се съпротивляваше, опитваше се да приспи вниманието ми, като се правеше на послушна, но виждах как умът ѝ работи. Би трябвало да се гордееш с нея.

— Гордея се — каза Алекс тихо и задържа погледа ми.

„Обичам те“, помислих си и ми се прииска да можех да използвам телепатия, но Йохан все още правеше опитите безполезни.

— Започвам да се питам дали не си струва да запазя живота ѝ. Някой ден ще искаш да имаш деца, а от нея ще стане прекрасна майка, тя ще защитава децата си, няма да бъде като Мириам, която, както всички знаем, доказва, че е неадекватна. — Йохан обърна жестокия си поглед към жената, която трепереше в другия край на масата. — Алекс, не мисля, че ще я запомниш, но това е майка ти. Между другото, тя твърди, че те е изоставила за твое добро, за да не се опитва Роджър да избие дарбата ти в погрешен опит да спаси душата ти. Подозирам, че в това има смисъл, ти се справи чудесно сам, както и аз. — Погледът му отново се плъзна към мен, премисляше ползата от мен, след като си припомни какви са облагите от това да бъдеш изолиран. — Няма да си правя труда да те представям на баща ти, той не заслужава да го забележиш, не е нищо повече от парче дъвка върху подметките на обувките ти. Но брат ти, Джейсън, показва признаци на добро държание. Помогна на Мисти, когато малко ѝ се ядосах. Тя просто не иска да прави това, което ѝ казват.

Алекс преглътна. Бузата ми вероятно бе насинена, а устната ми определено бе цепната, щеше да се досети каква форма бе взел гневът на чичо му.

— Благодаря, Джейсън. — Гласът му притежаваше рязкост, която не бях долавяла преди.

— То беше нищо... ъ-ъ... Алекс — прошепна Джейсън. Протегнах се и докоснах със завързаните си ръце Джейсън по бедрото, изразявайки и аз своята благодарност. Той се държеше добре, като се имаше предвид колко ужасяваща бе тази ситуация за всички нас.

— Може би се чудите защо събрах всички ви тук днес — каза Йохан, после се засмя. — Чуй ме, Алекс, говоря като Еркюл Поаро^[1], нали? Е, предполагам, че така е подходящо: това е нещо като развързка, разкриване на грешните деяния. Ето ги и заподозрените:

страхливата майка, злоупотребяващия баща, отхвърления брат, любимия син и изоставения син.

— И Мисти — добави Алекс. — Момичето, замесило се в това не по собствена вина. Със сигурност можеш да я освободиш сега, тя изпълни задачата си. И не е от твоето семейство.

Йохан се замисли за миг, колебаеш се между „да“ и „не“.

— Но тя е твоя, нали, Алекс, и по този начин е част от това. Ти пропусна онази част, в която разкрих, че майка ти е моята сродна душа.

Алекс седна рязко на мястото си, погледът му се спря на Мириам.

— Не знаех.

— Само тя и аз знаехме тайната. Сега ти казвам и трябва да разбереш, че наличието на сродна душа не е достатъчно за щастието. Може и да мислиш, че Мисти е неразделна част от бъдещето ти, но всъщност тя не е необходима, не си струва заради нея да нарушиш естествения ход на живота си.

— И какъв е той според теб? — Погледът на Алекс ми казваше, че не е съгласен с нито една дума от изреченото от Йохан.

— Да бъдеш възможно най-добрият, да завладееш избраната от теб област.

— И ако избира Мисти за свой приоритет?

— Страхувам се, че ще трябва да се намеся. Ще живее само ако не пречи. Правя това, защото те обичам, нали разбираш: взел съм присърце интересите ти.

Беше смразяващо да чуеш Йохан да говори за любов, той не знаеше значението на думата.

— Искам да ме изслушаш много внимателно, чичо. — Алекс се опитваше да използва дарбата си, макар че бях в стаята. Сега беше моментът, в който имахме нужда от обаятелен човек. „Помисли, Мисти, как можеш да овладееш дарбата си, за да не попречи на това?“ До този момент тя винаги бе пречила.

Но по време на дебатите Алекс се забавляваше и не вярваше в онова, което казваше. Сега беше сто процента искрен. Моята дарба със сигурност щеше да усилва въздействието на думите му, а не да го намали.

— Алекс?

— Мисти, моля те, остави ме да говоря с чичо си. — Алекс не искаше вниманието на Йохан да бъде насочено към мен.

— Исках само да кажа, че ако това е истина, мога да ти помогна. — Говорех тихо с надеждата, че само той ще ме чуе.

Лицето му първо се сбърчи, после, когато значението на думите ми достигна до него, се отпусна.

— Чичо, знам, че си имал труден старт в живота. Знам достатъчно за баба си и дядо си, за да разбера, че не са се отнасяли правилно с теб.

Усещах вълните искреност, които обгръщаха думите му, оставих дарбата си да подсили значението им. Надявах се, че като приливна вълна комбинацията от дарбата на Алекс и моята ще бъде достатъчна да отклони Йохан от мислите за убийство.

— И дойде тук, за да накажеш родителите ми, задето са ме изоставили. — Алекс погледна майка си и баща си, озадачен от сигналите, които получаваше от тях — Мириам излъчваше копнеж, а Роджър като че ли искаше да се защити. — Те са постъпили като вашите родители, които са те отхвърлили.

— Те никога не бяха там за мен — съгласи се Йохан. — Баща ни се интересуваше само от Роджър.

— През последните няколко дни се чувствам така, сякаш изпитвам същата болка като теб. Обичал си ги, но те са се отказали от теб. Аз обичам Мисти и мислех, че съм я изгубил. Болката е... огромна. Непоносима.

Йохан слушаше, за първи път наистина слушаше.

— Но, моля те, онези, които са сложили началото на това, отдавна са мъртви. Всички в тази стая са жертви на жестокостта им. На Джейсън не бе позволено да познава брат си, а аз дори не разпознавам в онази жена майка си, брат ти е бил научен да мрази собствената си кръв, а Мисти страда просто защото животът ѝ се преплете с моя.

Лицето на Йохан омекна.

— Правя това за теб, Алекс. Търся това семейство заради теб... толкова отдавна, за да мога да те спася от тях. Всичко, което съм направил, парите, които съм натрупал, е било заради теб.

— Виждам, сторил си толкова много. Но бих искал да имам възможност да разговарям с родителите си и сам да преценя. —

Дарбата му бе в пълната си сила, в гласа му звънтеше искреност, нямаше място за възражения.

Йохан не можеше да му устои.

— Да, да, трябва да имаш възможност да разпиташ родителите си. После ще се отърва от тях заради теб. — Йохан направи така, че грубите му думи да прозвучат съвсем обикновено, сякаш щеше да изхвърли боклука в отредения за това ден.

Мириам нададе тих стон, молеше се. Някак безмълвно.

— А какво ще стане, ако според мен те заслужават да живеят?

— Ще обмисля въпроса. Понякога е по-добро наказание да оставиш някого да живее със загубата. Сега съжалявам, че баща ми не живя по-дълго. Роджър трябва да разбере какво е да страдаш. — Йохан се наведе напред, пръстите му сега бяха по-близо до завързаните китки на Джейсън. Сетих се какво се кани да направи секунда преди Алекс. — За съжаление, жертвите са необходими, за да може урокът да постигне целта си.

Ръката му се стрелна към Джейсън.

— Не! — Алекс се хвърли към чичо си, но закъсня с по-малко от секунда и не съумя да го спре.

Но аз бях достатъчно близо. Не беше ръката на Джейсън, която Йохан докосна най-напред.

---

[1] Главен герой в много от романите на английската писателка Агата Кристи, който води детективски разследвания. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Това не беше като преди. Другите пъти, когато Йохан ме беше докосвал със силата си, преминавах от будно състояние в безсъзнание за части от секундата, а сега чувствах, че...

Изчезвам.

Мисти се превръщаше в мъгла.

Ха!

Като човек, който се дави и най-накрая поема глътката вода, която ще го убие.

Или като това да висиш на една ръка над бездна и да откриеш, че е по-лесно да се пуснеш, отколкото да понесеш ужасяващата болка в мускулите и ставите.

През ума ми преминаваха различни образи, последните страници от книгата, преди да бъде затворена. Край на историята. Празни листове.

Листове.

— Ще я върнеш веднага! — Чувах разговора много отдалеч, като гласове, които долитат от улицата и не са моя работа, фрагменти от чужд живот...

Но това бе Алекс — той беше *моят* живот. Сродната ми душа бе насочила дарбата си да убеждава убиеца ми, това не бе естественият чар, който демонстрираше на дебатите, а дълбоко, интуитивно искане, на което не можеше да се откаже, като куки, забили се в гърдите и изтръгващи оттам подчинение. Дори аз усещах силата му, а бях мъртва.

Тогава как чувах това?

— Успокой се, Алекс. Съжалявам за тази... случайност, но не мога да връщам обратно хората, които докосвам по този начин. — Йохан говореше така разумно, но не предлагаше нищо повече от „Упс, без да искам“. — Те се превръщат в нищо, а нищо не се връща от нищото.

Аз не бях нищо.

— Трябва! — Някак знаех, че Алекс го разтърсва, полудял от отчаяние. — Тя няма да умре.

— Но аз не мога да поправам стореното. Има граници.

Граници. Сега бях достигнала една. Знаех, че тялото ми е мъртво, че сърцето ми е спряло да бие, че дробовете ми вече не изискват въздух. Част от мен като че ли не се интересуваше много от това. Потъване. Приемане. Падане.

Но някаква мъничка частица от душата ми отказваше да си тръгне. Не искаше да се оттече в канала като паяк под струята на душа. Тази част бе свързаната с Алекс, връзката между сродните ни души. Съзнанието ми беше с него, виждаше онова, което виждаше той. Той стискаше връзката ни, твърдо решен да не я пусне, сърцето му крещеше, но не толкова ме убеждаваше, колкото ми заповядваше да слушам, защото той няма да се откаже.

На как би могъл да бъде победител срещу тежестта на смъртта, която се спускаше над мен?

— Не можеш да я спасиш? Тогава върви по дяволите, чичо! — Алекс се хвърли към Йохан.

Внезапно бариерата, която Йохан спускаше пред телепатията, изчезна и съобщенията започнаха да се предават във всички посоки. Трябва да бе оглушително за Алекс, но аз долавях само ехото, като звуците на радио, оставено в празна съседска къща. Където всъщност няма никого.

„Алекс, къде си, по дяволите?“ Това бе Тарин.

„Проследих те до планинския път, знам, че си тук някъде“, извика Уриел.

„Улових го! О, господи, Мисти, това е Мисти! Изгубихме Мисти“, разпознах измъчения телепатичен вик на Кристал.

„Докладвай, Алекс, трябва да се държиш.“ Заповедта на Виктор заглуши виковете на всички останали.

„Тя не е мъртва, отказвам да ѝ позволя да умре.“ Алекс звучеше по-близо до мен. Виждах онова, което виждаше той, защото само тази частица от мен бе все още тук: частта, която бе негова. Държеше главата ми в скута си. Йохан лежеше до мен, а на челюстта му, там, където Алекс го бе ударил, имаше подутина.

Добър удар. Искеше ми се да мога да достигна до Алекс и да му кажа, че одобрявам десния му прав, но нямах такава възможност.

Време бе да вървя. Останалата част от мен — а сега вече наистина бях объркана... моето аз, което бе приело смъртта, — ме дърпаше за ръкава и казваше, че е време да вървя.

Не си отивай кротко в тъмнината. Помниш ли?

Дай ми миг.

Джейсън коленичи до Алекс.

— Учил съм да давам първа помощ в скаутския лагер, Алекс.

— Да, да, къде ми е умът? Да, аз също мога. — Алекс ме остави да лежа на пода. — Бъди готов да ме смениш. Трябва да вкараме кислород в мозъка й. Няма й нищо, нищо.

Това беше проблемът — нямаше ми нищо. Нищото на Йохан.

— Ще извикам лекар — каза Роджър. С падналия нож беше прерязал лентите, които стягаха китките му, и бързо срязва и тези на съпругата и сина си. — Ще завържа това нещо. — Дори не даде име на Йохан.

Алекс повдигна брадичката ми и се наведе над лицето ми, за да ми направи дишане уста в уста.

Обожавах целувките му, но тази не я усетих. Бях в него, не в себе си.

„Хей, Алекс, погледни вътре!“ Виках, но бях уловена в капан. Той не осъзнаваше, че съм там. Не беше ме пуснал, но нямаше представа, че е единственото, което ме държи жива. Моята животоподдържаща система.

„Продължавай да даваш първа помощ. Екипът ми ще бъде с теб след пет минути.“ Виктор беше бесен — ядосан на Алекс, че бе тръгнал без тях, ядосан на мен, че умирах. Виктор не обичаше да губи.

Съжалявам, Виктор.

Мириам освободи ръцете ми. Беше мило от нейна страна. Не ми харесваше да се виждам как лежа като някоя статуя от средновековна гробница.

— Аз ще поема, когато се умориш — каза тя на Алекс, ръката й докосваше нежно врата му.

И те продължиха, като вършеха всичко по учебник; натискания на гърдите, редувани с дишане уста в уста. Ако бях в тялото си, щях да се върна, нямаше проблеми, но не бях. Дори онази малка част, която Алекс държеше, беше готова да си отиде. Скоро той щеше да се откаже и аз щях да се изплъзна. Вече дори не се страхувах. Всички умираме.

Радвах се, че бях спасила Джейсън. Не бях направила много в краткия си хаотичен живот, но се гордеех с това.

Нима това не е истината...

Самър и Ейнджъл щяха да са ми ядосани, че съм умряла. Мама и татко — о, моля би, не им позволявайте да се разпаднат изпод тази тежест. И, Алекс, дръж се, както ти заповяда Виктор. Моля те, мили!

Входната врата се отвори с трясък и в стаята се втурна медицински екип. Избутаха Алекс от тялото ми. Имаха едно от онези електрически неща, с които да причинят шок на сърцето. Дефибрилатор, думата изникна в ума ми, накъдрена като морска анемония. Лекарите се струпаха около мъртвата Мисти, вършейки работата си и говорейки на техния си медицински език.

Алекс се сви до стената. Джейсън колебливо го прегърна. Ръката на Мириам покръжи над рамото му, после леко се спусна над него. Роджър стоеше над Йохан, готов отново да го прати в безсъзнание, ако се съживи.

Уриел, Тарин, Виктор, Ксав и Кристал влязоха забързано в хижата. Ксав се присъедини към лекарите. Виктор се зае с Йохан, затърси пулс по врата му, след това сложи белезници на ръцете му. Тарин започна да успокоява Алекс. Чувах я.

— Съжалявам, Алекс. Искан ми се да бях сгрешила. О, как ми се иска да бях сгрешила, но видях това, толкова съжалявам, толкова съжалявам.

— Грещиш. — Говореше тихо, като песен, противопоставена на смъртта. — Трябва да грещиш. Тя не е мъртва.

Кристал стоеше толкова близо до тялото ми, колкото бе възможно, без да пречи на лекарите. Беше притиснала кокалчетата на пръстите си в устата си, гледаше по-скоро надолу, отколкото към Алекс.

„Хей, лельо Кристал, обърнала си ми гръб!“

Но като всички други, и тя мислеше, че съм в тялото на момичето на пода или че въобще не съм тук.

Не ми обръщаха внимание на собственото ми смъртно легло... каква ирония.

Главната лекарка седна на петите си и поклати глава.

— Съжалявам, но няма нищо.

Това се опитвах да им кажа — нямаше *нищо* в онова тяло, защото Йохан убиваше по този начин. Но все още бях нещо. Ако просто престанеха и се послушаха, щяха да ме чуят. Алекс щеше да ме чуе.

„*Не се отказвай, Алекс. Ти си единственото, което ме задържа тук.*“

— Време на смъртта — жената погледна часовника си — четиринайсет и два и две.

Ксав нежно закопча блузата ми, която бе разтворена заради дефибрилатора.

Алекс се обърна и удари стената. Дори и да не беше го сторил, усетих болката, която се стрелна нагоре по ръката му.

— Не! — извика той. — Тя не е мъртва. Намери я, Кристал. Тя е моята сродна душа, а ти си търсач на сродни души, намери я, по дяволите!

Кристал избърса сълзите от лицето си с опакото на дланта си.

— Алекс...

— Не, просто го направи. Ще ти повярвам, ако кажеш, че е умряла, но знам, че не е. Намери я.

Противно на убеждението си, Кристал клекна до Ксав, докосна безжизнената ми ръка и се взря навътре в себе си. Започна да клати глава, после отвори очи и се обърна към Алекс, като пусна тялото ми.

Най-после някой беше разбрал.

— Алекс, тя не е там... тя е в теб.

— Какво? — Тарин направи движение към Алекс, за да го защити.

— Знам, няма смисъл. Но виждам връзката на сродната ти душа ясно като всичко друго... и тя е в теб. Някак, само Господ знае как, Мисти е скрила нещо в теб, преди Йохан да я убие.

Алекс притисна ръце до гърдите си така, сякаш се опитваше да ме задържи вътре.

— Какво да направя?

Погледът на Кристал се стрелна към Ксав.

— Не знам. Не съм се срещала с това преди. Не можем ли да я сложим обратно там?

Ксав направи знак на медицинския екип, който бе до вратата, да се върне.

— Момчета, дръжте това тяло живо. Тук ще станат някои наистина странни неща, но тя ще има нужда от това.

Главният лекар се канеше да възрази.

— Направете го! — заповяда рязко Виктор.

Те се подчиниха. Кристал зарови ръце в косата си и я дръпна.

— Добре, добре, как ще го направим?

Уриел я докосна по рамото, за да привлече вниманието ѝ.

— Нека двамата с Тарин опитаме, заедно можем да проследим историята ѝ от последния ѝ миг. Тарин може да го види, а аз да свърша останалото. Ще създадем пътека.

— Мислиш, че мога да го направя? — попита Тарин със съмнение.

— Знам, че можеш, любима.

Тарин коленичи до тялото ми и покри с дланта си пръстите ми, понесли смъртното докосване на Йохан. Пое си дълбоко дъх, затвори очи и затърси края ми. Уриел клекна до нея и сложи дланите си върху нейните. Това ми напомняше на играта „камък, ножица, хартия“ — неговата ръка обгръщаше нейната и покриваше моята: тяхната „хартия“ се опитваше да победи „камъка“ смърт на Йохан.

— Камък, ножица, хартия — измърмори Алекс. И се хвана за гърдите. — Усещам я, чувам я много слабо. Тя мисли за играта.

Виктор застана близо до Алекс.

— Това е добре, наистина добре. Продължавай да ѝ говориш.

Не бих играла срещу Виктор: щеше да се досети за следващия ми ход, преди да съм се усетила.

— Тя мисли, че би мамил, затова не иска да играе с теб — каза Алекс, а очите му светеха от гордост.

— Каж и че я предизвиквам на рунд и обещавам да не мамя, ако се върне при нас.

Давайте.

— Съгласна е. Трябва да те предупредя: тя има съревнователски дух. — В очите му заблестяха сълзи.

Можеш да се обзаложиш, партньоре.

— О, господи, Мисти! Просто се дръж, дръж се. Няма да ти позволя да си отидеш.

После атмосферата отново се промени. Обзе ме лекичко съмнение: технически бях мъртва вече петнайсет минути. Смъртта се

усещаше като луната, гравитацията ѝ ме притегляше. Прекалено дълго бях в блатото на нерешителността.

— Не. Забрави за смъртта, Мисти: уловил съм те. — Алекс се отпусна на колене, сякаш не можеше да ме държи в себе си, бях като едва захваната от защитник топка.

— Отново я губиш — предупреди Виктор.

— Имам историята ѝ, мога да направя пътека — каза Уриел. — Кристал, ела тук. — Той протегна ръка и стисна силно пръстите на леля ми. — Можеш ли да я видиш?

— Да, но как ще я използваме? По дяволите, иска ми се да знаех повече за това как работи дарбата ми!

Бедната Кристал, отново се чувстваше отговорна.

— Алекс, трябва да я убедиш да промени посоката — каза Виктор. — Умът ѝ я кара да върви към хоризонта; тя мисли, че това е неизбежно. Трябва да я върнеш. Кристал ще я води.

Алекс кимна. Всички те преминаха на телепатия, споделяйки едно и също пространство в умовете си. Той хвана ръката на Кристал, третата част от веригата започваше с Тарин и включваше ръката ми. Не можех да видя ясно какво правят, защото чезнеха. Виктор беше прав, отивах към отвъдното въпреки желанието си да остана. С попътен вятър.

„Мисти, да не си се осмелила да направиш и крачка далеч от нас!“

Къде беше чаровникът, който можеше да убеди рибата да излезе от морето? Имах работа с ядосана сродна душа, която вървеше по петите ми.

„Точно така. Ще говорим мило, когато се върнеш вътре в красивото си тяло.“

Забавих се, за да засияя от удоволствие, той смяташе тялото ми за красиво.

„Да, така мисля, затова не го хаби.“

Но беше прекалено късно.

„Не можеш да оставиш този неудачник да те победи. Ако го направиш, не си момичето, което измина целия път до Южна Африка, за да срита задника на шампиона на масата за тенис. Хайде, bokkie: ти сервираш. Време е да се върнеш и да се събудиш.“

Прекалено е трудно; животът тече само в една посока.

„Кой го казва? Не и аз. Смени посоката сега или ще излъжа и ще кажа на всички, че не си струвала нищо на масата за тенис и съм ти позволил да спечелиш.“

„Не си!“

Усетих как сърцето му подскочи: този път наистина ме чу, а не долавяше само впечатления за онова, което казвам.

„Точно така, bokkie, ела по-близо. Като те няма да ме караш да казвам истината, ще лъжа и ще се кълна, че не си можела да спечелиш дори и ръцете ми да са били завързани на гърба и да съм държал хилката между зъбите си.“

Картината ме накара да се засмея. След бавно обхващащия ме студ започна да ми става малко по-топло.

„Обаче няма да можеш да играеш, ако си вътре в мен — ще е доста странно дори за нас — така че скачай обратно тук и се приготви за реванша.“

„Къде?“ Все още бях изгубена в мъглата.

„Мисти, ела си у дома.“ Това бе Кристал. Не я виждах, но усещах следата, редица от блестящи бели камъни, поставени от Тарин и Уриел, Кристал ги държеше, за да мога да ги следвам.

Приблжих се. Дланите на Уриел и Тарин все още покриваха моите. Един картоф, два картофа... Спомних си как играех тази глупава игра с малките си братя и сестри, за да видим чия ръка ще остане най-отгоре. Не и на Йохан. На този човек на нищото. Алекс беше прав: нямаше да ме победи някакъв си неудачник.

Но как да се върнеш в себе си? Много добре бе, че всички ми казваха да го направя, но беше като да белиш портокал или да върнеш грахчетата в шушулката.

„Така естествено прилягаш вътре в мен, bokkie, плъзни се по този начин обратно в тялото си. Виж, ще ти покажа.“ Алекс ми припомни целувката ни в Кеймбридж, чувството за завършеност, чувството, че летиш със звездите. Вълшебен прах.

Плъзнах се през прозореца на детската. Приземих се на килимчето.

Върнах се.

Отворих очи — моите, не на Алекс.

Главният лекар изруга и вдигна дефибрилатора в ръцете си, правейки жест, че се предава. Чувствах се така, сякаш кон ме бе ритнал

в гърдите.

— По дяволите, не използвайте това върху мен! — прошепнах с дрезгав глас. Не бяха точно звездни първи думи, но пък не съм от онези момичета, които имат ръководство какви би трябвало да бъдат първите думи, след като си избегнал смъртта.

— Да, тя се върна — усмихна се Ксав и прегърна Кристал.

Алекс се свлече на земята и се разрида, притиснал ме до гърдите си. Болеше, но не давах и пет пари. Той заслужаваше прегръдка.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Няма да отида в болница. — Но никой не ми даваше право на избор. Лекарите ме качиха в линейката. Алекс държеше ръката ми и вървеше до носилката.

— Да, ще отидеш, *bokkie*.

— Добре съм.

— Не, не си добре, беше мъртва. — Лекарите се преструваха, че не слушат спора ни, но виждах, че всички те са очаровани.

— Но сега не съм. Ксав казва, че съм добре и мога да ходя:

— Да, можеш да отидеш в болницата, където да проверят състоянието ти.

— Той вече оправи счупеното ми ребро. — Възкресението ми бе малко прекалено ентузиазирано и някой бе счупил реброто ми, докато бе натискал гърдите ми. Да ви кажа истината, все още малко ме болеше, но не исках да се суетят около мен. — Трябва само да легна. Вие ще съблюдавате безопасността ми и ще ми напомняте, че съм напуснала онова мъгливо място между живота и смъртта.

— Онова, от което имаш нужда, е рентгеново изследване, скенер на мозъка и екип от лекари, които да проверят дали всичко функционира отлично. Нямахте те половин час, Мисти!

— Двайсет минути — изръмжах.

Алекс повдигна вежда.

— О, добре тогава! Заведете ме на абсолютно безполезния лекарски преглед. Дори нямам застраховка.

— Всичко е наред, от ФБР ще платят сметката. — Алекс се бе загледал над водопада към върха на планината, сигурен знак, че се усмихваше за моя сметка.

— Прахосване на парите на американския данькоплатец.

— Не мисля, че това е вярно.

— Е, аз пък мисля.

Алекс седна до мен, а лекарите закрепиха носилката на мястото ѝ за времето на пътуването.

— Помисли за баща си. Наистина ли смяташ, че ще бъде щастлив само с уверението на Ксав, че си добре?

В думите му имаше истина. Татко вероятно поставяше Ксав в категорията на вещиците и магьосниците, а не на надеждните лекари.

— Добре де, отивам в болницата, нали?

Завръщането ми от мъртвите не бе направило характера ми по-лек. Все още си бях малко киселата и малко абсурдната Мисти. Беше облекчение да открия, че не се бях променила; дори дарбата ми се бе завърнала. Нямах да съм себе си без нея.

Ксав надникна през вратата на линейката точно преди тя да се затвори.

— Ще се видим в болницата, лейди Лазаръс^[1]. — Той се скри, после отново подаде глава през вратата. — Нямам предвид депресията на Силвия Плат, разбира се. — Затръшна вратата. Като се имаха предвид размерите на превозното средство, беше като да ме запечатат в гробница.

— Силвия Плат? — попита Алекс.

— Написала е мрачно стихотворение с това заглавие. — Уоу! Знаех нещо, което организираният Алекс не знаеше!

— Обичаш поезията?

— Обожавам поезията.

— Ще трябва да я споделиш с мен. Не чета поезия много често. — Трябва да бе видял изписалата се на лицето ми изненада. — Какво?

— Толкова съм свикнала да мисля за теб като за съвършен, че съм изненадана от наличието на слабост у теб.

Той се усмихна широко, сините му очи блестяха.

— Мислиш, че съм съвършен?

— Не.

— Ах.

— *Мислех*, че си съвършен, но сега знам, че не си. Това е огромно облекчение. Имаш ли други недостатъци, които искаш да споделиш с мен, нали знаеш... да ме накараш да се почувствам по-добре? — Повдигнах вежди.

Той затананика замислено.

— Ето още един: тананикаш!

— Не.

— Току-що тананикаше.

— О! Окей. Тананикам. И не обичам чеснов хляб.

— Как е възможно да не обичаш чеснов хляб! О, господи, това е сериозен недостатък. — Започнах да се смея, но това ми причиняваше болка в ребрата.

— Би могла да мислиш за това по следния начин: ще има повече за теб.

— Вярно е. Но яко ям чесън, дъхът ми ще мирише на чесън, а това няма да е справедливо по отношение на теб.

— Защо това да е проблем за мен? — попита той невинно.

— Знаеш. — Гледах устните му.

Той наведе глава и ме целуна.

— Да, знам. И, Мисти, ще те целувам дори когато дъхът ти мирише на чесън, обещавам. Просто ще си запушвам носа.

Отново се опитах да се засмея. Ауч!

— Господине, ще оставите ли, моля, пациентката да си почива? — прекъсна ни лекарят.

— Да, съжалявам. — Алекс се облегна назад и се опита да изглежда засрамен, но безславно се провали. Беше в такава еуфория, че съм жива, че нищо не можеше да помрачи настроението му.

Протегнах ръка, за да можем да се държим за ръце.

— Благодаря ти.

— За какво?

— Че ме задържа.

— Никога няма да те пусна. Изгубен съм без теб, помниш ли?

Медицинските експерти в болницата в Юджийн, най-близкия голям град, настояха да бъда под наблюдение през нощта. Не откриха нищо нередно, но очевидно по-дългият период на смъртта изискваше да останеш в болницата поне денонощие. Не допускаха други посетители, освен родителите ми. Алекс игнорира правилото... Добавих и нарушаването на правилата към останалите му недостатъци — или може би то трябваше да бъде в друга графа?

Виктор Бенедикт също не зачиташе правилата. Той пристигна за разпита в осем вечерта.

— Мисти, във вилата нямах време да ти споделя, но всичко, което си казвах, бе „слава богу“. — Кимна мило на баща ми, който го

гледаше гневно, и целуна майка ми по бузата. — Как се справя тя, Топаз?

Майка ми го осведоми за резултатите. Мисля, че те бяха вече известни на Виктор и че той дипломатично даваше възможност на родителите ми да се почувстват полезни, тъй като след отвлечането ми дни наред бяха се оказали безпомощни.

— Това е страхотно. Възползвай се от цялото време, от което имаш нужда, Мисти.

„Готова съм да си тръгна вече оттук, Виктор.“

„Стой тогава толкова, колкото баща ти смята за нужно“, поправи се Виктор.

— Предполагам, че искаш да чуеш какво ще стане сега?

— Точно така.

— Ще ти дам временен паспорт, за да можеш да се върнеш у дома си. Дотогава можеш да останеш тук или при някой от нас, ако чувстваш, че се нуждаеш от повече време.

— Мисля, че Мисти би предпочела да се възстановява у дома — каза баща ми строго.

— Разбира се. Братята и сестрите й ще се тревожат, докато не я видят — отговори Виктор спокойно.

На татко му беше трудно да бъде ядосан на нас, хората с дарби, когато бяхме така любезни с него.

— Чичо ти, Алекс.

Лицето на Алекс помръкна.

— Какво за него?

— Той дойде малко след като ти и Мисти тръгнахте. Дарбата му все още функционира, така че може много лесно да се изплъзне, освен ако не го държим вързан.

— Няма да му позволите да избяга, нали? — попитах с тревога. Никога нямаше да се чувствам в безопасност, ако знаех, че Йохан е на свобода.

— Няма, обещавам. И преди ми се е налагало да се справям с трудни затворници, а и системата ни е добра. Ще му сложим устройство и ще знаем къде е дори и да направи номера с изчезването. Най-големият ми проблем е съмнението ми, че Йохан дю Плеси е годен да бъде съден.

— Искаш да кажеш... защото е луд? Разбрах го още когато дойдох в съзнание в гората.

— Както Мисти кратко и ясно каза, Дю Плеси е луд. Вероятно ще излежи присъдата си в психиатрично отделение, а не в килия.

— Но той е убил всички тези хора, а и други — каза Алекс тихо. — Не съм сигурен, че това е достатъчно.

— Знам, той притежава смъртоносната комбинация от способност за високо ниво на организация и сериозно нарушени емоционални функции. Убил е тринайсет души, обсебен да открие семейството ти. Първата преценка на психиатрите е, че Дю Плеси не разбира сериозността на стореното от него и не показва раскаяние. За него животът на другите хора е нереален. Предполагам, че лекарите ще решат, тоест мисля, ще препоръчат той да бъде на сигурно място не само заради безопасността на всички, но и заради собствената си.

Как ще го спреш да убива, Виктор? — Майка ми потри ръцете си над лактите, все още уплашена, макар че бях в безопасност. — Той трябва само да докосне жертвите.

— Ще е нужно да бъде изолиран и упояван, когато трябва да бъде лекуван или преместван. Не виждам други възможности.

— Това е по-лошо от затворническа присъда — каза Алекс.

— Добре. — Баща ми скръсти ръце. Йохан бе отвлякъл малкото му момиче и в момента той не се чувстваше защитник на човешките права.

— Аз мисля, че това е непоносимо тъжно — казах. — Алекс, моля те, трябва поне да го видим. Той вече беше изолиран: това ще бъде дори още по-лошо.

— Мисти, чичо ми те уби.

— Но аз се върнах. Виж, знам, че е убил и други хора, но също така е бил отхвърлян през целия си живот. По някакъв извратен начин той се интересува от теб. Не го отхвърляй и ти. Кой знае какво ще му причини това? И бездруго е достатъчно опасен...

Алекс затвори очи, после кимна.

— Окей, щом искаш, ще го направя. Ще го видим, ако Виктор успее да го уреди.

Виктор ми се усмихна и очите му сега бяха малко по-топли, а не както обикновено — арктически студени. Осъзнах, че съм го впечатлила.

— Мога да го уредя, ако си сигурна?

— Мисти! — Баща ми се приготвяше отново да се намеси.

Майка ми постави дланта си върху неговата.

— Остави я да го направи, Марк.

Погледите им се срещнаха и задържаха, те нямаха нужда от телепатия, за да общуват.

— Добре, Топаз. Просто бъди внимателна, Мисти.

— Кога не съм била? — попитах весело.

По някаква причина останалите четирима в стаята се засмяха.

На Йохан бе дадена самостоятелна стая в психиатричното отделение. Стаята бе приятна, обзаведена с уютни домашни мебели и картини с планината Тейбъл по стените. Някой бе помислил за нуждите му. Единственото, което издаваше, че това е килия, бяха решетките по прозорците и заключената врата. В единия ъгъл работеше телевизор, обаче той не му обръщаше внимание.

Гледаше навън към голите дървета.

Виктор, който ни придружаваше, спря и се свърза с Йохан чрез телепатия.

— Обеща да остане в стола, на една ръка разстояние от нас — докладва. — Мога да го парализирам, ако направи внезапно движение. Съгласни ли сте с това?

Алекс кимна, но по моя гръб се стичаше студена пот. Врълетяха ме спомени за ужасяващите няколко дни, в които бях негова невидима затворничка. Беше по-лесно да си смел, когато Йохан не е наблизо.

— Можеш да останеш отвън, *bokkie* — каза Алекс.

Идеята беше моя.

— Не, ще вляза.

Алекс се усмихна горчиво.

— Понякога си по-смела, отколкото е добре за теб.

— Казва момчето, което се намеси в ситуация със заложници — довърших.

Виктор направи знак на сестрата да отвори вратата.

— Здравей, Йохан. Водя ти посетители.

Йохан не се огледа.

— Не искам да говоря с още лекари. Аз съм напълно с разума си. Никой от вас няма достатъчно мозък, че да ме разбере.

— Чичо, аз съм. И Мисти. — Алекс стоеше пред мен, нащрек и готов да ме защити.

Йохан се огледа набързо, беше доволен, с почти детска усмивка на устните.

— Алекс! Колко мило, че си дошъл. И Мисти. Знаете ли, радвам се, че поне веднъж дарбата ми се провали. Не възнамерявах да те убия толкова скоро.

Забелязах, че той не каза, че не е имал намерение да ме убие, а само, че е било прекалено рано.

— Да, добре съм, както можеш да видиш.

— Но, Алекс, трябва да убедиш тези хора да ме пуснат. Добре съм. Нямам нужда нито от лекарства, нито от лекари.

— Но ти си убил поне тринайсет души, за които знаем — каза Алекс тихо.

Йохан махна с ръка.

— Това не е толкова убиване, колкото спиране... да, спиране. Всички те бяха без значение. Не липсват на света.

— Мисля, че родителите на Миа Гордън, Джоди Гаспард и единайсетте други жертви не са съгласни с теб — каза Виктор.

— Миа коя? — Йохан изглеждаше озадачен.

— Последното момиче, което уби.

— О, да. Тя свърши предназначението си, не можех да я държа жива след това. Не почувства нищо, уверявам ви. Приспах я.

— Хвърлил си я в Темза.

Празнотата на Йохан бе скандална. Исках да го разтърся, да го накарам да почувства нещо към жертвите — си, но беше безнадеждно. Той просто не разбираше. И със сигурност не искаше да говори за престъпленията си.

— И така, Алекс, виждаш, трябва да им кажеш да ме пуснат — повтори искрено.

— Не мога да го направя, чичо. Не си добре. Не може да ти се има доверие, че ще зачиташ живота на другите, затова трябва да останеш тук, заради нашата безопасност, а и заради твоята. — Алекс използваше дарбата си, за да го накара да разбере.

— Искаш да остана тук?

— Да. Мястото е добро. Ще се грижат за теб.

— Ще идваш ли да ме виждаш? — Йохан изглеждаше така изпълнен с надежда, че Алекс не можеше да откаже.

— Да, ще се върна.

Вратата отново се отвори и влезе Мириам дю Плеси.

— Няма да си единственият посетител, Алекс. Аз също ще наглеждам Йохан. — Отметна кичур коса от лицето си, жестът издаваше предпазливост. Първата ми мисъл беше, че тя е последната, която бих очаквала да посещава Йохан, но после осъзнах, че не би могла да стои настрана. — Той винаги е бил моя отговорност.

— Мириам! — Йохан отмести погледа си от Алекс към майка му. — Това е друго неочаквано удоволствие. Как е Роджър? — Изражението му стана злобно.

— Той е... той е разтревожен. — Мириам докосна ръката ми, с което изрази мълчаливата си благодарност, че ме вижда жива и здрава.

Йохан се засмя тихо.

— Отлично. Защо не му кажете да ме посети? Имам нещо за него. — Преплете пръсти и направи така, че кокалчетата му да изпукат.

— Йохан! — предупреди го Виктор.

— Просто се шегувах.

Лъжата му ме накара да изсъскам тихо.

— Няма начин да убедиш Роджър да премине през тази врата — каза Мириам, — но аз ще идвам, ако обещаеш да се държиш добре. Без повече убийства, Йохан. Ти приключи.

— Приключил съм? — Йохан доби объркания вид на изгубен човек. Тя сигурно го бе докоснала чрез телепатия, за да подсили думите си... и въздействието им го бе разтърсило. — Защо ме отхвърли, Мириам?

В очите ѝ имаше мъка.

— Защото не можех да стигна до теб. Беше отишъл прекалено далеч.

— Но аз съм тук. — Посочи гърдите си. — Тук съм.

— Не, не си и това е най-тъжното. Ти уби човека, който можеше да бъдеш, преди да започнеш да убиваш другите. Съжалявам... моя сродна душа.

Йохан зарида. Гледката бе шокираща, той винаги бе така уверен в себе си, в това, че е самодостатъчен и без Мириам.

— Аз съм нищо — прошепна той. — Така казваше баща ми и беше прав.

Усещах решителността му пред лицето на истината.

„Алекс, направи нещо. Той ще обърне дарбата срещу себе си.“

— Не си нищо, чичо. Ти си човек, чийто живот е добил изкривени форми заради хората, които е трябвало да го обичат такъв, какъвто е. Имаш нужда от помощ. Аз и Мириам... ние сме тук заради теб. Дръж се за нас.

— Но ти не ме обичаш, тя също. — Йохан бе погълнат от черните облаци на отчаянието. Никаква мъка или съжаление за жертвите, само за себе си, но това някак го правеше още по-окаян.

— И двамата сме достатъчно загрижени, за да дойдем тук днес следобед — възрази Алекс. Добавих силата на дарбата си към думите му, за да пробият облаците на отчаянието. — Можеш да направиш нещо с остатъка от живота си, ако решиш. Никой няма да те спре сега.

— Не знам, Алекс, не знам. — Йохан залюля тяло напред-назад.

— Мисти е тук и знаеш, че не лъжа. Просто трябва да ни се довериш. На семейството си.

— Какво съм аз? — Йохан сви колене до гърдите си и доби вида на малко момче, което се крие в ъгъла. И изведнъж го видях като дете, което се свива, за да се предпази от ударите и омразата. Заплаках мълчаливо за жертвите му и за него самия.

„Аз също плача“, прошепна Алекс.

Преди някой от нас да е успял да я спре, Мириам прекоси разстоянието и постави длани на раменете на Йохан. Тя обърна към нас пълните си с мъка очи.

— Оставете ни, моля ви. Той е мой, винаги е бил мой.

Ние се подчинихме на властната нотка в гласа ѝ и излязохме. Щом веднъж се озовахме в коридора, се отпуснах в прегръдките на Алекс.

— Той няма да я нарани, нали? — Алекс се обърна към Виктор с накъсан глас.

— Не, не вярвам. Ти и майка ти сте единствените, които никога не е мислил да нарани. В известен смисъл, заедно с Роджър, вие тримата сте единствените реални хора в света на Йохан. Умът му е пълна бъркотия, огромни празни петна, в които отказва да погледне, чувствата му са изкривени. — Виктор въздъхна. — Родителите му

много са му навредили, това е сигурно. Знаете ли, обикновено изпитвам задоволство да вкарам лошия зад решетките, но в случая с него се чувствам депресиран. Няма справедливост за жертвите, но няма връщане и за него.

Джейсън и Роджър чакаха на паркинга. Мислех, че Роджър няма представа какво прави съпругата му, в противен случай нямаше да седи там мирно и тихо. Видях ни, но отмести поглед. Джейсън обаче излетя от колата, преди баща му да е успял да го спре.

— Алекс, Мисти! Не очаквах да ви видя тук! — спусна се към нас с ентузиазма на малко пале. — Добре ли се чувстваш, Мисти? Защото не изглеждаше добре последния път, когато те видях.

Прегърнах го.

— Не изглеждах добре, защото бях мъртва. — Алекс трепна, не обичаше да му напомням, дори когато се шегувах. — Но сега съм добре, Джейсън. Ти как си?

— О, нали знаеш. — Сви рамене. — Последните два дни не бяха особено добри.

Виктор ме потупа по рамото.

— Ще отида да поговоря с лекаря, докато вие тук си размените новините. — Изглежда ни с един от онези погледи, които казваха „не правете нищо глупаво“, и се отдалечи.

Джейсън потрепери престорено.

— Видях това, Дю Плеси! — извика Виктор.

— Има очи и на тила си — обясни Алекс.

— Той е човек с дарба, който наистина вдъхва страх, не е като вас. — Джейсън се усмихна на брат си. — Питам се, Алекс, дали бихме могли, нали знаеш, да поддържаме връзка или нещо подобно?

Алекс го удари леко по рамото. Виждах, че е доволен.

— Да, разбира се. Баща ти ще има ли нещо против?

— Баща ни — поправи го Джейсън. Стрелна с поглед Роджър, който продължаваше упорито да гледа встрани. — Мисля, че не е особено вдъхновен от идеята, но мама казва, че от сега нататък ще бъде различно. Вече не трябва да се крием. Според нея татко ще трябва да се нагоди.

Нещата изглеждаха както при баща ми, но доста по-зле. Трябваше да се погрижим те двамата да не се срещат дълго, дълго

време, тъй като всеки от тях само щеше да засили предразсъдъците на другия.

„Странно, че това е нещо общо и за двама ни“, казах на Алекс и му показах сравнението, което правех.

„Права си, но в сравнение с Роджър баща ти е кротък. Джейсън е страхотен, нали?“

„Да, страхотен е.“

— И така, Джейсън, ще ни гостуваш ли в такъв случай?

— Заедно ли живеете? — Джейсън уцели точно слабото ни място.

— Хм...

— Да, ще живеем заедно — каза Алекс твърдо. — Ако не успея да вляза в Кеймбридж, ще ги убедя да ме вземат. Няма да рискувам тя отново да се отдалечи много от мен; не се справям добре без нея.

Подръпнах го за ръкава.

— Но, Алекс, това е измама, а аз ще те накарам да си признаеш.

Той се усмихна и разроши косата ми.

— Вярно е, ти ще ме държиш в правия път, и то изкъсо.

— Както и да е, няма да има нужда от подмолни тактики. Те ще те харесат. Ти си шампион по дебати, създаден си от материала на лидерите, нали знаеш?

Мириам излезе от болницата, изглеждаше силно разтърсена. Роджър изскочи от колата и забърза към нея, взе я в прегръдките си и ѝ заговори тихо. Облекчението му да я види бе очевидно за всички.

Джейсън се усмихна, доволен да установи, че родителите му са доста по-спокойни отпреди.

— Съжалявам, че не си ги познавал в досегашния си живот, Алекс. Татко може да бъде луд, когато става дума за хора с дарби, но е добър, когато става въпрос за всичко останало.

Според мен недостатъкът му бе огромен, но си държах езика зад зъбите, тъй като Мириам буташе Роджър към нас. Понечих да си тръгна.

„Остани“, настоя Алекс.

„Роджър не би искал да съм наоколо.“

„Искам те до себе си.“

Мириам спря на известно разстояние от Алекс.

— Аз... — Прочисти гърлото си. — О, Алекс, има толкова много неща, които да бъдат казани, обяснени. Знам, че вероятно ме мразиш, но аз искрено вярвах, че правя единственото възможно за безопасността на всички ни. — Избърса очите си с опакото на ръката си. — Аз съм майка, достойна за съжаление, не можах да упражня дарбата си докрай. Може би трябваше да остана с теб, но тогава той щеше да стигне до Роджър и Джейсън. А ако те бях взела с нас, Роджър никога не би ме разбрал. Не исках Роджър да направи същите грешки, да се превърне в жесток човек, какъвто бе баща му. А какво щеше да ти причини това?

Алекс я остави да говори, нито ѝ прощаваше, нито я съдеше.

— И така... аз взех идеята от историята за Мойсей, чиято кошница се оплела в тръстиката, и оставих другите да се грижат за теб, за да можеш да пораснеш и да бъдеш мъжът, който трябва да бъдеш. Правилно ли постъпих? — Поклати глава, ядосана на себе си. — Не, това е глупаво, нямаше правилен избор, а само два грешни... Прощаваш ли ми? — Тя протегна ръце в умолителен жест.

Алекс бе спокоен външно, но преживяваше емоционална буря. Обърна се към мен.

„Какво да кажа?“

„Онова, което е на сърцето ти.“

„Добре тогава.“

— Мисля, че разбирам, Мириам. Изборът е бил невъзможен. Не си си спестила болката, нали? Можела си да ме задържиш и да оставиш другите да страдат. Предполагам, че за това е била необходима смелост, така че, да, щом има значение за теб, прощавам ти. — Алекс погледна баща си, питайки се... надявайки се той да отпрати подобна молба. Роджър извърна очи встрани. Усещах тъгата, която се събираше в Алекс.

„Имаш мен и Джейсън, а сега и майка си — казах му. — Опитай се това да бъде достатъчно.“

Мириам забеляза сковаността на съпруга си и лицето ѝ изрази разочарованието ѝ.

— Не те моля да мислиш за мен като за твоя майка, но бих искала да изградим нещо между нас.

Усещах в Алекс истина, която той не можеше да изрази, беше заровена прекалено дълбоко.

— Но, мисис Дю Плеси, Алекс има нужда да му бъдете майка толкова, колкото вие имате нужда той да ви бъде син.

— Мисти... — Алекс понечи да възрази.

— Не, тя е там, вътре в теб е истината.

Той затвори уста. Вероятно за първи път му се случваше да остане без думи.

— В такъв случай ще се радвам — Мириам подсмръкна — да започнем отначало.

— Добре. — Лицето на Алекс се озари от една от великолепните му усмивки. — Мамо.

---

[1] „Лейди Лазаръс“ — стихотворение на американската писателка Силвия Плат (19321963), която страда от тежка депресия, в резултат на която слага край на живота си. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Коледата в нашата къща винаги е била фантастична смесица от семейство, подаръци и храна. Бях предупредила Алекс да бъде готов за атака над сетивата му: удивителни украшения, направени от Хейзъл и Уилоу, подпомогнати от сестрите ми Гейл, Фелисити и Пийс; писъците на Бранд, Темпест и Съни в спалнята на малките момченца, чийто под бе покрит с „Лего“ и играчки във формата на животни; великолепните гозби и вкусните кравайчета на татко; мирисът на елхата в дневната и печената гъска в кухнята. Двамата с Алекс бяхме забранили пуйката след Деня на благодарността.

— Забрави усещането от докосването — каза ми Алекс и лека одобрителна усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. Той прокара пръсти надолу по врата ми и се заигра с огърлицата, която ми бе подарил за навършването на първия месец от връзката ни — две съединени сърца. Все още не бях отворила подаръка си за Коледа, но той бе малък и кутийката имаше формата на пръстен. Предполагах, че ще се комбинира с огърлицата.

Потреперих и усетих ласката му чак до пръстите на краката си.

— Мисля, че възстановихме спомена за него.

— Със сигурност.

Целувката ни в оранжерията бе прекъсната от прокашлянето на Скай и смеха на Зед.

— Хей, Мисти, искаш ли да си вървим? — попита тя, а очите ѝ блестяха дяволито. Зед и Скай щяха да прекарат Коледата с нейните родители в Ричмънд, затова всички щяхме да обядваме заедно.

Уриел и Тарин се появиха зад тях с огромен куп подаръци в ръце.

— Тя не може да ти отговори — каза Тарин, — защото истината ще бъде груба.

Алекс притисна главата ми към гърдите си и така скри избилата по бузите ми руменина.

— Напомни ми защо исках голямо семейство?

— Защото ни обичаш — отговори Кристал, която излезе от кухнята с табла с пайове с кайма.

Ксав я последва с поднос с димящ подправен ябълков сок.

— Когато не ти се иска да ни удушиш — довърши той. — Мисти, пийни си, така ще можеш да обвиниш плодовия пунш за руменината по бузите си.

Отпихме от чашите, които бяха поставени във филигранни метални стойки, подарък от семейството на Алекс, от Орегон. Нямаше достатъчно столове за всички ни в оранжерията, затова трябваше момичетата да седнат в скута на момчетата, макар Кристал да се опита да убеди Ксав, че той трябва да седне в нея. Той спечели. Дневната бе отстъпена на децата, които разопаковаха подаръците си. С крайчеца на окото си виждах Пест да налага Бранд по главата с надуваем Рудолф, а Бранд да му отговаря с лъвски рев, но тъй като това очевидно не вредеше на нито един от двамата, реших да не се намесвам. Косата на Съни изглеждаше подозрително къса отстрани. Малките момиченца бяха доближили глави и замисляха нещо, но не бях сигурна какво. Тъй като Фелисити и Пийс бяха демонстрирали дарба да се замесват в дяволии (все пак — бях им дала добър пример в това отношение), очаквах следобедът да стане интересен около пет часа, когато плановете им щяха да са узрели. На лицето на Гейл грееше усмивка на предчувствие, когато се облегна назад и ги остави да кроят плановете си. Мама, татко, леля Опал и чичо Мило нямаха и представа за предстоящите проблеми и пееха коледни песни в кухнята, докато приготвяха угощението.

Горе-долу по същото време бях организирала разходка покрай Темза за нас двамата с Алекс заедно със Самър и Ейнджъл. Тази бе една от нашите традиции, откакто бяхме разбрали, че Ейнджъл може да прави страхотни неща с водата в реката — малък фонтан, за да усетим празничното настроение. Разходката също така изкарваше Самър от дома ѝ, в който не бе особено щастлива.

— Трябва да ти благодаря — каза Тарин и ме потупа по коляното, за да привлече вниманието ми.

— На мен? За какво?

— За това, че ме научи, че дарбата ми може да се използва за спасяването на животи, а не само за предсказването на края. Двамата с Ури осъзнахме, че заедно можем да върнем сродните души от ръба на

пропастта. В някои редки случаи, ако не са мъртви, можем да създадем пътека към дома. — Направи гримаса. — Можем също така да комбинираме дарбите си, за да видим как е умрял някой, което е от голяма полза в работата на Ури и Виктор, макар че не съм особено очарована от това приложение на дарбата ми.

— Ще бъдеш, когато получиш правосъдие за жертвите на престъпленията — каза тихо Уриел.

— А можеш да спреш и осъждането на невинен човек. Помисли какво би означавало това за някого, чийто живот е заложен на карта — добави Зед.

Тарин сви примирено рамене.

— Виждаш ли, както ти предрече, дарбата ми има и други страни. Благодаря ти, Мисти, че ми даде тази посока.

— Просто е срамота, че трябваше да умреш, за да го направиш — намигна ми Ксав.

Алекс понечи да каже на Ксав, че не намира това за забавно, но аз поставих пръст на устните му.

— Нямам намерение да повтарям експеримента, но се радвам, че се получи добре и за двама ви — казах на Тарин и Уриел.

Скай се изкикоти.

— Толкова е сладко.

— Какво е сладко?

— Как накара Алекс да замълчи. Когато го срещнах за първи път, си помислих, че никой не би се осмелил да го възпре да говори, тъй като всяка дума, която той казва, е толкова... — седнала в скута на Зед, тя отново се изкикоти — ... *хипнотизираща*.

— Внимавай — изръмжа Зед — или ще трябва двамата да си поговорим насаме отвън.

— Накарай тези двама подстрекатели на егото да замълчат, братко — намеси се Ксав. — Не си ли забелязал, че когато той е с Мисти, което е почти непрекъснато, доколкото виждам, той мълчи като всички нас, останалите.

— Освен ако не съберат дарбите си и не комбинират истината и убеждаването, тогава всички сме обречени да правим каквото ни кажат — добави Скай.

Алекс преплете пръстите си с моите.

„Значи, ние сме комбинация, която нищо не може да спре?“

„Точно така, партньоре.“

„Ти ме караш да се смирявам; а аз те карам...?“

„Да съм щастлива.“

„Добре казано. Аз те правя щастлива. А заедно можем да управляваме света.“

Последното бе изречено със самоуверена усмивка, тъй като не беше точно лъжа.

„Аз нямам амбицията да управлявам.“

„Ау, разваляш удоволствието.“

Алекс ме бутна да стана от коляното му.

— Като говорим за изправяне срещу съдбата си: вярвам, че ми дължиш игра. — Посочи семейната ни маса за тенис, поставена на верандата.

— Страхотно! — Скай скочи. — Аз ще играя!

— Ще играя с теб после — обещах, — но двамата с Алекс имаме спор за уреждане. Победих го безапелационно в Кейптаун и той чака реванш.

— Безапелационно? Ха, едва ли — възрази Алекс.

— Реванш? — Ксав потърка ръце. — Хубаво.

— Аз ще бъда рефер — предложи Кристал.

— А аз ще стоя далеч — побърза да каже Тарин. — Ури, и ти стой далеч, ако ти е мил животът.

— Подготви се да сритам хубавия ти задник! — предупредих Алекс, завързах косата си и се приготвих за битката на тенис масата.

— Давай. — Той взе хилката и топчето, които стояха в далечния край на масата, и размърда рамене, за да освободи напрежението в тях. О, господи, беше ми трудно да се концентрирам: той бе така великолепен и целият бе мой.

Първата сервирана топка профуча покрай мен.

— О, не беше ли готова? — попита той с онази усмивка, която ми казваше, че знае съвсем точно какво мисля.

— Сега съм — отговорих и станах съвсем сериозна.

— Не се ядосвай, успокой се — посъветва ме Зед.

— Работя по въпроса. Всички отстъпете назад: тук ще се разрази истинска битка!

А резултатът от мача?

Накрая това нямаше значение, тъй като наградата за победителя
бе целувка.

Дали бяхме спечелили, или загубили: и двамата спечелихме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.